

—
Öykü
—

Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

HAKAN GÜNDAY

DERZ

Hakan Günday, 29 Mayıs 1976'da Rodos'ta doğdu. İlk romanı *Kinyas ve Kayra*'yla (2000) edebiyat çevrelerinin ilgiyle izlediği ve kendi okur kitlesini yaratan bir yazar olan Günday'ın eserleri, Doğan Kitap tarafından yayımlanmaktadır: *Zargana* (2002), *Kinyas ve Kayra* (2003), *Piç* (2003), *Malağa* (2005), *Azil* (2007), *Ziyan* (2009), *Az* (2011), *Daha* (2013), *Zamir* (2021).

Hakan Günday *Daha* adlı romanıyla Fransa'nın saygın edebiyat ödüllerinden olan Médicis'in 2015 En İyi Yabancı Roman Ödülü'ne layık görüldü. 2022'de tüm eserleriyle Uluslararası Hermann Hesse Ödülü'nü aldı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kinyas ve Kayra	Azil
Zargana	Az
Piç	Daha
Malafa	Zamir
Ziyan	

DERZ

İki Roman Arası Öyküler

Yazan: Hakan Günday

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2023 / ISBN 978-625-6843-78-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

DERZ

İki Roman Arası Öyküler

Hakan Günday

İçindekiler

İlk.....	11
Reyon	17
İmparatorluk Özel Kalem Müdürlüğü'nün Dikkatine.....	23
Giriş - Gelişme - Çıkış.....	25
Gasp	33
Dünyanın İlk Klon Devlet Başkanı ve İç Burkan Dramı	39
Defa	47
Cihaz	51
Lisan-ı Münasip.....	57
Maddi Haller Cetveli	61
Fortuna.....	63
Sonra	69
Mekik	79
Uykuda Büyümek	85
Siyaset Akademisi 12. Dönem Sözlü Sınavı	89
Erythroxyton Coca	95
09:32.....	99
Cehennemde Bir Gün	109
Coplum	111
Doğmadan Önce Mutlaka Yapılması Gereken 10 Şey	115
Gem	119
Kaldırım Mahkûmu	127
Mahşerin Dört Atlısından Biri Olan "Ölüm"ün Atını Çalıp Kaçan İki Delinin Son Sözleri	135

Toplum İnşası ve Mühendisliğinde Bir Yalıtım Malzemesi	
Olarak İnsan Eti Kullanımına İlişkin Kılavuz.....	143
Triyaloglar.....	149
Üst Düzey Yazışmalar	153
İsimsiz.....	161
Sürdürülebilir Kötülüğün Temel Şartları	163
Hava	167
Bir Kinyas ve Kayra Öyküsü	173
Şey	189
Açıkçası Seni Tam Olarak Hatırlamıyorum.....	193
Zerre.....	199
Safkan İnsan.....	203

İlk

Büyük demir kapının içindeki küçük demir kapı açıldı ve Demir, ıslahevine girdi. Karşısına çıkan her kapıda dura dura yürüdü. Bu arada, dört gardiyan, beş koridor, yedi pencere ve bir avlu gördü. Önünde durduğu son kapıyı, gardiyan anahtarı değil, kendi eli açtı. İslahevinin, “sınıf” denilen odasındaydı.

Bir masa, bir tahta, bir harita, bir duvar saati, dört duvar, bir cetvel, biri kırmızı dört tebeşir, ikisi katil beş çocuk karşıladı Demir’i. Katiller dahil hepsi ayakta. Demir gülümsedi. Zorla da olsa...

“Merhaba çocuklar.”

Çocuklar oturdu.

“Aslında bugün ders yapmayacağız.”

Çocuklar kalktı.

“Oturun, oturun, ders yapmayacağız dedikse... Bugün biraz konuşalım, diyorum.”

Çocuklar oturdu. Katillerden biri ayakta kaldı.

“Ne konuşacağız hoca?”

“Bilmem” dedi Demir, “Otur bakalım, buluruz bir şey...”

Demir, çift camlı pencereden avluya baktı. Ama bakışları, çift camın arasındaki tel örgüde kaldı. Daha ileriye gidemedi. Gidebilseydi, avluya düşen ilk kar tanelerini görebilirdi. Yorgundu. Gözeneklerinden hâlâ bir önceki gecenin alkolü çıkıyordu. Cekeyinin iç cebinden bir kâğıt mendil çekip alnını sildi. Mendilin üzerinde, geceyi sabah ettiği barın adı vardı. Yumruğunda buruşturup cebine attı. O kadar istemişti müdürden ama sınıfa hâlâ bir çöp tenekesi alınmamıştı.

“Efendim...”

“Hadi, konuşalım, diyorsun hoca... Ne konuşacaksak!”

Demir, ağzı yeni kapanmış Sefo’ya baktı. 15 yaşındaydı. Babasını öldürmemiş ama sağ kulağını koparmıştı. Neden mi?.. Kimin umurunda!

“Tamam” dedi Demir. Sonra da gidip yerine oturdu. Sınıftaki tek masanın ardındaki sandalyeye. Alnı yeniden ıslanmış, ancak mendili kalmamıştı. Saçını tarar gibi yapıp sağ avucunu silecek olarak kullandı. O an aklına, ıslahevi öğretmenliği semineri geldi. O zamanlar da terini silecek mendil bulamazdı. O zamanlar da kadehleri saymazdı. Seminer günleri. Karşısına dikilen her konuşmacının ağzını “vicdan” kelimesiyle açtığı, o hiçbir boka yaramayan seminer ve günleri.

“Peki... Mesela kim anlatacak şimdi, vicdanın ne demek olduğunu?”

Gazi el kaldırdı.

“Söyle.”

“Vicdan, hocam, uyutmaz adamı, döndürür böyle, yatakta.”

Diğerleri güldü. Gazi’nin adı, doğuştan değil, doğumundan geliyordu. Annesi olacak kadının bacaklarının arasından bir türlü çıkamamıştı. Doğumu öyle bir savaştı ki, babası adını Gazi koymuştu. Doğumu öyle bir savaştı ki, annesi şehit düştü. Daha cepheden çıkalı on üç gün olmuştu ki, Gazi kendini başka kadınların bacaklarının arasında bulmuştu. Ve o aralardan da çıkamamıştı bir türlü. Gazi, tabii ki, doğuştan topaldı ve tecavüzden ya-
tıyordu. Kaç yaşındaydı?.. Kimin umurunda!

“Gülmeyin, doğru söylüyor arkadaşınız” dedi ıslahevi öğretmeni. “Başka?”

Sefo, elini kaldırmadan girdi konuya.

“Bir de Vicdan diye bir karı vardı bizim orada. Ne karıydı.”

Diğerleri güldü.

“Şımarmayın hemen” dedi Demir.

“Öyle deme hoca” diye belirtti Sefo. “Millet birbirini kesti o Vicdan karısı yüzünden.”

“İyi anladık, kes... Sen ne diyorsun Nedret? Nedir vicdan?”

Nedret, altı çocuğun en büyüğü, katillerin en irisiydi. Sol bileğine, sağ elindeki kalemle bir şimşek kazıyordu. Başını kaldırıp Demir’e baktı ve konuştu. Yağmur gibi.

“Vicdan dediğin, sızlar, hoca. Ama bende sızlamaz. Şimdi tutsam seni şurada, dayasam bunu gırtlığına, isyan desem, sen de, çoluğum çocuğum var, yapma desen, sızlamaz mesela benim vicdanım.”

Diğerleri güldü.

“Ne zaman sızlar peki?” diye sordu Demir

“Bilmem... Belki de hiç sızlamaz” deyip şimşegine döndü Nedret.

“Anlaşıldı” dedi Demir. “Böyle olmayacak... Çıkarın kâğıtları. Kompozisyon yazacaksınız. Başlık: Vicdan nedir?”

Çocuklar uğuldadı.

“Kes sesini! Bakmayın suratıma hadi.”

Kâğıtlar hışırdadı.

Feri 12 yaşındaydı ve 27 eve girip 27 bilgisayar çalmıştı. Ama son işinde bir aptallık edip bilgisayarı açıp kurcalamamıştı. İşte o zaman görmüştü “Evrenin Dışına Yolculuk” adlı öyküyü. Evine girdiği kadın, çocuk öyküleri yazarıydı ve işinde o kadar iyiydi ki, Feri yarım kalmış “Evrenin Dışına Yolculuk”un sonunu öğrenmek için yanıp tutuşmuştu. Kavrulduğuyla kalmış olan Feri, bir aptallık daha edip kadını aramış, bilgisayar karşılığında öykünün sonunu öğrenme pazarlığı yapınca da köpek gibi enselenmişti. Öykünün sonunu öğrenebildi mi?.. Kimin umurunda!

Feri de önündeki kâğıda bir şeyler karalamaya başlayınca, geriye sadece Çoban kaldı. Hiçbir şey yapmayan, sınıfa girdiğinden beri gözlerini öğretmenden ayırmamış olan ve Demir’in bir türlü cesaret edip de göz göze gelemediği Çoban.

“Ben size söyleyeyim mi, vicdan nedir?”

Diğerleri Çoban’a, Demir önüne baktı.

“Söyleyeyim mi hoca?”

Demir kalkıp sınıfın kapısına doğru yürümek için bir adım attı ama Çoban daha hızlıydı. Kravatından yakaladığı gibi duvara yasladı Demir’i. Çocuklar dondu. Öğretmen ağzını bile açmadı. Ne gardiyanı çağırmak ne de nefes almak için. Karşı koyacak hali yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı.

Çoban, başını çevirip bağırdı sınıfa.

“Hoca ne istedi benden, biliyor musunuz? Geçen derste, geldi yanıma, bir kâğıt verdi. Üstünde bir adres. Ne bu, dedim. İçeride, dedi, kim varsa, temizlenecek dedi. Hafta içi, gündüz girilecek dedi. Saat tam dörtte.”

Demir, son gücüyle Çoban’ı itip uzaklaşmak istedi ama duvar mıknaş gibiydi. Çoban burnunu Demir’inkine değdirip konuştu.

“Şimdi ne yapacağız, biliyor musun Demir Hoca? Şuna bakalım.”

Şuna, dediği, duvardaki beyaz kadranlı saatti.

“Sonra da bekleyeceğiz.”

Saat 15.47’ydi.

“Çünkü o adrese bugün girilecek anladın mı?”

Demir’in gözleri doluyor, gözbebekleri titriyor ve bütün bunları çok sessizce yapıyordu. O kadar sessizce ki, ne dediği bile anlaşılmıyordu.

“Anladın mı, dedim” diye fısıldadı Çoban. Öğretmenin yüzünün tam ortasına.

Sonra da, tek adımda çekilip bıraktı Demir’in yakasını. Buruşmuştu Demir. Gömleği, ceket, kravatı, her şeyi. Bir mahkûm gibi geçip oturdu sandalyesine.

Yeni öğretmen artık Çoban’dı. Sırtını Demir’e, yüzünü çocuklara dönmüş, konuşuyordu.

“Bakın, bunu sizin için yapıyorum ha! Vicdanlı olduğum için! Bu herifin işi görülecek. Ama bak, bu sınıftan çıkarsa bu mesele, yakarım! Kimse bilmeyecek! Ama sonra ne olacak? Söyleyeyim: Ne istersek, o olacak! Bu herif, biz ne istersek yapacak! Telefon mu lazım, tak getirecek! Ne istiyorsak sokacak bu herif içeri. Çaktınız mı?”

Demir kalkacak oldu ama Çoban hâlâ en hızlılandı.

“Nereye?”

“İstemiyorum!” dedi Demir. “Vazgeçtim! Bırak beni!”

“Hadi lan!” dedi Çoban. “Otur oturduğun yerde!”

O an... İşte o an, yarı dikilmiş bir halde, Demir bir hesap yaptı. Aklının son kalanıyla. Ve oturdu, oturduğu yere.

Beklediler. Ve beklediler. Bir cinayetin işlenmesini beklediler. İslahevinden on iki durak ötede, Çoban’ın ağabeyi Merzif’in bir eve girip, içeride kim varsa, onu temizlemesini beklediler. Kompozisyon yazmadılar, duvardaki saate baktılar. Önce 15.52 oldu, sonra 15.57.

16.00’da, Çoban, “Geçmiş olsun hoca!” dedi.

Nedret sordu:

“Kimi vurdurdun hoca?”

Çoban karıştı:

“Karıştıрма, bizi ilgilendirmez. Biz işimize bakalım.”

Sonra şöyle bir etrafına baktı. Aralarından en küçük olan Feri’ydi. Güldü.

“Lan Feri, söyle bakalım, ne istiyorsun hocadan? Hadi, ilk senin hakkın!”

Feri heyecanlandı.

“Abi, ne bileyim, ne desem... Abi, dur, buldum! Abi, yılbaşı ya bugün. On ikiyi görelim de öyle yatalım bu gece.”

Artık hiçbir şey hissetmeyen Demir’deydi konuşma sırası. Sesi, bir hafta önce, üzerine bir adres yazıp verdiği kâğıt kadar beyazdı.

“Müdüre söylerim ama dinlemez ki beni...”

“Başka bir şey iste!” dedi Çoban.

Feri’nin gözleri, çift camlı pencerede, avluya kireç gibi dökülen kardaydı.

“Çıkarsın o zaman dışarı, kar oynayalım avluda!”

Çoban, Demir’e baktı. Demir, buruşuk neyi varsa, iki eliyle düzeltip sınıftan çıktı. Duvardaki saat, 16.12’yi gösteriyordu ki, kapı aralandı ve arasından Demir’in sesi geçti.

“Müdür, tamam dedi, hadi.”

O gün ikisi katil beş çocuk, ıslahevinin avlusunda düşe kalka karla oynadı. Ders saati bitene kadar, tam kırk dakika. Üşüdükçe titreyen öğretmenlerinin gözetiminde, birbirlerine kartopu atan mahkûm çocukları, bütün ıslahevi kıskandı. Hatta dünyanın bütün ıslahevlerindeki bütün çocuklar... Hepsi kıskandı. Ne de olsa, tarihte, şantajla kartopu oynamış ilk insanlar onlardı.

Peki, Demir kimi öldürttü?.. Kimin umurunda!

Kar İzleri Örttü, der. İlknur Özdemir,
Kırmızı Kedi Yayınevi, 2012

Reyon

KADIN: Efendim?

ADAM: Ne?

KADIN: Ne dedin, duyamadım.

ADAM: Bir şey demedim.

KADIN: Dedin, duydum.

ADAM: Yoo, hiçbir şey demedim.

KADIN: Demin bir şey söyledin.

ADAM: Sana öyle gelmiş.

KADIN: Ne dedin?

ADAM: Bir de sesler mi duymaya başladın artık?

KADIN: Ne demek “bir de”?

ADAM: Tamam, neyse!

KADIN: Hep böyle yapıyorsun!

ADAM: Ne yapıyorum?

KADIN: Bir şey söylüyorsun, sonra da hiçbir şey demedim, diyorsun.

ADAM: Yok öyle bir şey.

KADIN: Var! Ağzının içinde bir şeyler geveliyorsun, sonra da herhalde pişman oluyorsun o an söylediğinden, ben sorunca da, “Bir şey demedim” diyorsun.

ADAM: Saçmalama!

KADIN: Ne söyleyeceksen söyle! Söyle de rahatla! İçinden konuşma! Benimle konuş!

ADAM: Konuşuyorum ya!

KADIN: Eskiden hiç böyle yapmazdın! Ne düşünürsen söylersin!

ADAM: Şimdi de söylüyorum.

KADIN: Hayır, şimdi, önce söyleyecek gibi oluyorsun, sonra vazgeçiyorsun!.. Korkma, söyle!

ADAM: Neden korkayım ya? Senden mi korkacağım?

KADIN: Benden değil, söyleyeceğin şeyden korkuyorsun!

ADAM: Girdin hayal dünyasına yine!

KADIN: Yine mi?

ADAM: Neyse, tamam, boş ver.

KADIN: Bak, işte bunu diyorum! “Neyse, boş ver” diye biter mi bir konuşma! Ne bileyim, mesela bir Birleşmiş Milletler toplantısında falan olsak şimdi, “Neyse, tamam!” diye mi bitireceksin?

ADAM: Bence bütün o toplantılar öyle bitiyor zaten.

KADIN: Lisede münazara yapan çocuklar var ya, onlar bile daha cesur senden!

ADAM: Ne münazarası ya!

KADIN: O çocuklar bile başladıkları bir cümleyi mutlaka bitirir! Neyse söylemek istedikleri, söylerler! Üstelik onları hiç de ilgilendirmeyen konular hakkındadır, o tartışmalar! Kötü alışkanlıklar eğitimi mi yasaklarla mı yok edilir, gibi abuk sabuk konulardır mesela! Ve aslında o çocukların hiç de umurunda değildir! Yine de deli gibi konuşurlar! Ama sen, hayatının en önemli konusunu, “Neyse, boş ver!” diye kapatıyorsun!

ADAM: Neymiş ki hayatımın en önemli konusu?

KADIN: Ben! Biz! Demin bana söylemekten vazgeçtiğin neyse, o!.. Evet, seni dinliyorum! Ne dedin demin?

ADAM: Seni geberteceğim.

KADIN: Efendim?

ADAM: Söyledim işte!

KADIN: Duyamadım ama!

ADAM: Seni geberteceğim, diyordum demin.

KADIN: Duyamıyorum!

ADAM: Normaldir... Çünkü işine gelmeyi duymuyorsun! Senin kulakların da öyle çalışıyor... Bak, bir deneyelim mesela: Senden nefret ediyorum!

KADIN: Efendim?

ADAM: Gördün mü!

KADIN: Neyi?

ADAM: Neyse, tamam, boş ver!

KADIN: Bak, yine!.. Verdiğim o kitabı da okumadın zaten! Okusaydın anlardın, iletişimin ne kadar önemli bir şey olduğunu!

ADAM: Kişisel olarak gelişmek istemiyorum belki!

KADIN: Ne olur gelişsen? Biraz bir şeyler öğrensen! Müthiş bir kitap o!

ADAM: *Gergedan* diye kişisel gelişim kitabı mı olurmuş ya! Adı bile saçma!

KADIN: Neresi saçma! Gayet basit: İnsan olarak kalamazsın, insan olarak kalırsan hiçbir işe yaramazsın, diyor kitapta! Bir gergedan kadar güçlü olmalısın, diyor! Her insan birbirinden farklıdır ama gergedanların hepsi aynıdır, bunun için de aralarında muhteşem bir iletişim vardır, diyor!

ADAM: İyi, tamam, okuruz!

KADIN: Okuruz, deme, oku!

ADAM: Okuruz, dedik işte, tamam!

KADIN: Okuruz, deme, oku!

ADAM: Geri zekâl...

KADIN: Efendim?

ADAM: Yok, bir şey demedim.

...

MAGAZA MÜDÜRÜ: Ne işi var oğlum İonesco'ların *Kişisel Gelişim* reyonunda!

SATIŞ GÖREVLİSİ: Yanlışlık olmuş, kusura bakmayın!

MAĞAZA MÜDÜRÜ: Neyse, tamam, git topla hepsini...

SATIŞ GÖREVLİSİ: Nereye koyayım?

MAĞAZA MÜDÜRÜ: Ulan ne demek, nereye koyayım! Tabii ki *Tarih* reyonuna, aptal herif!

Ot Dergi, sayı: 19, Eylül 2014

İmparatorluk Özel Kalem Müdürlüğü'nün Dikkatine

Değerli Devlet Adamları,

Kendimi bildim bileli kendimi bilemeyeceğimi biliyorum. Yine de varlığımın nedenini sorgulamaktan asla vazgeçmedim. Hayatımın anlamını ve bu dünyadaki işlevimin ne olduğunu çözmek için yıllarca düşündüm. Oysa biraz sabretsem, bütün sorularımın yanıtını zaten zaman verecekti.

Artık biliyorum! Artık eminim! Hiç kuşku yok! Ben ne olduğumu anladım! Neden var olduğumu biliyorum artık! Hayatımın amacı bir güneş gibi karşımda! Ben...

Ben bir hammaddeyim. Hatta sadece ben değil! Annem de bir hammadde. Kardeşim de bir hammadde. Arkadaşlarım hammadde. Komşularımız hammadde. Ve tabii ki rahmetli babam da bir hammaddeydi...

Ben ve hepimiz Türk devletine üretim bağı ile bağlı birer hammaddeyiz. Demirden, kromdan, tuzdan, bakırdan, bordan, petrolden farkımız yok. Yakılabilir, dondurulabilir, kimyasal olarak dönüştürülebiliriz. Hatta nüfus yoğunluğumuz oranında sürdürülebiliriz de...

Bizim gibi bir hammaddeyle ne yapılacağının hiçbir önemi yok. Çünkü o her neyse, üretildiğinde biz tüketilmiş olacağız. Biz bu ülkenin yer üstü kaynaklarından biriyiz. Her ne kadar anayasada bizden “vatandaş” diye söz edilse de gerçek kimliğimiz bu...

Artık huzur içindeyim. Hayatımda tek bir soru işareti kalmadı. Ne de olsa karmaşık haklara sahip bir vatandaş olmadığımı anlamış bulunuyorum. Hatta bir insan bile değilim.

Her şey çok basit. Ben sanayide toplam üretim maliyetindeki unsurlardan biriyim, o kadar.

Görevim, herhangi bir hammaddeninki kadar: Yanıp kül olmayı beklemek. Bekliyorum.

Ayrıca varoluşumla ilgili bu aydınlanmayı yaşamamda büyük katkısı olan 61. Hükümete de şükranlarımı sunuyorum.

Hepiniz sağ olun! Sayenizde gözlerim açıldı ve bir insan olduğumu anladım! Hatta açılan o gözlerimi, nasıl olsa gelecekte bir işe yaramayacakları için (çünkü göreceğimi gördüm!), yuvalarından söküp yemeye başladım. Tatları güzel. İkisi de protein ve umut dolu. 36 Etnik Unsur Mutfağına son derece uygun. Tavsiye ederim.

Ancak bir sorum var: Bir hammadde olarak ülkeme en iyi hizmeti verebilmek için ne yapmalıyım? Ben mi kendimi yakayım, siz mi beni yakarsınız? Evde mi yapalım, size mi gidelim? Bunları bir açıklığa kavuşturursak memnun olurum.

Değerli Devlet Adamları, son bir ricam var: Beni bir hammadde olarak işlerken lütfen çevreye duyarlı olun. Çevredeki insanlar (henüz bir hammadde oldukları bilincine ulaşamamış olanlar), beni hâlâ insan sanacakları için arkamdan ağlayabilir, üzülebilir hatta öfkelenip bu durumu protesto bile edebilirler. Çok normal çünkü cahiller, aydınlanmamışlar. Dolayısıyla anlatsanız da anlamazlar. Bu yüzden beni bir hammadde olarak kullanırken lütfen özellikle çevreye dikkat edin. Çevrede kimse olmasın. Kimse bilmesin. Aramızda kalsın.

Saygılar.

Not: Tekrar saygılar.

Ot Dergi, sayı: 16, Haziran 2014

Giriş - Gelişme - Çıkış

Giriş

Uyanıyorum. Üşüyorum. Yataktan kalkıyorum. Yüzümü yıkıyorum. İşiyorum. Su içiyorum. Sigara yakıyorum. Koltuğa oturuyorum. Bilgisayarı açıyorum. ElectriCity IV adlı oyunu başlatıyorum. Bir şehrin sokaklarında yürüyorum. Silahlarımı kontrol ediyorum. Görevimi öğrenmek üzere MISSION LIST'i açıyorum. BOOZ adında bir barın sahibini döverek öldürmem gerektiğini öğreniyorum. Barın yerini haritadan buluyorum. Önce koşuyorum. Sonra sıkılıyorum. Yanımdan geçmekte olan bir arabayı durdurup şoförünü zorla indiriyorum. Arabayı çalışıyorum. Hiçbir trafik kuralına uymadan kullanıyorum. Kaldırımında yürüyen dört kadın ve otobüs durağında bekleyen iki adama bilerek çarpıyorum. Doğru yolda olduğumu haritadan takip ediyorum. Bara henüz ulaşmadan arabayı kullanılamaz hale getiriyorum. Arabadan iniyorum. Yürüyorum. Duruyorum. Neden, bilmiyorum. Ne o bara gitmek ne de sahibini öldürmek istiyorum. Etrafıma bakıyorum. ElectriCity'deki hayatı izlemeye başlıyorum. Sürekli bir yerlere giden adamlar, kadınlar ve arabalara bakıyorum. İçlerinden birini seçiyorum. Takım elbiseli bir adamı takip etmeye başlıyorum. Piyasaya çıktığı gün üç milyon adet satılmış olan bir bilgisayar oyunundaki önemsiz bir yan karakterin peşinden yürüyorum. Bunu daha önce de yaptığımı hatırlıyorum. Yan karakterlerin, şehrin dekoru olduğunu tabii ki biliyorum. Birkaç so-

kak yürüdükten sonra geri döndüklerini ve hareketlerini sürekli tekrarladıklarını da biliyorum. Yine de takım elbiseli adamı izlemekten vazgeçmiyorum. Caddeden ayrıldığını görüyor ve peşinden dar bir sokağa giriyorum. Sonra bir sokağa daha adım atıyorum. Ama daha fazla gitmiyorum. Çünkü takım elbiseli adamın, bu sokağın sonunda durup döneceğini biliyorum. Hatta olduğu yerde dönüp bana doğru yürüdüğünde karşısına geçip onu varlığımla rahatsız edeceğim anı hayal ediyorum. Sağımdan ya da solumdan geçip yoluna devam etmek için yaptığı her harekette önünü kesmeyi planlıyorum. Hatta onu silahlarımın arasındaki ok ve yayla öldürmeyi düşünüyorum. Ya da dün gece satın aldığım bazukayla... Durduğumuz sokak, bir caddeye dökülüyor. Ama takım elbiseli adam, dönmesi gereken noktayı geçip yürümeye devam ediyor. Önce sağına sonra soluna sonra da tekrar sağına bakıp karşıdan karşıya geçiyor. Koşmuyor. Sadece yürüyor. Caddenin iki yanında gökdelenler yükseliyor. Takım elbiseli adam üç kavşak geçip, yüzeyi camla kaplı bir binanın kapısının önünde duruyor. ElectriCity IV'te sadece MISSION LIST'te adı geçen binalara girilebilmesine rağmen gökdelenin kapıları açılıyor. Takım elbiseli adam olduğu yerde dönüp bana bakıyor. Sonra da binaya giriyor.

Gelişme

O kadar heyecanlanıyorum ki sigarayı ters yakıyorum. Küfredip söndürüyorum. Çocukluğumun en büyük hayalinin gerçekleştiğini düşünüyorum. İlk bilgisayarım olan Commodore 128D'yi hatırlıyorum. Benimle konuşması için yalvardığımı ve belirecek bir "Merhaba" kelimesini görebilmek için gözümü kırpmadan saatlerce monitörüne baktığım günleri hatırlıyorum. Gülüyorum. Yürüyorum. Takım elbiseli adamın girdiği binanın kapısından geçiyorum. O sırada adamın asansöre bindiğini görü-

yorum. Yetişebilmek için koşuyorum. Tam kapanacakken, asansörün kapısını durduran bir el görüyorum. Kapı yeniden açılıyor ve takım elbiseli adam elini çekiyor. Böylece ben de asansöre biniyorum. Ben adama bakıyorum. Ama o, ElectriCity IV'ün bütün önemsiz yan karakterleri gibi ifadesiz biçimde önüne bakıyor. Kaçıncı kata çıktığımızı anlamaya çalışıyorum. Ama asansörün hiçbir yerinde düğme göremiyorum. Aşağı mı yoksa yukarı mı gittiğimizi de anlayamıyorum. Hatta bir ara oyunun donduğunu düşünüyorum. Çünkü asansörün kapısı bir türlü açılmıyor ve takım elbiseli adam kesinlikle hareket etmiyor. O an bütün bunların bir yazılım hatası olduğunu düşünüyorum. Tam ana mönüye girip oyunu yeniden başlatacakken asansörün kapısı açılıyor. Karşımda yüzlerce kadın ve erkek var. Hepsi de bana bakıyor. Bir refleks olarak, bazukamı ıkariyorum. Tam o anda takım elbiseli adam, bazukayı elimden çekip beni asansörün dışına itiyor. Ve yüzlerce kadınla erkek bana saldırıyor. Kendimi artık göremiyorum. Bir böcek sürüsü gibi üzerimi kaplıyorlar. Aralarından bazılarını tanıyorum. On dakika önce arabayla ezdiğim kadınlar ve adamları görüyorum. Beni linç edenlerin kim olduklarını anlıyorum: O güne kadar ElectriCity IV'te nedensiz yere öldürdüğüm ya da yaraladığım bütün karakterler. Ne silahlarım çalışıyor ne de oradan kaçabiliyorum. Gülüyorum. İlahi dijital adalet! Almak istedikleri intikama denk düşecek kadar beni dövdüklerini düşünmüş olmalılar ki yüzlerce kadın ve erkek birden duruyor. Üzerimden çekilip etrafımı boşaltıyorlar. Yerden kalkabilmem için, boşalmış olan enerji haznemin dolmasını bekliyorum. Sonunda ayaklarımın üzerinde doğruluyorum. Takım elbiseli adam yanıma yaklaşıp tokalaşmak üzere elini uzatıyor. Çok heyecanlanıyorum. Yıllardır beklediğim o anın geldiğini hissediyorum. Bilgisayarın canlandığından ve aptal bir oyunun önemsiz bir yan karakteri aracılığıyla benimle konuşacağından eminim. Ama bir sorun var. ElectriCity IV'te *tokalaşma hareketi* yok. Klavyedeki bü-

tün düğmelere basmaya başlıyorum. Ancak hiçbir şey olmuyor. Takım elbiseli adam, eli havada, bekliyor. “Bir dakika!” diye bağıyorum. “Bekle, tokalaşmayı bulacağım şimdi!” Bulamıyorum. Ekran kararıyor. Klavyeye vuruyorum. “Hayır!” diye bağıyorum. “Bırakma beni! Gitme bir yere!” Sonra bir yazı belirliyor. Siyah ekranda bembeyaz harflerle yazılmış İngilizce cümleler. Önce anlayamıyorum. Sonra yavaş yavaş çözüyorum:

ElectriCity IV’ün bu bölümü, California Eyalet Mahkemesinin 3427-9761 sayılı kararı gereğince, oyun sırasında özellikle çocukların gereksiz şiddetten kaçınmalarını teşvik etmek amacıyla hazırlanmıştır.

Çıkış

Ekran yeniden açılıyor ve takım elbiseli adamla birlikte kendimi, gökdelenin kapısının önünde, kaldırımda dururken görüyorum. Oyunun, kaldığı yerden devam ettiğini anlıyorum. Takım elbiseli adam yürüyerek benden uzaklaşmaya başlıyor. Okumla yayımı çıkarıp takım elbiseli adamın sırtına nişan alıyorum. “Geber!” dediğim anda telefon çalıyor. Öyle bir hayal kırıklığı yaşıyorum ki ölü gibiyim. İkinci çalışta takım elbiseli adam çoktan yerde uzanmış yatıyor. Kimseyle konuşmak istemiyorum. Telefon çalmaya devam ederken, ben takım elbiseli adamı tekmeliyorum. ElectriCity IV’te *ceset tekmeleme hareketi* var. Telefon artık çalmıyor. Bir helikopter satın alıp havalanıyorum. Yeterince yükselince helikopterin kapısını açıp boşluğa atlıyorum. Ölüyorum ama hayat geçmiyor. Bilgisayarı kapatıp kalkıyorum. Giyiniyorum. İşe yine geç kaldığımı biliyorum. Antredeki boy aynasında kendime bakıyorum. Takım elbisemden nefret ediyorum. Evden çıkıyorum. Durağa yürüyorum. Sokakta kimse beni takip etmiyor. Kimse takip etmek için beni seçmiyor. “Hiç olmazsa, sırtımdan vurun!” diyorum. Otobüs geliyor. Yüzlerce kadın ve erkeklerle birlikte biniyorum. O kadar sıkışık ki üzerimi kaplıyorlar. Kendi-

mi göremiyorum. Otobüsten inerken telefonum yine çalıyor. Bu defa açıyorum. Bana bir su arıtma cihazı satmak için, önündeki kâğıtta yazanları nefes almadan okuyan kadını dinleye dinleye yürüyorum. Telefonu kapatırken o an birini öldürüp kaçsam, insanların beni polise nasıl tarif edeceklerini düşünüyorum: Takım elbiseli bir adam. İş yerine giriyorum. İş arkadaşlarımın arasına karışıyorum. ElectriCity IV'ün aksine ben de *tokalaşma hareketi* var. Bazılarıyla tokalaşıyorum. Beş saat boyunca çalışıyorum. Öğle tatilinden de en az takım elbisem kadar nefret ediyorum. Çünkü bir saat sürüyor. Her zamanki gibi kendimi altıncı kattaki tuvaletin dipteki kabinine kilitliyorum. Telefon çalıyor. Bu defa bir erkek. Yaşam sigortası satmaya çalıştığını anladığım anda sözünü kesiyorum: “Bende *yaşama hareketi* yok.” Telefonu kapatıp saate bakıyorum. Öğle tatilinin bitmesine beş dakika var. Sifonu çekip çıkıyorum. Tuvaletin kapısında, içeri giren temizlikçiyle karşılaşıyorum.

“Geçmiş olsun!” diyor.

Anlamıyorum.

“Bir saattir içeridesiniz de... Bir şey dokundu herhalde.”

Kızıyorum.

“Sen beni mi takip ediyorsun?”

“Hayır da ben...”

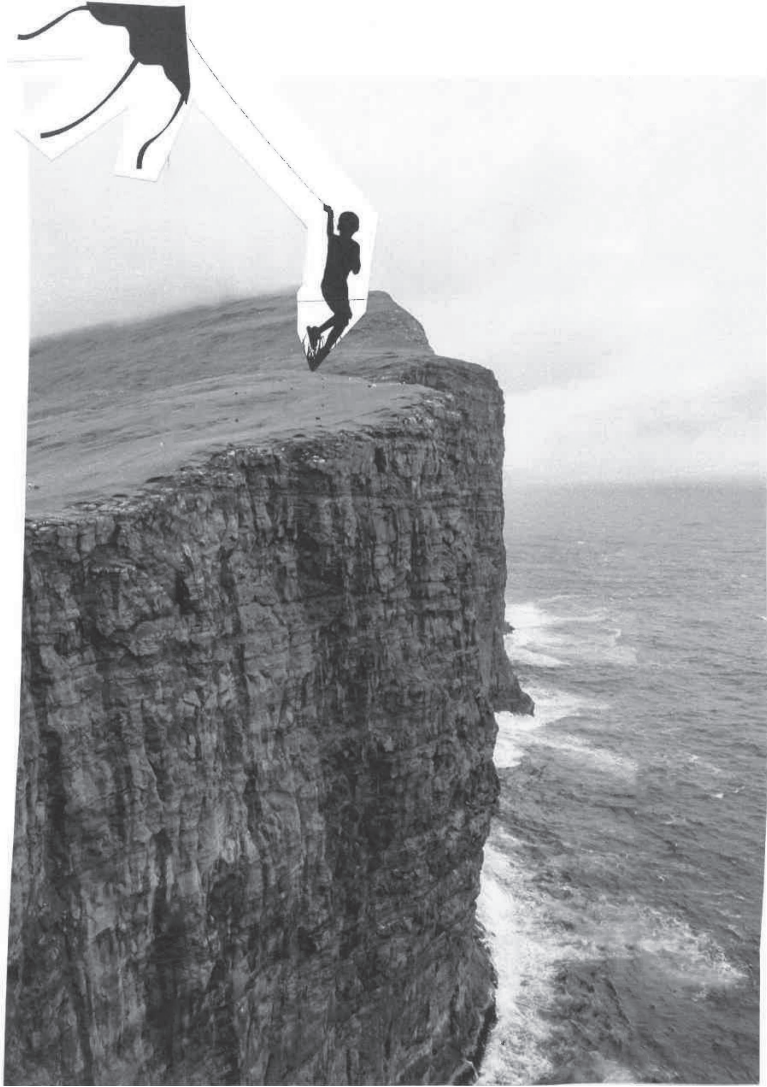
Daha da kızıyorum.

“Niye?”

“Ne niye?”

“Niye takip etmiyorsun, niye?”

Sonra da aynaya bakarak kravatımı düzeltiyor ve gidiyorum. Hiçbir şey olmamış gibi. Aslında gerçekten de hiçbir şey olmadı. Olmuyor. Sadece insanlıktan çıkıyorum, o kadar...

Anakara Seyir Defteri, s. II

Gasp

Efruz on üç yaşındaydı ve ilerleyen bir okul servisinin içinde, zorlukla da olsa, koltuklara tutunarak ilerliyordu. Beyaz minibüs durmak üzere yavaşladığında, kapının hemen yanında oturan, altıncı sınıftaki Muammer Can'ın sağ omzuna olabildiğince güçlü bir yumruk attı. Çocuk daha ne olduğunu anlayamadan, Efruz kapıyı açıp minibüsten kaldırırma atladı. Acıdan ekşimiş suratıyla omzunu tutan Muammer Can'a bakarak güldü ve kapıyı bir tokat gibi yüzüne çarptı. Böylece, sabah okula giderken yediği yumruğun intikamını almış oldu.

Gün boyu, yani hiçbirini dinlemediği sekiz ders ve çalışmıyormuş gibi yaparak geçirdiği iki saatlik etüt süresince, hangi virajdan sonra ayağa kalkıp minibüsün içinde yürümeye başlayacağını, Muammer Can'ın kimseye kaptırmamak için dövüşerek koruduğu ve garip bir tutkuyla bağlı olduğu kapı kenarı koltuğunun yanına ne zaman ulaşacağını, son olarak da bir eliyle yumruk atarken diğeriyle kapı kolunu tutup bir an önce kendini nasıl dışarı atacağını, bir mühendis titizliğiyle planlamıştı. Şimdi de, intikamını kusursuz biçimde almış olan bir insanın tarifsiz huzuruyla apartman kapısını açıyordu.

Bindiği asansörün kapısı kapanıyordu ki kendisiyle aynı yaşta olan ancak başka bir okulda okuyan Tevfik Berk'le göz göze geldi. Kapısı kapanmadan asansöre yetişmeye çalışan Tevfik Berk, sırtındaki ağır çantaya rağmen koşmaya başladı ancak Efruz'un beklemeye niyeti yoktu. Önce üzerinde 8 sekiz yazan sonra da kapıyı kapatmaya yarayan düğmeye basıp sağ elinin orta par-

mağını daralan aralıktan Tevfik Berk'e gösterdi. Bir İsviçre çakısından fırlamış gibi duran parmağı gören Tevfik Berk'in verdiği karşılık, kapanan kapının ardında kaldı.

Sekizinci kata kadar hiçbir şey düşünmeyen ve hiçbir şey yapmayan Efruz, asansör durup da kapısı açıldığında, sol avucunu üzerlerinde gezdirerek on iki düğmenin de her birine bastı. Böylece, her katta duracak olan asansörün zemin kata inmesi en az üç dakika sürecekti. Kendisi gibi, on saatlik bir eğitim mesaisinden çıkmış ve en az iki saatlik bir ödev seansına girecek olan, gündelik hayatını, boş zaman yaratmak için zamanla yarışarak geçiren Tevfik Berk'i üç dakika da olsa programında geciktirmek, Efruz'un bu kez almak için hiç de zorlanmadığı bir intikam olarak intikamlar tarihine geçti.

Ev kapısının anahtarını montunun cebinden çıkarırken, "Hak etti!" diye mırıldandı. "Bir göndermedi resimleri!"

Resimler, dediği, ceset fotoğraflarıydı. Tevfik Berk, İngiliz ordusu mensuplarının mektup arkadaşı aradığı bir siteden e-posta adresini bulduğu, Afganistan'daki Barış Gücü'nde görevli bir erle dört aydır yazışıyor, dokuz yaşındaki kız kardeşinin çıplak fotoğraflarının karşılığında Taliban cesetlerinin fotoğraflarını alıyordu. Ve söz vermesine rağmen, hiçbirini Efruz'la paylaşmıyordu. Dolayısıyla, boş zamanından üç dakika gibi bir sürenin gasp edilmesini tabii ki hak ediyordu. Çünkü üç dakika, on üç yaşındaki bir çocuk için sadece üç dakika değildi. iPad'de atılacak en az bir *Real Racing 3* turu ve gerçekleştirecek bir *Urban Crime* görevi için yetecek süreydi.

Efruz, elindeki anahtarı kilide soktuğu anda kapı açıldı. Kapıyı açan, normalde işte olması gereken babasıydı. Son seviye tespit sınavında ilk yirmiye girdiği için, daha düne kadar "Seninle gurur duyuyorum!" diyen adamın şimdi kaşları yüzünün her yanına çökmüş, oğluna bir düşman gibi bakıyordu.

"Geç!" dedi.

Efruz antreye girip durdu. Portmantonun yanında, o güne kadar hiç görmediği bir Nike modeli olan, en az 45 numara ayakkabılar gördü. Demek ki evde bir yabancı vardı. Vaşşi hayvanlarınkine benzeyen çocuk sezgisiyle, babasının kızgınlığının, gizemli misafirle ilgili olduğunu derhal anladı. Ayakkabılardan kaldırdığı bakışlarını babasına çevirip sordu:

“Biri mi geldi?”

O sırada annesi salonun kapısında belirdi. Ağlamasını yeni durdurabildiği, şiş gözlerinden ve iç çekmesinden belli olan kadın, “Firuz, lütfen sakın ol!” dedi.

Efruz’un babası, gözlerini oğlundan ayırmadan karısına yanıt verdi.

“Yok, ben sakınım zaten. Sakınım de anlayacağız bakalım ne bok yediğini! Yürü!”

Firuz, Efruz’u ensesinden tutup salona doğru sürükledi. Salona adım attığı anda, Efruz dondu. Sessizliğe gömülmüş olan anı tek sarsan, çocuğun çantasının, elinden kayıp zemine çarpması oldu.

“Otur!” diye bağırdı Firuz. “Otur şuraya!”

Efruz, üçlü kanepedeki misafire baka baka, babasının gösterdiği koltuğa oturdu. Ve çelik kapılı apartman dairesinin salonunda bir çocuk mahkemesi kuruldu.

“Anlat bakalım” dedi Firuz. “Bir de senden dinleyelim. Tanıyor musun bu adamı?”

İnkâr etmesi mümkün değildi çünkü karşısında oturan dev zencinin elinde, kendi yazmış olduğu mektuplar vardı. Ne diyeceğini bilemedi. Boğazına dünya kaçmış gibi, boğulacakmış gibi, iç organları gözeneklerinden rendelenerek çıkacakmış gibiydi.

Firuz’un, “Tanıyor musun, dedim!” diye bağırmasıyla, biraz da olsa kendine gelip kekeleyerek konuşabildi.

“E... Evet.”

“Kim bu herif?”

“Bobby... Bobby Foxbrown.”

“Onu biliyoruz! Nereden tanıyorsun?”

“Mektup...” diyecekti ki daha fazla dayanamayan Firuz, karısının eşzamanlı ılığı eşliğinde oğluna bir tokat attı. Ancak misafirin umurunda olmadı. O sadece, gangster gözlerle Efruz’a bakıyordu. Korkudan buz kestiği için gözlerinden yaş bile gele-meyen Efruz’a.

Firuz, sinirden açık kalmış ağzını grlemesiyle doldurdu:

“Ne yaptın oğlum sen! Ne yaptın? Cevap ver! Hapisten ık-mış, buraya gelmiş oğlum, adam! Ta Amerika’dan gelmiş! Melisa nerede, diyor! Bir yıldır mektuplaşıyoruz, diyor! Sevgiliyiz biz, diyor! Annenin fotoğrafları var lan herifte! Cevap ver bana, bak-ma suratıma!”

Efruz titremeye başlamıştı. Boğazına kaçmış olan dünya daha da derinlere inmiş ve o dünyanın her yerinde depremler oluyordu. Yaralama suçundan San Quentin Hapishanesi’nde altı yıl yatmış ve tahliye olur olmaz, hayali sevgilisi Melisa’ya kavuş-mak için İstanbul’a uçmuş olan *Bloods* üyesi Bobby ise başını sal-lamakla yetiniyordu. Efruz’un ağzından, zorla da olsa birkaç ke-lime dklebildi. Kesik kesik ve korka korka.

“Bir internet sitesi var... Amerika’da... Mahkmlara... Mektup arkadaşı... Ben de...”

“Sen de ne?” diye bir baltayla kesildi sz.

Efruzyle bir şey söylemeliydi ki le benzeyen hayatında sırf bir eğlence olsun diye,önce Tevfik Berk’le birlikte başladığı, sonra da yalnız başına sürdürdüğü bu sahte aşk mektuplarının sorumluluğundan odasına kadar kaabilmeli, sevgiye a bir ka-dına dönüşüp Amerikalı mahkmla yazışmak gibi bir suçun, kim bilir kaç yıl boyunca iPad’e dokunmasını yasaklayacak olan ceza-sından kurtulmalıydı.öyle bir yanıt vermeliydi ki ev mahkeme-sindeki bütün rzgrın yn tersine dönmeliydi. Yutkundu ve nefesini ayarlayıp konuştu.

“Baba, İngilizcemi geliştirmek için... Onun için yazıyordum o mektupları. Hapisten çıkacağını bilmiyordum. Sadece İngilizcem daha iyi olsun diye. Hani geçen sene ek ders almak zorunda kaldım ya? Yaz okulunda. Siz de bir sürü para verdiniz. Bir daha size öyle bir masraf olsun istemedim. Ne olur, kızma bana. Lütfen! Bu sene hep ilk otuza giriyorum ya İngilizcede? Hep bu sayede işte!”

Bir an için duyduklarının etkisiyle antik bir büste dönüşen Firuz’un yüzü, yine duyduklarının etkisiyle bir bulmaca gibi çözüldü ve gözlerine bahar geldi.

“Öyle desene oğlum! Ben de ne sandım!”

“Ne sandın ki baba?”

“Boş ver, hadi, git odana. Önce ödevlerini yap, sonra da o matematik testlerini çöz. Bak, Muammer Can seviye tespitte ilk beşе girmiş. Babası söyledi.”

Bobby’ye son bir kez, dünyanın en boş gözleriyle bakıp on üç kilo ağırlığındaki çantasını sürükleyerek salondan çıkan Efruz mırıldandı: “Muammer Can’ın götünü sikeyim!”

Firuz, karısına dönüp “Hadi sen bize bir kahve yap” dedikten sonra Bobby’ye İngilizce gülümseyip İngilizce devam etti.

“Büyütecek bir şey yok, bir yanlış anlaşılma olmuş. Oğlum adına da özür dilerim. Ama madem buraya kadar gelmişsiniz, arzu ederseniz çocuğa İngilizce derslerinde yardımcı olabilirsiniz. Ücret konusunu da hiç merak etmeyin, mutlaka anlaşıyoruz.”

Dokuz dakika sonra...

Efruz, babası ve ılığının yankısı hâlâ ağzının içinde dolaşan annesinin cesetleri, sırasıyla, çocuk odası, salon ve mutfakta soğumaya başladı. Bobby ise, dört taksitinin ikisi ödenmiş bir mutfak bıçağıyla, üzerinde Melisa yazan deri parçasını kolundan kazımaya çalışıyor ve San Quentin’de uğradığı tecavüzden beri ilk kez ağlıyordu.

Çelik kapılı bir apartman dairesinin salonunda ayaküstü kurulmuş bir çocuk mahkemesi daha sona ermiş ve gösteri bitmişti. Artık herkes evine gidip önce ödevlerini yapabilir sonra testlerini çözebilir, zamanı kalırsa da uyumadan önce intihar edebilirdi.

Ot Dergi, sayı: 2, Nisan 2013

Dünyanın İlk Klon Devlet Başkanı ve İç Burkan Dramı

Bir perşembe... Başkanlık Ofisi.

BAŞKAN: Ne demek kırmızı?

SAĞLIK BAKANI: Bildiğiniz kırmızı, sayın başkanım.

BAŞKAN: Kaç kişi?

SAĞLIK BAKANI: Şimdilik, vaka sayısı 41. Ama her gün artıyor.

BAŞKAN: Karantinaya alın.

SAĞLIK BAKANI: Efendim, hastalık bütün şehirlere yayılmış durumda. Araştırıyoruz ama hangi yollarla bulaştığını saptayamadık hâlâ.

BAŞKAN: Sadece yüzleri mi?

SAĞLIK BAKANI: Yok efendim, bütün vücutları. Kıp kırmızı. Onun dışında, sağlıklarında herhangi bir bozulma yok. Arjiri diye bir hastalık vardır. Çok nadir görülür. Hasta, kronik biçimde gümüşe maruz kalır, sonra da mavi olur.

BAŞKAN: Mavi mi?

SAĞLIK BAKANI: Evet efendim, bütün bedeni griyle mavi arası bir renk alır. Bu kırmızılaşmanın da böyle bir deri hastalığı olabileceğini düşünüyoruz.

BAŞKAN: Anlaşıldı... Şimdilik kimse duymasın. Araştırmaya devam edin. Bana da sürekli bilgi verin.

Bir pazartesi... Başkanlık Ofisi.

İÇİŞLERİ BAKANI: Buyurun efendim, hepsi dosyada.

BAŞKAN: Bırak şimdi dosyayı, anlat.

İÇİŞLERİ BAKANI: Sağlık bakanımız anlatsa... O daha iyi izah eder.

SAĞLIK BAKANI: Sayın başkanım, olabilecek bütün testleri yaptık. Bütün ihtimalleri taradık ve efendim, içişleri bakanımızla da ortaklaşa bir çalışma yapınca...

BAŞKAN: Uzatma, neymiş söyle.

SAĞLIK BAKANI: Bundan yıllar önce gerçekleşmiş bir toplumsal olay var... İşte, o zaman... Kalabalıkları dağıtmak için kullanılmış birtakım gazlar yani kimyasallar...

BAŞKAN: Eee?

SAĞLIK BAKANI: İnanılır gibi değil ama hastaların ortak noktası, o eylemlerde bulunmuş ve bu kimyasallara maruz kalmış olmaları. Ve o kimyasalları da inceleyince, böylesi bir etkiye sahip olabileceklerine ilişkin bir potansiyel...

BAŞKAN: Mümkün değil! Devletin kimyasallarında herhangi bir etki sapması olamaz!

SAĞLIK BAKANI: Ama olmuş efendim... Tabii o günün imkânlarıyla, ileride böyle bir etki göstereceğini bilmek...

BAŞKAN: Kaç oldular şimdi?

İÇİŞLERİ BAKANI: 347... Eylemlere katılanların sayısı 500 binin üzerindeymiş. Aslında tam rakamı da bilmiyoruz. Tabii, şu an hepsinin de yaşı hayli ilerlemiş durumda. Dosyada olayın içeriğiyle ilgili bütün bilgiler mevcut, bir bakarsanız...

BAŞKAN: Gerek yok!

İÇİŞLERİ BAKANI: Ne emredersiniz peki, ne yapalım?

BAŞKAN: Alerji deyin! Bir basın açıklaması yapıp, alerji deyin... Sonra düşünürüz.

Bir cuma... Başkanlık Ofisi.

BAŞKAN: Ne var yine?

SAĞLIK BAKANI: Efendim, karantina bölgesinde, Alkent'te...

BAŞKAN: Bıktım artık o Alkent'ten! Bir de burada her gün yazıp çiziyorlar, niye gittin o morukları oraya kapattın, diye! Kimse, devlette devamlılık ilkesi diye bir şey duymamış ki! Ne demektir bu? Bir suçlu bir hükümetin adaletinden kaçsa da, er geç başka birininkine yakalanır, demek! Neyse, ne istiyorlarmış yine, ne olmuş?

SAĞLIK BAKANI: Kentteki doktorlar diyor ki... Kızılarda bir şey saptamışlar... Efendim, ten renkleri normale dönmeye başlamış.

BAŞKAN: Beni hiç ilgilendirmez. Kızarıp gösterdiler ne bok olduklarını bir kere! Artık çok geç! Hem gittik o kadar yerleşim bölgesi yaptık, sırf onlar için! Sakın öyle düzeleni dışarı bırakayım falan, demeyin! Kimse çıkmayacak Alkent'ten. Hepsi vatan haini onların! Geberene kadar orada kalacaklar!

SAĞLIK BAKANI: Efendim, mesele de o... Hücrelerinde yenilenme hareketleri saptanmış.

BAŞKAN: Efendim?

SAĞLIK BAKANI: Kızılların hücreleri kendiliğinden yenileniyormuş. Yani yaşlanmaları durmuş.

BAŞKAN: Nasıl durmuş?

SAĞLIK BAKANI: Yine o kimyasallar yüzünden herhalde diye düşünüyoru...

BAŞKAN: Bir dakika, bir dakika! Sen şimdi bana o herifler ölümsüz mü oldu diyorsun?

SAĞLIK BAKANI: Öyle görünüyor, efendim.

BAŞKAN: Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu, senin?

SAĞLIK BAKANI: Maalesef.

BAŞKAN: Ne demek lan ölümsüz!

SAĞLIK BAKANI: Biz öleceğiz, onlar kalacak demek... efendim.

Bir salı... Başkanlık Ofisi.

BAŞKAN: Olmaz öyle şey!

SAĞLIK BAKANI: Efendim, gerçekten de gençleşiyorlar... Uluslararası bir araştırmacılar heyetine incelettik de...

BAŞKAN: İyi bok yediniz!.. Ne diyorlar peki?

SAĞLIK BAKANI: Kaç yaşında o gazlara maruz kalmışlarsa o yaşlarına erişinceye kadar gençleşmeleri devam edecek sonrasında da hücre yapıları sabitlenecek yani ölümsüzleşeceklermiş. Anladığımız kadarıyla, bugüne kadar tıp biliminin kesinlikle haberdar olmadığı ve insan bedenine ilişkin yeni bir savunma sistemiyle karşı karşıyayı...

BAŞKAN: Kes!

Bir çarşamba... Başkanlık Ofisi.

BAŞKAN: Bu o mu?

SAĞLIK BAKANI: Evet, o günlerde kullanılmış olan maddelerin bir karışımı.

BAŞKAN: Ne kadar sıkacağыз?

SAĞLIK BAKANI: Arşivleri inceledim de, o olayda bu gazların kullanımı biraz aşırıya kaçmış. Dolayısıyla hesaplarımıza göre bütün bu tüpün bitirilm...

BAŞKAN: İyi de sanayi tüpü gibi bir şey bu!

SAĞLIK BAKANI: Tabii, biraz fazla aşırı bir kullanım olunc...

BAŞKA: Neyse tamam, çık sen, ben kendi kendime sıkarım.

SAĞLIK BAKANI: Emin misiniz? Ama kapalı ortamd...

BAŞKAN: Çık.

SAĞLIK BAKANI: Sayın başkanım, siz daha iyi bilirsiniz ama...

BAŞKAN: Çık, dedim.

Bir pazar... Başkanlık Ofisi.

BAŞKAN: Geldi mi sonuçlar?

SAĞLIK BAKANI: Evet ama ne yazık ki olumsuz, efendim.

BAŞKAN: Nasıl olumsuz! Boşuna mı yuttum ben o kadar gazı? Nefesim kesildi, ölüyordum be!

SAĞLIK BAKANI: Gerçekten çok üzgünüm... Hiçbir açıklaması yok... Ama kızılardaki kimyasal tepkimenin benzerini sizde göremiyoruz. Hücre yenilenmesi bir türlü başlamıyor. Kızarmıyorsunuz bile...

BAŞKAN: Yarım milyon insana etki etmiş, bir bana etmiyor, öyle mi? Ulan ne farkı var benden, o rezillerin!

SAĞLIK BAKANI: Estağfurullah sayın başkanım!

BAŞKAN: Hayır yani, ben insan değil miyim?

SAĞLIK BAKANI: Bakın onu ben hiç düşünmemiştim.

BAŞKAN: Neyi?

SAĞLIK BAKANI: Efendim, klon olduğunuz için...

BAŞKAN: Eee?

SAĞLIK BAKANI: Bu sebeple etki etmiyor olabilir.

BAŞKAN: Klonsam klonum, ne alakası var? Ben de insanım!

SAĞLIK BAKANI: Ama efendim DNA yapını...

BAŞKAN: Ben kimin klonuyum, biliyor musun sen?

SAĞLIK BAKANI: Bilmez olur muyum?

BAŞKAN: Yaşadığı müddetçe, kıyamete kadar halkına hizmet etmekten başka hiçbir şey istememiş, adam gibi bir adamın klonuyum! Bu dünyada nefes alıp vermiş en büyük devlet adamının klonuyum ben be, sen ne diyorsun!

SAĞLIK BAKANI: Biliyorum da efendim, sizin durumunuzda biri için fizyolojik olarak imkânsız olabilir...

BAŞKAN: Yeter, kes! Salak salak konuşma da, ne yapacağız şimdi şu işi, onu söyle! Bir çare bul!

SAĞLIK BAKANI: Salak salak mı?.. Peki... Madem öyle...

BAŞKAN: Mırıldanma bana, ne diyorsan de!

SAĞLIK BAKANI: O zaman şöyle yapalım.

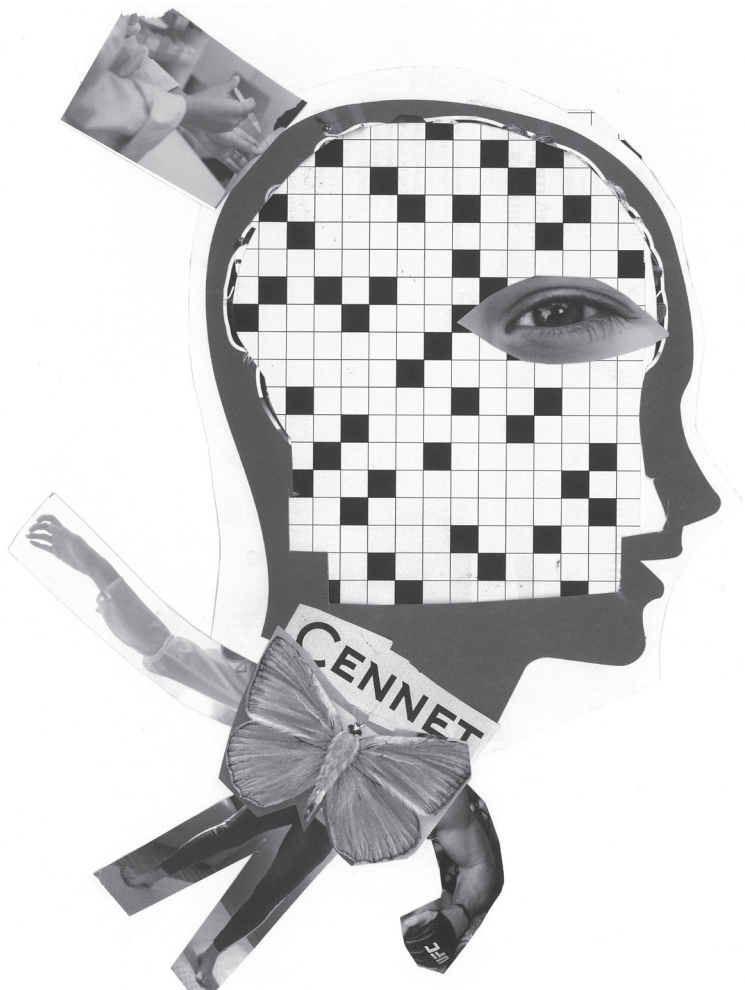
BAŞKAN: Ne yapalım, söyle!

SAĞLIK BAKANI: Bence bir gaz uygulaması daha yapalım!

Bir tüp daha sıkın kendinize. Hatta müspet bir sonuç alana kadar bunu her gün tekrarlayalım.

BAŞKAN: Ben de tam onu diyecektim! Git getir gazı!

Ot Dergi, sayı: 5, Temmuz 2013

Defa

İsa'nın adı İsa'ydı. Toplasan dokuz yıldır insandı. Doğduğu ahırla yaşadığı ev arası kırk beş adımdan fazla değildi. Üstelik ayak numarası sadece 36'ydı. O adımların atıldığı köye Yukarı denirdi. Sadece Yukarı. Neyin yukarısı olduğu da meçhul olduğundan, hiçbir yerine hiçbir zaman bir tabela dikilmemişti. Üç dağın üç bulutlu paçasına yaslanmış, ortasından dalgalı bir çamur geçen, sobadan bozma evleriyle, girişi çıkışına karışmış bir köy. Yirmi sekiz hane, bir muhtar gözlü imam, bir imam ağızlı muhtar ve 112 nüfus. Ne patikasında selam verilir ne meydanında kahve içilirdi. Belki bir camisinde namaz kılınır, bir de patatesinden haşlama yapılır, İsa da damağını yaka yaka yerdı. Annesi yaşasa bir acısına üfleyeni olurdu elbet ama onun da hayatı doğduğu evde başlayıp doğurduğu ahırda bitmişti. Ne zaman ki kocası, üstüne 15 yaşındaki bir kızı kaçırıp bindirmiş, kadının tayini de ahıra çıkmıştı. Sonra da kadınlıktan emekli olup gitmiş, bir de adına Melek demişlerdi.

Bir yaşında yürümeyi, iki yaşında konuşmayı, üç yaşında yalan söylemeyi, dört yaşında dayak yemeyi, beş yaşında evden kaçmayı, altı yaşında kaçacak bir yer olmadığını, yedi yaşında dövmeyi, sekiz yaşında okumayı, dokuz yaşında da kasabadaki internet kafenin yerini öğrenmiş olan İsa'nın tek derdi babasıydı. Gündüzü kubar, geceyi kumarla yutan, her uykusundan önce tövbe edip daha ilk rüyasında günaha giren, kasabada seyyarlık yapan, Derman diye bir adam. Tabii Yukarı'daki hayatta da,

dünyanın geri kalanında olduğu gibi, her şey karşılıklıydı. Evler, camlar, kinler ve borçlar. Dolayısıyla Derman'ın da, tek olmasa bile, dertlerinden birinin adı İsa'ydı. Bir defa, doğmakla kalmamış, bir de utanmadan öldürmüştü anasını. Böylece evden iki kol ve bir am eksilmiş, bir de üstüne internet diye tutturmuştu. Derman'ın dili "Sikerim internetini!" demekten şişmiş, dudaklarıysa, köydeki araba sahiplerine, "Taksinin önüne bile atlasa alıp götürmeyeceksiniz bu çocuğu ilçeye!" demekten bükülmüştü. Derman'ın dört çocuğu daha vardı ama hiçbirinin böyle huyları yoktu. Belki de huy edinecek yaşta değiller daha, diye düşündü, Monte Carlo'nun kapısından girerken.

Yedi masalı Monte Carlo, el altı votkası, çuhadan perdesi ve sümen altı rüşvetiyle kasabanın varla yok arası kumarhanesiydi. Kumarhane demek için istenecek bin şahidin bini de yalancı çıkacağından, gediklileri, kahve der geçerci. Zaten salondaki tek resmi evrak da "Sigara İçilmez" afişiydi. O da, eski bir kâğıt çalma davasından kalma, önce bir kafatasını üç yerinden delmiş, sonra da gidip ardındaki duvara gömülmüş üç merminin izini kapatmak için asılmıştı. Derman, tam da afişin altına oturmuş ve bir sigara yakmıştı ki döküldü kâğıtlar önüne. Cephede kazandığını masada kaybetmeye niyeti yoktu o gece. Her ne kadar bu işler niyetle dönmese de, sabaha iki el kala, değnek gibi bir sandalyede uyuyakalmış, Monte Carlo'nun tek garsonu, Derman'ın "Geçmiş olsun beyler!" diye bağırmasıyla sıçradı havaya. Masadakilerin nesi var nesi yok, hepsini toplamış olan Derman'ın ağzı kulaklarını geçmiş, şakaklarında idi.

O sabah Derman, şehirde bir karı parası, bir de Kalaşnikof'la döndü köye. Silaha bakıp "Kime okutacağız lan bunu?" diye düşünürken, ama bu defa tövbe etmeye fırsat bulamadan sızdı kaldı. Ertesi gün bayramdı.

Öğlene doğru uyanan Derman'ı uyandıran İsa oldu. Elinde, gövdesi kadar büyük, boş bir koli, iki gözlü evin tek gözünden

gizlice çıkmaya çalışırken kapıya çarpmış, suçlu bir kedi gibi bakıyordu babasına. “Ne yapıyorsun lan?” dedi Derman, yattığı yerden. “Hiç” dedi İsa. “Bir ödev var da, deney ödevi, kutu lazım...” Güldü Derman, doğrulduğu yerden. Aklına cebindeki para geldi. “Aferin” dedi. Kendine mi, İsa’ya mı dedi, bilinmez...

Akşama beş kala Yukarı’nın yaşlıları arife telaşında, çocukları da kurbanlık okşarken, Derman, İsa’yı izliyordu. Evin bahçesindeki tek ağacın altına oturmuş kahvesini içiyor, iki yudum arasında da soruyordu: “Ne ödeviymiş lan bu?” Elindeki bıçakla kolinin bir duvarında sinemaskop bir delik açmış olan İsa, ter basmış yüzünü kaldırıp, “Tarih dersi için, dedim ya” diye söylüyor ama Derman duymuyordu.

Geceyi on beş geçe, son abdestler alınmış ve yarına giden yataklara uzanılmışken Derman Monte Carlo’nun yolunu çoktan tutmuştu. İsa ise bir terzi gibi kesip biçtiği kutusunun köşelerini, muhtarın kaçak inşaatından kovaladığı demir çubuklarla güçlendiriyor, işi bitince de, kasabadan bir çocuğa ısmarladığı koli bandını tekerleği bulmuş gibi halıda yuvarlıyordu. Geriye sadece kuttunun içini siyaha boyamak kalmıştı. Onu da imamın kapısının önündeki ayakkabılığın alt rafından çalacağı ayakkabı boyasıyla halledecek, sonra da bir âmin deyip yatacaktı.

Güneş her zamanki gibi ölümden dönmüş ve Yukarı’ya doğarken, bayram namazına yetişemese de, bayramlaşmaya yetişmek için koşturan Derman, bir gece önce kazandığı parayı bir gece sonra aynı masada iade etmiş olmanın öfkesiyle, küfrede küfrede ilerliyordu. Köyün ortasındaki çamuru aşıp caminin önüne geldiğinde nefes nefese, kendi gibi birkaç kumarbazla da göz gözeydi. Monte Carlo çıkışlı olanlar başlarını eğip cemaatin arasına karışarak sıraya girdi. Ve Derman o kalabalıkta bir an için yok oldu. Eller öpülüp şakaklar tokuşturulurken, kimin ne olduğu belli değildi. Bir an için herkes iyiymiş gibi göründü. İyilikten başka bir şey değilmiş gibi. Tam da o an duyuldu, Kalaşnikof’tan

ıkan ilk merminin sesi. Dönüp bakıldığında, pek de anlaşılmadı nereden geldiğı. Sadece bir ocuk vardı ortada. Başına kutu geçirmiş bir ocuk. Bayramlaşan cemaate doğru koşan. İsa'ydı adı. Deneyini yapmıyordu belki ama tarih yazıp tarih siliyordu. Tüfeğın namlusunu, başına geçirdiğı kutuda açtığı dikkörtgen deliğın sağı alt köşesine bantlamış, iek gibi ölüm saçıyordu. İsa hayata karton çerçeveli bir ekrandan bakıyor ve gördüğü her hareketi bastığı tetikle tek hamlede durduruyordu. Birbirine sarılmış ve birbirini bırakamayan imamla muhtara üç, camiye girip gözden kaybolmaya çalışanlara dört el ateş etti. Vurulup da yığılanlar ve yaralanıp da haykıranların arasından koşarak geçip, kan bulaşmış çamura saklanmak için yatmış olan babasını bulunca durdu. Bir soru belirdi gözlerinin önünde: *Bir Kalaşnikof şarjörünün kapasitesi 30 mermidir. Buna göre İsa'nın kaç mermisi kalmıştır?* Hesaplamadı, "Göreceğiz!" dedi ve parmağı tetiğe değıdiği anda Derman'ın göğüs kafesine peş peşe iki mermi girdi. Şimdilik her şey İsa'nın hayal ettiğı gibi ve her şey mükemmeldi. Üstelik oyun daha yeni başlamış ve bedavaydı. İnanılır gibi değıl ama *Counter Strike* bedava! Olduğı yerde dönüp kaçışmakta olanların peşinden ateş ederek koşarken babasının sesini taklit edip bağırdı: "Sikerim internetini!" O an için hayatın gerçek olanı, İsa'ya daha zevkli geldi. Dokuz yılda ilk defa...

Sonra bir oban, içinde ocuk olan kutuya nişan aldı. Sonra o oban nefesini tutup av tüfeğini patlattı. Sonra bir mucize oldu. Ve İsa göğre yükseldi. Hem de ateş ede ede. Bir havai fişegi gibi tükürdü kendini en Yukarı'daki babasının yüzüne. Sonra da bitti... Öncesi de.

Cihaz

Telefon çaldığında telefonla konuşuyordum. “Bir boka yaradığın yok!” diye bağıırıyordum, ekranının ortasına. “Ben aramasam kimse aramıyor! O kadar para verdik! Aramı yap ulan insanlarla! Birilerini bul bana!” diyordum ki çalmaya başladı. Şaşırdım ama acımadım. Yarasına basar gibi hınçla parmakladım.

“Alo” dedim. “Ne var?” diyorum. “Kimsin?” diyeceğim.

Aslında bir süredir, “Efendim?” diye açıyordum plastiği ama yine Alo’ya kaymıştı dilim. Ben kim, prensip kim! Prensip dediğin, asalet ister, prenslik ister! Konuşuyordu biri, ama düşünmekten duyamıyordum.

“İskender Karayara’yla mı görüşüyorum?”

Ne biçim ismim var lan! “Sağlama yapma bana, kimsin onu söyle!” diyecektim, demedim.

“Kim arıyordu?”

“United Hospitals of İstanbul Gastroenteroloji bölümünden Dr. Feridun Fora.”

Hiçbir bok anlamadım. Susarak bekledim. Kapar gider diye. Gitmedi.

“İskender Bey orada mısınız?”

Kafamı kaldırıp portmanto aynasına baktım.

“Evet.”

Aynadaki sinek ölüsünü tırnağımla kazıdım.

“İskender Bey başınız sağ olsun.”

Koridoru geçerken, “Ne oldu ki?” diye sordum ya da yanıt verdim.

"Efendim, babanız Barbaros Bey'i kaybettik."

Banyoya girip ışığı yaktım.

"Biliyorum."

Lavabo musluğunu açıp tırnağımdaki cesedi boğdum.

"İskender Bey durum biraz acil, şimdi telefonda anlatamaya-
cağım ama lütfen hastanemize kadar gelebilir misiniz?"

"Niye?"

Lavabo aynasında bir ölü sinek daha vardı. Yazdı.

"Babanızla ilgili..."

"Böbreğini mi bırakmış bana?"

"Pardon?"

"Niye, diyorum, niye geleyim?"

"Beyefendi lütfen, bakın, çok önemli. Sizin sağlığınıza da ilgi-
lendiren bir konu."

"Puçaraling gigogigo gu!"

Telefonu kapadım. Sırf sesini duymak için sifonu çektim. Son-
ra da merak gibi bir şeyin peşinden siktir olup gittim hastaneye.

Kapı, masa, kapı, hol, masa, oda, masa, hol, kapı, kadın.

"Buyurun, doktor beyler de sizi bekliyordu."

Bir oda, bir masa, bir deste doktor. Bir sağ el. Sıkmalık. Sıktım.

"Telefonda konuşmuştuk, hoş geldiniz İskender Bey, buyu-
run oturun."

Heyet gören koltuktayım.

"İskender Bey, eşinizden öğrendiğimiz kadarıyla babanızla
görüşmüyormuşsunuz. Onun için size durumu özetleyeyim: Ba-
banız bize baş dönmesi şikâyetiyle geldi. Kan değerlerine bakın-
ca bir kanama geçirmiş olduğunu fark ettik. Önce bir endoskopi
yaptık ancak midesinde bir şey bulamadık. Bağırsaklarında bir
kanama olmuş olabileceğini düşünüp kolonoskopi yaptık ancak
ondan da bir şey çıkmadı. Ama yine de biz emin olmak için video
kapsül denilen bir uygulama yaptık..."

Hapşırdım. Her 10 doktordan 4'ü "Çok yaşayın" dedi. Ben yanıt vermeyince Ferdiun Fora devam etti.

"Bu uygulamada hastaya bir kapsül yutturuyoruz. Minyatür bir kamera gibi düşünün... Bir de hastanın yanına bir cihaz veriyoruz. Kapsül, makattan çıkana kadar aldığı bütün görüntüyü o cihaza gönderiyor. Böylece kolonoskopide göremediğimiz bölgeleri ayrıntısıyla inceleme imkânımız oluyor."

Bir şey dedim.

"Efendim?"

"Bana ne, diyorum. Niye anlatıyorsunuz bana bunları?"

"Birazdan anlayacaksınız ancak bir şey öğrenmeliyim. Babanızı, tam olarak, en son ne zaman gördünüz?"

Heyet gören koltuğun ayar kolunu çekip alçalttım kendimi.

"30 sene önce. Terk edip gitmişti bizi. Ben de sekiz yaşındayken, adresini öğrenip evden kaçtım. Gidip dikildim karşısına. Ama evine bile almadı. Bir McDonald's'a götürdü. Sonra da bindirip otobüse, geri gönderdi. İşte, en son o zaman gördüm. Otobüs camından. Tuvalete girmek için jeton alıyordu."

"Peki" dedi Feridun.

"Torrul kipefa" dedim ben.

"O zaman şöyle yapalım... Şunu bir izleyelim... Işıkları söndürebilir miyiz?"

Karanlık, projeksiyon, perde!

İzlemeye başladım. Babamın ince bağırsağını. Önce her şey normaldi. Pembe-kahve bir et tüneline ilerliyorduk, ilerledik, ilerleyeceğiz, derken... Cenneti gördüm. Cennete baktım. Babamın içi cennetti. Bitmesin diye yalvardım ama her şey bitti ve yine pembe-kahve et tüneli...

Bacaklarım uyuşmuş, titreyen ellerimle gözyaşlarımı siliyordum. Işık yandı ve doktorlara baktım. Onlar da ağlıyordu. Üstelik ilk kez izlemiyorlardı. Ama cenneti gören biri ne kadar

dayanabilirdi? Burnumu çektim ve “Bozuktur” dedim. “Bozuk” diyorum. “O cihaz, her neyse, bozulmuş herhalde” diyeceğim.

“Hayır, hayır” dedi Feridun. “Defalarca kontrol ettik. Babanız evinde vefat etti. Sonra da eşi cihazı getirdi. Biz de ancak bu sabah inceleyebildik. Bakın İskender Bey, bu görüntülerin tıp bilimi açısından hiçbir açıklaması yok. Bu bir mucize. Belki de babanız bir melekti ya da onun gibi kutsal bir...”

“Bozuktur o alet, bozuk!”

“Olur mu efendim, siz de gördünüz işte! Babanızın içinde cennet varmış!”

Tereddüt... Toparlanma!

“O gün beni niye McDonald’s’a götürdü, biliyor musunuz?”

“Pardon?”

“Yemeği en çabuk orada yiyorsun da, ondan! Bir an önce defetmek için başından!”

“Öyle demeyin İskender Bey... Neyse, şimdi sizden bir ricamız var: Belki genetik olarak... Yani diyoruz ki, siz onun tek çocuğusunuz, size de bir kapsül yuttursak?”

“Anladık, gurasindoş!”

“Efendim lütfen, bakın, insanlık için!”

“Babam beni yiyip cennet sıçıyormuş! Jokali hifraz!”

“İskender Bey!”

“Bu mu mucize, diyorum! Bu mu şimdi mucize?”

Ağladım. Ağlıyorum. Ağlamayacağım. Bağıracağım.

“38 yaşındayım, hâlâ çocuk mönüsü yiyorum, amına koyayım!”

Ot Dergi, sayı: 1, Mart 2013

Lisan-ı Münasip

BİRİ: Senin adın Mamadu olsun.

DİĞERİ: Mamadu mu?

BİRİ: Evet.

DİĞERİ: Nereliyim ki ben?

BİRİ: Afrikalısın.

DİĞERİ: Peki... Hangi ülkeden?

BİRİ: Gerek yok ülkeye! Afrikalı olduğunu bil, yeter.

DİĞERİ: Kaç yaşındayım?

BİRİ: 26 olabilir... Evet, 26 uygundur.

DİĞERİ: 26 yaşındaysam, üniversite çoktan bitmiştir. Bir işim var mı?

BİRİ: Yok. Hem evden kaçmışsın sen... 16 yaşındayken kaçıp gitmişsin.

DİĞERİ: Niye kaçtım acaba?

BİRİ: Dur bakalım, bulacağız bir sebep.

DİĞERİ: Ailem bana kötü mü davranıyordu acaba?

BİRİ: Bakıyorum da hemen sahiplendin Mamadu'yu! Neyse, aferin! Hevesli ol böyle!

DİĞERİ: Sağ olun... Peki, niye kaçmış olabilirim?

BİRİ: Senin baban, şeymiş... Milli Savunma Bakanı.

DİĞERİ: Gerçekten mi?

BİRİ: Evet! Sen, doğduğun ülkenin en güçlü adamlarından birinin oğluymuşsun, anladın mı?

DİĞERİ: Anladım.

BİRİ: Güzel... Sonra bir okul açılmış sizin orada.

DİĞERİ: Nerede?

BİRİ: Nerede olacak? Afrika'da! Yaşadığın şehirde!

DİĞERİ: Tamam... O okula mı gidiyormuşum?

BİRİ: Sadece sen değil... Sizin ülkenin bütün kalburüstü ailelerinin çocukları o okula gidiyormuş.

DİĞERİ: İyi bir okul demek ki... İyi eğitim veriyorlar.

BİRİ: İyi de ne demek! Mükemmel bir eğitim veriyorlarmış! Hatta sadece eğitmekle de kalmıyorlarmış... Ahlaklı olmayı, büyüklere saygılı olmayı, adam gibi adam olmayı öğretiyorlarmış!

DİĞERİ: Harika!

BİRİ: Evet! Ailesine bağlı, memleketine bağlı, en önemlisi de dini bütün evlatlar yetiştiriliyormuş o okulda!

DİĞERİ: Bravo!

BİRİ: Bravo da niye kaçtın o zaman?

DİĞERİ: İnanın, ben de bilmiyorum! İnsan böyle bir okulu bırakıp gider mi?

BİRİ: Üstelik lisan da öğretiliyormuş o okulda!

DİĞERİ: İngilizce mi?

BİRİ: Ne İngilizcesi be! Biz seninle şu an hangi dilde konuşuyoruz?

DİĞERİ: Doğru, özür dilerim...

BİRİ: Neyse... Ama sen rahat duramamışsın tabii! Öğrendin ya yeni bir lisan, hemen başlamışsın okumaya!

DİĞERİ: Ama normal de bu değil mi? Yani insan yabancı bir dil öğrenince, o dildeki kitapları okum...

BİRİ: İyi de sana zaten okulda kitap veriyorlarmış, oku diye! Ama sen gitmişsin, kendi kafana göre başka kitaplar bulmuşsun! Bir de utanmadan internetten sipariş verip getirtmişsin hepsini!

DİĞERİ: Boş bulundum herhalde...

BİRİ: Bilemeyeceğim artık! Arkadaşların, önlerine ne konursa onu okuyormuş! Ama senin kanında bir bozukluk olduğu için

tutamamışsın tabii kendini! Tatminsiz bir hıyar olduğun için de her bir boku araştıracağım, bileceğim diye tutturmuşsun belli ki!

DİĞERİ: Evet, öyle görünüyor... Sonra ne olmuş peki?

BİRİ: Ulan ne olacak, hayvan herif! O okuduğun kitapları arkadaşlarına da okutmuşsun!

DİĞERİ: Eee?

BİRİ: Sonra da hepsinin aklına girip devrim yapmışsın ülkede!

DİĞERİ: Yok daha neler!

BİRİ: Baban da dahil bütün hükümeti, rüşvet alıyorlar, yolsuzluk yapıyorlar diye sürmüşsün memleketten!

DİĞERİ: Olamaz!

BİRİ: Olur! Yapmışsın!

DİĞERİ: Ama nasıl olur?

BİRİ: Ben bilmem! Onu da artık okuduğun o Nazım Hikmet'lere, Ahmed Arif'lere, Can Yücel'lere soracaksın!

DİĞERİ: Peki şimdi ben ne yapacağım?

BİRİ: Bekleyeceğiz!

DİĞERİ: Neyi?

BİRİ: Mickey Mouse'u!

DİĞERİ: Efendim?

BİRİ: Mickey Mouse gelip düzeltecek her şeyi! Memleket de eski haline dönecek!

DİĞERİ: Çok iyi olur! Hadi, gelsin bir an önce!

BİRİ: Ama dumana gelir o... Yoksa nereden bulacak seni?

DİĞERİ: Ne yapacağız peki?

BİRİ: E bir zahmet yakacaksın kendini!

Ot Dergi, sayı: 10, Aralık 2013

Maddi Haller Cetveli

Maddenin sonsuz hallerinden birkaçı...

Maddenin *zaman* hali... Buna göre devinim, zaman halindeki maddedir.

Maddenin *düşünce* hali... Buna göre insan, düşünce halindeki maddedir.

Maddenin *rüya* hali... Buna göre uyku, rüya halindeki maddedir.

Maddenin *bilgi* hali... Buna göre felsefe, bilgi halindeki maddedir.

Maddenin *aşk* hali... Buna göre sevgili, aşk halindeki maddedir.

Maddenin *rastlantı* hali... Buna göre kader, rastlantı halindeki maddedir.

Maddenin *umut* hali... Buna göre nefis, umut halindeki maddedir.

Maddenin *tanrı* hali... Buna göre ölüm, tanrı halindeki maddedir.

Maddenin *hiç* hali... Buna göre hayat, hiç halindeki maddedir.

Yüxexes Karakalem, sayı: 3, Nisan 2008

Fortuna

Gayya'nın anısına...

Yürüyorum. Yürünmesi gerektiği için değil. Sadece yürüye-bildiğim için. Artık yürüyebildiğim için... Otuz iki yıldır sarhoş-tum. Tam otuz iki yıl. Sızmadan sızmaya uyandığım otuz iki defa on iki ay. Şimdi düşünüyorum da, kaybettiğim dengelerle bir Çin sirki kurulur, düşürüp kırdıklarıyla camdan bir saray inşa edilirdi. Geceleri döktüğüm terle Taklamakan Çölü'nde göller açar, sabah susuzluğumla aynı göller kuruyup giderdi. Ettiğim küfürlerle koca bir neslin terbiyesini bozar, attığım yumruklarla dünyanın bütün halılarının tozunu alırdım. Ağlattığım kadınlar-la hamamlar dolar, söylediğim yalanlarla yeni dinler kurulurdu. Unuttuklarımla yüz hafıza silinir, düşüp kalkmalarımla bin diz çürürdü. Bu otuz iki yıl boyunca yaktığım bütün canlarla cennet taşar ve elbet cehennem daralırdı.

Otuz iki yıl, her gün, hiç usanmadan, yorulmadan, vazgeçme-den, boyumdan ve ağırlığımdan büyük, geçmişten ve gelecek-ten fazla içtim. Tıpası çekilmiş bir küvet gibi doldurup boşalttım kendimi. Bir şişe ateş suyu için topraklarına ihanet eden Kızılde-rililerle akrabalığımı kanıtlayacak kadar, hatta Jack London ka-dar içtim. Ama ölmedim. Yaşamam gerektiği için değil. Sadece ölemediğim için...

Şimdiyse yürüyorum. Gayet ayık ve gayet kuru. Gayet total ve gayet ciddi. Adım Gayya ve elli beş yaşındayım. Tekerleme gibi bir yaşta, kaldırımdan kaldırıma geçip kızıma gidiyorum.

Hangi ara doğdu, hangi ara büyüdü, hangi aralardan geçip okumayı ne zaman söktü, bilmiyorum. Neye benzer, nasıl kokar, bir apandisti var mıdır, bilmiyorum. Kimi sevdi, kimi dövdü, solak mıdır, bilmiyorum. Yüzme bilir mi, gözü bozuk mu, o da içti mi, kaç yaşındadır, bilmiyorum. Tek bildiğim, ona gittiğim: Kızıma...

Adını Deniz koymuşlar. Ben orada değildim. Olsaydım da koyduğum adı hatırlamaz, sormaya utanır, sonra da utandığımı unutturdum. Birileri ona Deniz dedi, o da Deniz oldu. Birileri de bana bir zamanlar bir şeyler demişti ama ben Gayya oldum ve yürüyorum. Deniz'e gidiyorum. Üstüne üstüne. Baba olmaya...

Elimde bir adres, kolumda bir sızı, omzumda iki dövme, boyumda bir yara, yanağımda sakal, gözlerimde kara bebekler, yürüyorum. Bir kasabada kaç cadde olur? Kaç caddeden sonra orası bir kasaba olur? Kaç ağaç bir ormandır, kaç ölüm kıyamettir, onu da bilmiyorum ama sora sora arıyorum. "Deniz tarafına" diyorlar. "Oraya git. Sahil yolunda bu adres."

Bir dümenim olsa ancak o kadar kırarım deniz tarafına. Dalıp dalıp çıkıyorum sokaklara. Kemik dişli köpeklerin, evleri uçuşan perdelerin, kalbi delik ağaçların gölgelerine basa basa yürüyorum. Elimdeki adres kaderim olup karşıma dikilene kadar...

Tam da hayat denilen oltanın misinası bollaşıp salya gibi du-dağımın kenarından akacakken, sırtımı denize verip yutkunuyorum. Alnım da terli, sırtım da. Elimdeki kâğıt bile ıslak. Adresin mürekkebi dağılmış, cadde adı parmak izim olmuş. O sırada denizden bir rüzgâr geliyor. Karşımdaki kapıya çarpıp yüzüme vuruyor. Yüzümden akıp gömleğimin yakasından içeri giriyor ve kamburumu çıkarıyor. Yaşlıyım. Kapıyı çalıyorum. Çalıp kaçacak yaşta. Ama kaçmıyorum bu defa.

Bir kız açıyor. Bensiz hayatında zaman durmadıysa eğer, benim kızım değil. Boyu belime geliyor. Biraz bakıyor, biraz düşünüyor, sonra da başını çevirip bağırıyor: "Anne!" Deniz'in sesi

kendinden önce geliyor: “Kimmiş?” Küçük kız soruyor: “Kim-
sin?” Bilsem söylerim, diyeceğim, canım içmek istiyor.

“Buyurun?”

Ve işte karşımda. Hayatımda ilk kez. Çöllü bir çocuk gibi ba-
kıyorum Deniz’e.

“Baba? Sen misin?”

Tam, benim, diyeceğim, Deniz’de bir fırtına kopuyor.

“Hangi yüzle geldin buraya! Ne işin var senin burada!”

Öyle bir fırtına ki... Gerisini hatırlamıyorum. Oracıkta boğul-
muşum. Hıçkırıklara...

Ot Dergi, sayı: 3, Mayıs 2013

İNSAN.

İNSANDAN

KURGUSUDUR!

Sonra

Üç yıldır aynı handan ekmek yiyor ve üç haftadır aynı paketten sigara içiyorlardı. İkisi de 15 yaşında ve ikisi de çırağı. Biri derisini ocakçıda karartıyor, diğeri azarını sadekârda işitiyordu. Her ne kadar meslek denilen altın bilezik o yaşta bileklere ancak bir demir kelepçe gibi geçse de, onlar bunu pek umursamıyor ve usanmadan altın bilezikler yapmayı öğreniyorlardı. Yaşlılarından biri soracak olsa cevapları hazırda: “Kuyumda çalışıyoruz. Çuhacı Han’da.” Sonra da asırlık bir sır verir gibi kuyumun ne olduğunu anlatacaklardı. Ama kimse bir türlü sormuyordu. Çünkü sorabilecek olanların çoğu, evden hana gelirken önünden geçtikleri okul duvarlarının ardındaydı. Üç yıl önce o duvarlar bir giyotin gibi üzerlerine inmiş ve omuzlarında çanta, göğüslerinde arma taşıyan çocuklarla aralarındaki bütün bağlar kesilmişti. Geriye kalan yaşlılarıysa, zeminine döktükleri teri bile temizlemek zorunda oldukları başka hanlar ya da atölyeler ya da karanlıklarda, aynı sorunun kendilerine sorulmasını boş yere beklemekle meşguldü. Dolayısıyla kimse kimseye bir şey sormuyor, kimse kimseyle konuşmuyordu. Hatta o gün, Çuhacı Han’ın damından Galata Kulesi’ne doğru bakan, sadekâr çırağı Masis de konuşmuyordu. Dama çıktığından beri tek kelime etmemişti.

Üç hafta önce, evrendeki tek dostu olan Dursun’la dönüşü olmayan bir karar verip sigaraya başlamışlar ve satın aldıkları o ilk paketi damdaki bacalardan birinin çatlağına saklamışlardı. Hayatlarına soktukları bu dumanlı alışkanlığı gizlemelerinin nedeni, Masis’in ustasının, aynı zamanda büyükbabası olmasıydı.

Aram, 66 yıllık hayatının 54 yılını nikotine bulanarak geçirmiş ve sonunda kendini, ağır bir KOAH sahibi olarak bulmuştu. Bunun üzerine her türlü tütünden nefret etmiş ve Masis'e şöyle demişti: "Sigara içtiğini görürsem yakarım!" Bu cümleyi bir başkası söylemiş olsa Masis'in umurunda olmazdı ama konuşan Aram'dı. Ve bu herhangi bir Aram değildi. Elinde tuttuğu lehim çubuğunun ucundaki masmavi alevi çocuğa doğru sallamış olan yaşlı adam, Çuhacı Han'da Deli Aram olarak bilinirdi. Sürekli okuldan kaçtığı için Masis'le ne yapacağını bilemediğini söyleyen oğluna, "Bana getir" demiş ve o sıralar 12 yaşında olan çocuğa atölyesinde bir tabure vermişti. Böylece, okuldan kaçarken Deli Aram'a yakalanan Masis de hayatını, kendisine asla geçici uzaklaştırma cezası vermeyecek ve daima tetikte olan tek kişilik bir disiplin kurulunun dibinde geçirmek zorunda kalmıştı. Daima Aram'ın dibindeydi çünkü atölye sadece altı metrekareydi. Dolayısıyla Masis'in, sigara içmek için hanın damına çıkmaktan, çıkınca da bacaların arkasına çömelip gizlenmekten başka çaresi yoktu. Dursun'un durumuysa farklıydı. Çıraklığını yaptığı ocakçı için çocuğun ne yiyip ne içtiğinin zerre kadar önemi yoktu. Yeter ki işini yapsın, konuşmasın ve çalmasın! Yine de Dursun'un ahlak anlayışına göre, evrendeki tek dostunun ancak gizlenerek gerçekleştirebileceği bir işi, kendisinin alenen ve aklına estiği zaman yapması mümkün değildi. Dolayısıyla Masis ne zaman ve nerede sigara içebiliyorsa Dursun da sadece o zaman ve yerde içecekti. Bu konu hakkında hiç konuşmasalar da Masis, dostunun bu inceliğini içten içe hep takdir etti. Sonuçta karar verilmişti: Sigara tek paket olarak, ortak parayla alınıp bacadaki çatlağa saklanacak ve Masis, Aram'dan ne zaman izin koparabilirse o zaman dama çıkılacaktı.

İşte, yine o bacaların arasında, yan yana çömelmiş duruyor ve buz gibi havadan ötürü, uğruna titredikleri sigaralarını içiyorlardı. Sigaraya başlamak için doğru mevsimi tutturamamış

bu iki çocuktan biri, en az on dakikadır orada olmalarına rağmen hiç konuşmamıştı. Oysa Dursun, dama çıktıklarından beri sürekli bir şeyler anlatmış, sırasıyla, önceki gece izlediği korku filminden, ikisinin de taraftarı olduğu Fenerbahçe'den, Counter Strike adlı oyundan, son olarak da sabah hana gelen turist kadının fotoğraf çekmek için eğildiğinde görünen külotunun renginden bahsetmişti. Ama Masis bunların hiçbirine herhangi bir tepki vermemiş ve sadece uzaklara bakmıştı. O uzaklarda her ne görüyorsa, oraya... Ve artık Dursun da susmuştu. O da Masis gibi sadece sigara içiyordu.

Önlerinde uzanan boşluğu bir martı sürüsü doldurdu. Bazıları bağıra bağıra uçup gitti, bazıları da çevrelerindeki bacalara kondu. Konar konmaz da birer martı heykeline dönüştüler. Bir şeyler olmasını bekler gibiydiler. Her ne olacaksa, ona tanıklık etmeye gelmiş gibi. Oysa hiçbir şey olmuyordu. Sadece çocuk yaştaki iki işçi sigara içiyordu. Ama sanki Masis daha çok içiyordu. Evet, belki sigara içmeye sadece üç hafta önce başlamıştı ama dudaklarının arasından dökülen o dumanı sanki hayatı boyunca içinde tutmuş gibi üflüyordu. İçinde bir yangınla doğmuş gibi. Ya da içinde, tüten bir enkaz varmış gibi...

Dursun, Masis'i ilk kez böyle görüyordu. Aslında tam olarak gördüğü söylenemezdi çünkü başını çevirip de dostunun yüzüne bakamıyordu. Sadece hissediyordu. Ve hissettiği şeyin adı, sessizlikti. Daha fazla dayanamadı.

"Neyin var oğlum?"

Masis, elindeki sigarayı kiremitlere sürte sürte söndürdü ve konuştu.

"Yok bir şey..."

"Nasıl yok!" dedi Dursun. "Aram Usta mı bir şey dedi yine?"

Masis bir sigara daha yaktı ve hayır anlamında başını sallarken öksürmeye başladı.

"Helal!" deyip sırtına vurdu Dursun. Sonra da güldü. Masis

bir nefes daha çekti ve dönüp dostuna baktı. Kelimelerine duman karıştı.

“Dün gece, sabaha karşı... Evde sigara arıyordum. Babamın paltosunun cebinde bir mektup buldum. Fransa’dan gelmiş. Ak-rabalar varmış bizim orada. Hiç haberim yoktu. Neyse... Belli ki babamın da haberi yokmuş...”

“Ne diyor peki mektupta?”

“Bir evleri mi ne varmış...”

“Nerede?”

“Van’da... Van’ın bir köyünde... Evi görmeye geyeceğiz, de-mişler... Sonra da uzun uzun bir şeyler anlatmışlar.”

“Ne anlatmışlar?”

“Siktir et!”

“Lan oğlum anlatsana!”

Masis önce bir dondu sonra da çözölüp “Kesmişsiniz lan bizi!” dedi. Der demez de ayağının dibindeki küçük bir kiremit parçasını alıp damın uzak bir köşesine fırlattı. Böylece martıların beklediği o şey gerçekleşmiş oldu. Artık gidebilirlerdi. Bacaların üzerindeki heykeller canlanıp martılara dönüştü ve her biri farklı bir yöne doğru uçuşup gitti. Dursun’un gidecek bir yeri yoktu. Sordu:

“Kim kimi kesmiş be?”

Masis artık konuşmak istemiyordu.

“Ya siktir et işte, her ne boksa! Olan olmuş!”

Ama Dursun’un hâlâ gidecek bir yeri yoktu. Bir daha sordu:

“Kimi kimi kesmiş oğlum! Söylesene!”

Masis susmayı denedi ama olmadı.

“Türkler lan işte! Toptan kesmişler bizi! Alayımızı sikip atmış-sınız... Çoluk çocuk açlıktan geberip gitmiş hep!”

İkisi de okulu beşinci sınıfta bırakmıştı. On iki yaşında, Çu-hacı Han’ın çaycısında tanışmışlardı. Öğlen paydosunda... Dursun’un parasının kaşarlı tosta yetmediğini görünce Masis

dayanamamış, tamamlamıştı üstünü. Tanıştıkları o ilk gün anlamıştı Masis. Dursun başka bir dünyadan geliyordu. Yoksulluk denilen bir dünyadan. Masis gibi, adam olsun, bir meslek öğrensin diye verilmemişti Çuhacı Han'a. Dursun, aç kalmamak için girmişti o işe. Açlıktan geberen bir çocuk olmamak için.

"Hangi çoluk çocuk geberip gitmiş? Ne diyorsun oğlum? Ne zaman olmuş bu? Savaşta falan mı?"

"Ne bileyim, herhalde! Ben de tam anlamadım ama olmuş işte! Yakıp yıkmışsınız, amına koyayım!"

Dursun'un içinde bir yer acıdı ama tam olarak neresi olduğunu anlayamadı.

"Lan, siz demesene! Ne alakası var oğlum benimle! Hem ne belli amına koyayım! Hemen, Türkler şöyle yapmış, böyle yapmış!"

"Yazıyor oğlum işte mektupta! Anlatmış adam. Ailesinin nasıl sürüldüğünü, Van'dan nasıl kovulduklarını falan... Katliam olmuş, katliam! İnternete baktım sonra... Yüz binlerce insan ölmüş! Soykırım, yazıyor! Ne demek, biliyor musun?"

Dursun soykırımın ne demek olduğunu bilmiyordu. Ama bildiğini düşündüğü başka bir şey vardı.

"Ulan Van'da Ermeni mi var! Van dediğin yer, bizim mıhlamacıda çalışan Derman'ın memleketi! O herif de Ermeni değil, Kürt bir kere! Öğretti ya bir sürü Kürtçe küfür!"

"Tamam işte, Kürtler de kesmiş bizi! Herkes kesmiş!"

Dursun, hâlâ kaynağını çözemediği ve içinde yayılan acıyı sesini yükselterek bastırmaya çalıştı.

"Yalan, amına koyayım! Biz öyle şey yapmayız! Türkler öyle şey yapmaz! Esas siz yapmışsınızdır!"

"Kendi kendimizi mi öldürdük yani?"

"Ne bileyim! Yemişsinizdir bir bok!"

Masis bu defa yanıt vermedi. Sadece elindeki sigarayı atıp ayağa kalktı ve gitti. Dursun nefes nefeseydi. Bir nedenden dola-

yı, duyduklarına inanmak istemiyordu. O nedenin ne olduğunu bilmiyordu ama her neyse, Masis'in anlattıklarına inanmasını engelliyordu. Evet, belki semtinde ya da bir zamanlar gittiği okulda böylesi kötülükler yapabilecek birçok insanla karşılaşmıştı. Hatta o insanların gaddarlıklarına defalarca kez tanıklık etmiş ve onlardan çok, ama çok korkmuştu. Ama bir sürü de iyi insan tanıyordu. Hem de bir sürü! “Yok!” diyordu yüksek sesle. “Olmaz öyle şey!” Dursun bir Türk'tü ve Türkler bu kadar kötü olamazdı!

Sonraki bir hafta boyunca, Dursun ve Masis hiç konuşmadılar. Özellikle ilk günlerde, öfkeleri bir türlü geçmek bilmedi. Yine de o süre içinde Dursun, evrendeki tek dostuna kazık atmak istemedi ve ortalık yerde sigara içmedi. Dama çıkarken birbirlerine haber vermeseler de, sigaralarını orada içmeyi sürdürdüler ancak karşılaşmadılar. Bacanın çatlağında saklanan paket bitince, Masis yeni bir tane alıp yerine koydu. Dursun, yeni paketi görünce gülümsedi ve sigarasını içip bitirince, cebinden çıkardığı çakmağı bacadaki çatlağa yerleştirdi. Aynı gün, birkaç saat sonra dama çıkan Masis çakmağı görünce gülümsedi ve akşama doğru ocakçının atölyesinin önünden Dursun'un görebileceği yavaşlıkta geçti. İkisi de biliyordu ki bu “kendini gösterme”, dama davet anlamına geliyordu. Hava karardığında ikisi de damda, yan yana sigara içiyorlardı. İlk konuşan Masis oldu.

“Sinirlendim birden öyle... O gece o mektubu okuduğumda önce öyle bir üzüldüm ki... Sonra birden sinirlendim! Ama nasıl sinirlendim, anlatamam! Sanki o olanlar, dün olmuş gibi geldi, anlıyor musun? Bir de internette bir sürü şey okudum falan... İyi-ce dolmuştum yani...”

“Siktir et, boş ver!” dedi Dursun. “Ben de babamdan dayak yedim zaten...”

“Niye lan?” diye sordu Masis.

“Senin anlattıklarını soracak oldum... Dedim, Türkler böyle

böyle yapmış, doğru mu? Küt diye indirdi suratıma! Vatan haini misin lan sen, dedi.”

“Hadi ya!.. Ben de bir haftadır anlamaya çalışıyorum mevzu-yu. Evden çıkılmasın diye de akşamları internet kafeye kaçıyorum. Bizimkiler hiç bahsetmiyorlar ki! Bir soracak oldum ben de, annem tıkadı hemen lafı ağzıma.”

“Bir şey buldun mu bari internette? Ne olmuş tam olarak?”

“Ne bileyim! Her yerde başka bir şey yazıyor. Biri diyor, soykırım, öbürü diyor, tehcir diye bir şey...”

“O ne lan?”

“Bir yerden bir yere sürme gibi... Öyle toptan öldürme değil de... Yolda, giderken öldü insanlar, diyorlar mesela... Hastalıktan falan...”

“Neymiş peki mesele, savaş mı varmış?”

“Evet, evet... Birinci Dünya Savaşı’yımış... Osmanlı zamanı...”

“Allah Allah! Ne yazıyor peki başka?”

“Aslında galiba esas mesele, soykırım mı değil mi mevzusuy-muş.”

“Ne olacak ki soykırım olsa?”

“Onu ben de tam anlamadım... Ama devlet kabul etmiyormuş işte... Yok, diyormuş, öyle bir şey olmadı... Neyse, sonra bir şey yaptım.”

“Ne yaptın?”

“Ustaya sordum.”

Masis, büyükbabasına, Çuhacı Han sınırları içinde, “usta” demek zorundaydı. Deli Aram’ın emri böyleydi. Çünkü yaşlı Ermeni şuna inanıyordu: İnsanın atasından öğrendiği palavra olabilir ama ustasından öğrendiği mutlaka gerçektir.

“Ne dedi? Kızmadı mı?” diye sordu Dursun.

“Yok! Ben de kızacak sandım ama kızmadı. Ne yaptı, biliyor musun? Çok mu merak ediyorsun, dedi. Evet, dedim. Aldı bir kâğıt... Bir isim, bir de adres yazdı. Git, bu adamı bul, dedi. Ben-

den selam söyle. Tanır beni, dedi. Sonra da sor, ne sormak istiyorsan. Anlatır sana en doğrusunu, dedi.”

Masis cebinden çıkardığı kâğıdı Dursun’a gösterdi. Dursun sordu.

“Kimmiş ki bu adam?”

“Ne bileyim! Usta, o bilir, dediyse, biliyordur kesin!”

“Doğru... Aram Usta haybeye konuşmaz. Ne zaman gideceksin peki?”

“Yarın... Sen de izin istesene lan... Yarım gün. Sabahtan gider geliriz. Tek başıma gitmeyeyim şimdi...”

“Sabahtan olmaz” dedi Dursun. “Mal gelecek. Öğleden sonra olur mu?”

“Olur” dedi Masis.

Tam kalkacaklardı ki Dursun konuştu:

“Masis... Bir şey söyleyeceğim... Şimdi diyelim ki yarın işin iç yüzünü öğrendik... Diyelim ki o adam anlattı mevzuyu ve dedi ki böyle bir şey olmuştur. Yani o soykırım falan...”

“Eee?”

“İşte... Eğer öyle bir şey derse mesela... O zaman ben de senden özür dilerim.”

“Niye lan?” dedi Masis. “Senin ne alakan var? Sen yoktun ki o zamanlar!”

“Onun için değil oğlum... Sana inanmadığım için.”

Damdan inmeden önce, sigara paketini bacadaki çatlağa büyük bir dikkatle yerleştirdiler. Neredeyse bir ayın gibiydi. Ne de olsa bu daracık hayatlarında sahip oldukları en değerli şey o paketti. Ama sonuçta bir sigara paketiydi. İçinde, içtikçe hasta eden sigaralar taşıyordu. İctikçe içilen ve içtikçe acı verecek olan sigaralar... Henüz ikisi de farkında değildi ama acıyı kardeş payı yapmayı öğrenmişlerdi.

Ertesi gün, otobüsten, aradıkları adrese yakın bir durakta inip yürümeye başladılar. Gülüyorlardı. Bira içmekten, Fenerbahçe’den,

hana gelen turist kadınların güzelliğinden, ustalarının cimriliğinden, bir gün birlikte bir atölye açmaktan ve yanlarından geçip giden, okul üniformalı kızların hangisine daha çok baktığından bahsediyorlardı. Bir yandan da Masis'in elindeki kâğıda bakıyorlardı. Önünden geçtikleri işhanının numarasını görünce, gerçeği öğrenmelerine sadece 12 bina kaldığını anlayıp hızlandılar. Ancak aradıkları binaya yaklaştıkça yavaşlamak zorunda kaldılar. Çünkü ilerledikçe sıklaşan bir kalabalıkla kesiliyordu önleri. Ama onlar pes etmediler ve kendilerine zor da olsa bir yol açtılar. Ve ne zaman ki o kalabalığın arasından sıyrıldılar, aradıkları adresin önünde bir çift ayakkabı gördüler. Kaldırımdaki beyaz bir kumaştan taşan bir çift ayakkabı. O beyaz kumaşın altındaysa, yerde yüzüstü yatan biri vardı. Tam da o an duydular. Kalabalığın uğultusundan ayrı düşen ve ağlayan bir çığlığı: "Hrant Dink'i vurdular!"

Bu adı biliyorlardı. Yola çıktıklarından beri kim bilir kaç kez okumuşlardı... Yine öyle yaptılar. Önce Masis'in elindeki kâğıtta yazan Hrant Dink adını okudular. Sonra da başlarını kaldırıp birbirlerine baktılar.

İçimizdeki Ermeni, der. Yiğit Bener, Can Yayınları, 2015

Mekik

Bu metin için önerilen okuma hızı: *Allegro*

Yıl 1976, aylardan ağustos, günlerden salı, ilçelerden Yandıran, caddelerden Cumhuriyet ve otobüslerden, İstanbul'a gidecek olanı. Manavı, kâtibi, bohçacısı, işsizi, zabıtası, delisi, köpeği sarmış otobüsün etrafını. Zaman, tezahürat zamanı! Belediye başkanı yeni susmuş ve alkışı henüz sönmüş. İşkembeci Fethi'nin yola attığı masaya çıkma sırası kaymakamda:

"Bugün bir otobüs kalkacak buradan. İçinde Tufan evladımız olacak. İstanbul'dan tayyareye binip İngilterelere gidecek. Okuyacak, ilim alacak, memleketine hayırlı ne varsa bir bir toplayıp Yandıran'ımıza getirecek. Bugün bir umut taşıyacak bu otobüs. O umut gurbet ellerde büyüyüp bir güneş olacak, günü geldiğinde de o güneş Yandıran'da doğacak! Onun için, dikkat et şoför efendi, bugün sen Yandıran'ın istikbalini taşıyacaksın! Her şeyi devletten beklemeyen ve Tufan evladımızın okuması için varından yoğundan artırıp katkıda bulunan bütün Yandıran halkına şükranlarımı sunarım! Siz bunca sene bir yetimi okuttunuz, o da İngilterelerde doktor çıkıp yaralarınızı saracak! Sağ olun, var olun! Şair ne diyor: Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar! Ey Tufan, git o dişi sök getir! Sana itimadımız tamdır! Haydi sağlıcakla! Fethi, kes şimdi... Allah kabul etsin."

İşkembeci Fethi'nin elindeki bıçak kaymakamın emriyle kurbanlığın boynuna iniyor ve kara koçun akan ilk kanı Tufan'ın alınına bir kelebek gibi konuyor.

Yıl 1976, aylardan ağustos, günlerden perşembe, şehirlerden Londra, caddelerden Carnaby ve otellerden Hill's Gate. Tufan gömleğini açmış, bohçacı Nazife'nin atletine diktiği para kesesi- ni çıkarmış, poundlarını sayıyor. 1 pound, 2 pound, 350 pound... Üniversite yurdunda kalacak ama kayıt işlemleri için üç gün bek- lemesi gerekiyor. Hill's Gate'in odası, bir yatak, bir dolap. Ban- yo koridorun sonunda, şehre dair ne varsa koridorun sonundaki merdivenin ucunda. Bir yüzünü bir de elini yıkayıp, Tufan iniyor merdivenden.

Yandıranlıların umudu, Londra asfaltına basıyor, henüz 19 yaşında. İki adım atıyor ki karşısına bir adam dikiliyor. Elinde- ki tek sayfalık broşürü Tufan'ın göğsüne yapıştırıp dişsiz ağzı- la konuşmaya başlıyor. Bir yandan da, yumruğundan bir sustalı gibi fırlamış işaretparmağıyla, önünde durduğu kırmızı kapıyı gösteriyor. Ancak Tufan'ın İngilizcesi, deneme sürüşü seviye- sinde. Yine de anlama umuduyla, düşmeden yakaladığı broşüre bakıyor. Ve ilk denemesinde yanılıyor. Elindekini bir davetiye, dişsiz adamı da bir davetkâr sanıp kırmızı kapıdan içeri giriyor. Oysa broşürde "Kumarı bırak!" yazıyor. Altında da, "Bırakamı- yorsan da bırak sana yardım edelim!" Onun altında da bir telefon numarası.

Kırmızı kapının ardında kırmızı halı kaplı bir merdiven yük- seliyor ve basamakların bittiği yerde de bir kumarhane başlıyor. Tufan, duvar olmuş birkaç adama çarpıp vezneye sürükleniyor. Camın ardında bir kadın, para karşılığı kırmızı fişler veriyor. Tufan'ın yüzü buruluyor. Ne de olsa parası sayılı. Sayalı yarım saat oluyor. Tam dönüp gidecekken, yaşlı bir sarhoş koluna gi- riyor. 72 yaşında, bıyıklı ve smokinli bir viski şişesi! Daha ne ol- duğunu anlamadan, Tufan kendini rulet masasının önünde bulu- yor. Yaşlı sarhoş bir şeyler söylüyor, Tufan da elindeki broşürü gösteriyor. Farkında bile değil ama parmağının ucunda, "İmdat! Kumar bağımlısıyım!" adındaki telefon hattının ilk iki numarası

var: 32. Yaşlı adam, bir avuç kırmızı fişi, masadaki 32'nin üstüne koyuyor ve rulet dönüyor. Bir an için zaman donuyor. Ne zaman ki küçük beyaz top, üzerinde 32 yazan küçük oyuğa çakılıp kalıyor, hayat kaldığı yerden devam ediyor. Homurdanma da var alkış da! Yaşlı sarhoş, kazanılan fişlerin yarısını Tufan'ın önüne koyuyor. Yandırma'nın medarı iftiharını etrafına bakıp gülüyor. Gözleri bir büyüyüp bir küçülüyor. Büyük bir an! Çok büyük! Tufan'ın kumarbaz ruhu 19 yıllık uykusundan bir silkinişte uyanıyor. Tufan, o rulet masasının başında ruhuyla tanışıyor:

"Merhaba ben Tufan!"

"Ne tesadüf, benim adım da Tufan!"

"Nasılsın?"

"Kumar oynadığım sürece iyiyim!"

"O zaman oynayalım!"

"Ben de onu diyecektim!"

İki saat içinde, Tufan'ın bütün parası rulet masasındaki girda-bın içinde kaybolup gidiyor. Ağlayacak ama hali yok. Tufan, kendini, üstünden tren geçmiş gibi hissediyor. Sonra da tam doğrulacakken bir kamyon çarpmış gibi... Ama kendine gelmesi sadece birkaç dakika sürüyor. Çünkü ne bir tren ne bir kamyon ne de bir damper dolusu vicdan azabı bir kumarbazı durdurabiliyor!

Yıl 1986, aylardan temmuz, günlerden çarşamba, ilçelerden Yandıran, caddelerden Cumhuriyet ve otobüslerden, İstanbul'a gidecek olanı. Manavı, kâtibi, bohçacısı, işsizi, zabıtası, delisi, köpeği sarmış otobüsün etrafını. Bu defa Belediye başkanı, işkembeci Fethi'nin masasından inmemekte kararlı. Konuştukça konuşuyor:

"Hata bizde! O piç kurusuna güvendik, gönderdik İngiltere'ye! 10 sene geçti, ne bir haber var, ne bir şey! Ama sevgili Yandıranlılar, bir daha tongaya basmayacağız! Kâmuran evladımız, bambaşka bir çocuk! O Tufan denilen sütü bozuk gibi

değil! Sizlerin de yardımıyla okutup büyüttük yetimi! Hadi Kâmuran, göreyim seni! Yüzümüzü kara çıkarma! Doktor ol, gel evladım! Kes Fethi, kes...”

Bir kara koç daha yatıyor bıçak altına. Kanı kına oluyor Kâmuran’ın alnına. Her 10 yılda bir Yandıran’dan bir insan fırlatılıyor uzaklara. Uzaya fırlatılan bir mekik gibi bindiriliyor otobüse, Kâmuran. Eller sallanıyor ardından. Tam kalabalık dağılacak, Belediye başkanı bağılıyor:

“Canım hemşerilerim! Bir dakikanızı rica edeceğim! Biliyorsunuz, okulumuzun lise kısmı yok. Artık gönlünüzden ne koparsa! Aramızda toplayıp bitirelim bu işi! Her şeyi devlet babadan beklemeyelim!”

Kalabalığın içinden biri bağılıyor. Kim olduğu belli değil. Manav mı, kâtip mi, bohçacı mı, deli mi?

“Diyelim okulu yaptık! Öğretmeni ne yapacağız? Onu da mı aramızda toplayacağız?”

Belediye başkanı gürlüyor:

“Kim o ahlaksız?”

Üzerinde siyah pardösü olan, şapkalı bir iskelet, kalabalığın arasından sıyrılıp kaburgasına vura vura haykırıyor:

“Benim ulan, benim! Tufan!”

Kalabalığın şaşkınlığı buhar olup yükseliyor. Belediye başkanının dili ağzından taşmış, dudakları kapanmıyor. Zorlukla da olsa soruyor:

“Ne oldu oğlum sana böyle?”

“Ulan her şeyi de bana sormayın!” diye bağılıyor Tufan. “Biraz da siz doktor olun, hayvanlar!”

Sonra da ağzında ne kadar diş varsa, söküp atıyor etrafındaki-lerin kafasına. Kaçışanlar, kaçışanlar, kaçışanlar...

Ot Dergi, sayı: 9, Kasım 2013

Uykuda Büyümek

Sevgili Dostum,

Bu mektubu sana uykumda yazıyorum. Umarım sağlıklı yerinde ve işlerin yolundadır. Beni sorarsan, durumum pek iyi değil. Sen beni salak mı sandın, hayvan herif! Üç ay oldu, hâlâ borcunu ödemedin. Sana üç gün mühlet! O parayı bulup getireceksin bana. Param yok, deme! Git, karını sat!

Değerli eşine selam eder, gözlerinden öperim.

Kedi

Sevgili Çocuklarım,

Bu mektubu size uykumda yazıyorum. Biliyorum, henüz daha küçüksünüz. Biriniz 8, diğersiniz 12 yaşında. Ancak babanız aptal bir adam değil, çocuklar. Bazı şeyleri anlayabiliyor. Sizden bir bok olmayacağı o kadar belli ki! Hayatınızın beni sömürmekle geçeceğinden adım gibi eminim. Daha dün doğdunuz ama şimdiden tiksindirdiniz kendinizden. Size üç gün mühlet! Siktir olup gideceksiniz evimden! Mendil mi satarsınız, sokakta mı yatarsınız, orası beni ilgilendirmez.

Annenize selam eder, yanaklarınızdan öperim.

İskelet

Sevgili Karıcığım,

Bu mektubu sana uykumda yazıyorum. Seni hiç sevmedim ve hiçbir zaman sevmeyeceğim. Boş bulunup evlendim, başıma bela oldun. Sana üç gün mühlet! Topla eşyanı, git ananın evine!

Muhterem ailene selam eder, dudaklarından öperim.

Ördek

Sevgili Ben,

Bu mektubu sana uykumda yazıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, iğrenç bir adamsın. Varlığına artık dayanmıyorum. Sana üç gün mühlet! Ya değiş ya da intihar et!

Her şey gönlünce olsun.

Kravat

Sevgili Bilinçaltım,

Bu mektubu uykumda kim yazıyor, bilmiyorum ama senden şüpheleniyorum. Provokatör müsün lan sen! Ne meraklıymışsın herkesle aramı bozmaya! Sana üç gün mühlet! Bul bir yolunu, çık git beynimden!

Sağlıcakla kal.

Duman

Sevgili Uyku,

Bu mektubu senin kollarında yazıyorum. Yeni bir şey değil tabii. Ne zaman uyusam, böyle abuk sabuk mektuplar yazıyorum. Bence hep senin yüzünden! Ne bir adam gibi rüya gördürüyorsun ne dinlendiriyorsun. Sana üç gün mühlet! Ya deliksiz ol ya da bir daha uyumam!

Kardeşin Ölüm'ü hasretle kucaklarım.

Saat

Sevgili Mektuplar,

Şu an sizi uykuda yazıyorum. Benden ve bu nefret dolu satırlarımdan bıktığının farkındayım. Ama göreceksiniz, hepsi bitecek. Yakında bütün dertlerim sona eriyor. Bana sadece üç gün mühlet verin. Sonra sizi bir daha hiç yazmayacağım.

En derin saygılarımla.

Dolmakalem

Sevgili Uyanış,

Bu mektubu sana uykumd... Lan!

Ot Dergi, sayı: 12, Şubat 2014

Siyaset Akademisi

12. Dönem Sözlü Sınavı

BİRİ: Hazır mısın?

DİĞERİ: Evet hocam.

BİRİ: İyi, çıkar bakalım ayakkabılarını. Ceketinle kravatını da çıkar...

DİĞERİ: Niye hocam?

BİRİ: Oğlum demedik mi, soru sormak yok, diye! Çıkar!

DİĞERİ: Peki hocam.

BİRİ: Aferin... Bırak şimdi hepsini şuraya.

BİRİ: Üstünde kesici ya da metal herhangi bir şey var mı?

DİĞERİ: Çakı var hocam.

BİRİ: Ne yapıyorsun oğlum çakıyla?

DİĞERİ: İlk gün siz dağıtmıştınız...

BİRİ: Ha o mu? İyi, bırak onu da... Kemerini çıkar.

DİĞERİ: Tamam hocam.

BİRİ: Güzel... Gir bakalım şu odaya... Kapıyı kapatıyorum... Beni duyabiliyor musun?

DİĞERİ: Duyuyorum hocam da... Niye girdim şimdi ben buraya?

BİRİ: Bir delilik yapma diye! Sonra bir de başımıza bela olma.

DİĞERİ: Ama şey odası değil mi bu? Psikiyatri kliniklerinde olur hani? Duvarlar hep yastıkla kaplı çünkü...

BİRİ: Tamam işte, kendine bir zarar verme diye...

DİĞERİ: Niye vereyim ki hocam?

BİRİ: Senden önce birkaç arkadaşta bir sorun çıktı. Biz de işte artık sözlüleri burada yapıyoruz... Neyse, dinle şimdi beni. Sağındaki duvarda bir resim var.

DİĞERİ: Evet hocam.

BİRİ: Bu resmi daha önce gördün mü?

DİĞERİ: Gördüm hocam.

BİRİ: Aferin... O altta yazanın ne demek olduğunu biliyor musun?

DİĞERİ: Evet hocam. Bu bir pipo değildir, demek... Fransızca.

BİRİ: Aferin lan!

DİĞERİ: Sağ olun hocam.

BİRİ: Şimdi bak, o resim bize siyasetin en önemli kurallarından birini anlatmaya çalışıyor. Niye biliyor mu...

DİĞERİ: René Magritte hocam, biliyorum. Gerçeküstücülük akımının en önemli temsilcilerinden biri. Bu resimle anlatmak istediği de, bunun bir pipo olmadığı. Yani bu bir pipo değil, sadece bir pipo resmi. *İmgelerin İhaneti* olarak adlandırılan bi...

BİRİ: Elit misin oğlum sen?

DİĞERİ: Efendim hocam?

BİRİ: Sorduk mu?

DİĞERİ: Anlayamadım.

BİRİ: Anlayamazsın tabii... Ukalalık yapma da kapa çeneni, dinle!

DİĞERİ: Özür dilerim hocam, dinliyorum.

BİRİ: O resimde bir pipo var, değil mi?

DİĞERİ: Evet hocam... Aslında yok ama...

BİRİ: Karıştırma şimdi! Orada hayvan gibi bir pipo var! Var mı yok mu?

DİĞERİ: Var hocam, evet... Bir piponun resmi var...

BİRİ: Her ne boks! Pipo işte! Önünde duruyor orada, öküz gibi! Altında da, bu bir pipo değildir, yazıyor... Değil mi?

DİĞERİ: Evet.

BİRİ: Güzel! Şimdi senden çok basit bir şey istiyorum. “Bu bir pipo değildir” diyeceksin. Sadece bunu diyeceksin!

DİĞERİ: Ben de onu diyorum hocam. Bu bir pipo değil çünkü bu bir pipo resmi.

BİRİ: Evladım bak, sinirlendirme beni! Daha sırada bir sürü arkadaşın var. Soru gayet basit. Hatta soru bile değil. Tek yapman gereken, o dana gibi pipoya bakıp, “Bu bir pipo değildir” demek, o kadar! Tamam mı? Şimdi baştan başlayalım. Karşında bir pipo var. Ve sen de bir şey diyeceksin. Ne diyeceksin?

DİĞERİ: Bu bir pipo değildir çünkü...

BİRİ: Çünkü münkü yok hayvan herif! Orada önünde eşek gibi bir pipo var ve sen de, “Hayır, ben bir pipo falan görmüyorum. Orada bir pipo yok!” diyeceksin! “Hatta hiçbir zaman orada bir pipo olmadı! Bu bir pipodur, diyenler vatan hainidir!” diyeceksin. İnkâr edeceksin! Anladın mı? Hatta öyle bir inkâr edeceksin ki önce kendin inanacaksın! Sonra da gözünle gördüğün o şeyin gerçekte var olmadığına beni inandıracaksın!

DİĞERİ: Tamam hocam... Ben de diyorum işte, bu bir pipo değil, çünkü bu sadece bir resim. Kâğıt yani! Bildiğiniz kâğıtla mürekkep! Şimdi bunun içine tütün koyup içemeyiz ki! Dolayısıyla bu bir pipo değil! Sadece bir piponun resmi!

BİRİ: Lan pipo mipo yok! Resmi de yok! Hiçbir şey yok!

DİĞERİ: Ama hocam, işte burada duruyor. Duvara asmışsınız.

BİRİ: Lan toptan inkâr etsene! Yok, desene! Bu kadar mı zor? Göt!

DİĞERİ: Ayıp oluyor ama hocam!

BİRİ: Ulan ne ayıbı! Bir senedir derslere giriyorsun, hiçbir bok öğrenemedin mi?

DİĞERİ: Hocam, öğrenmez olur muyum? Çakım da hep yanımda!

BİRİ: Bırak şimdi çakıyı makıyı! O işin aksesuarı! Siyasetçi olmak istiyor musun oğlum sen? İstiyor musun istemiyor musun?

DİĞERİ: İstiyorum hocam.

BİRİ: O zaman inkâr et, yok, de!

DİĞERİ: Diyorum ya hocam, bu bir pipo değil çünkü bir resim!

BİRİ: Anlaşıldı... Peki.

DİĞERİ: Geçtim mi hocam sınavı?

BİRİ: Hiçbir boku geçemedin!.. Yazık... Emeğime yazık... Bir saat sonra geleceğim yine soracağım. O zamana kadar iyi düşün! Yalnız sana bir şey söyleyeyim! Eğer adam gibi yalan söylemeyi beceremezsen delirir kalırsın o odada, haberin olsun!

DİĞERİ: Ama hocam... Hocam!..

Bir saat sonra...

BİRİ: Bak buraya!

DİĞERİ: Efendim hocam!

BİRİ: Cevap ver şimdi. Orada bir pipo var mı yok mu?

DİĞERİ: Yok hocam. Kesinlikle yok!

BİRİ: Aferin... Bak, istediğin zaman oluyormuş demek ki!

DİĞERİ: Evet hocam. Resim çünkü, nasıl pipo olsun, değil mi?

BİRİ: ...

DİĞERİ: Geçtim mi hocam? Çıkabilir miyim artık?

BİRİ: O pipo var ya?

DİĞERİ: Evet hocam?

BİRİ: Götüne girsin!

DİĞERİ: Hocam, ayıp oluyor! Ayrıca ne girecek, yok ki burada pipo!

BİRİ: Oh be! Sonunda be!

Ot Dergi, sayı: 13, Mart 2014

Anakara Seyir Defteri, s. VII

Erythroxylyon Coca

Uyandı. Karşısındaki duvarın tavanla birleştiği köşeye çakılmış tek floresan, gözbebeklerini küçülttü. Avuçlarını çevresinde gezdirdi. Taş bir zeminde yatıyordu. Terlemişti. Bir oyuncak gibi bacaklarını bükmeden, aniden doğruldu. Üzerinde gri bir gömlek ve gri bir pantolon vardı. Her ne kadar dairesinden ne zaman çıktığını hatırlamasa da, son kez aynaya baktığında üzerinde siyah takım elbisesini gördüğünden emindi. Başını önce sola, sonra sağa çevirdi. Gördükleri karşısındakiyle aynıydı: Gri duvarlar. Dizlerini kendine çekip hızla ayağa kalktı ve sol topuğunun üzerinde döndü. Penceresiz ve eşyasız bir odada olduğunu anladı. Hatta odanın bir kapısı bile yoktu. Korktu. Hem de çok. Bağırma-ya başladı. Bağırıyor ve olduğu yerde dönüyordu.

“Kimse yok mu? Kimse yok mu?”

Çılgılık gibi soruları odayı doldurdu. Hepsi de yanıtsız kaldı. Tanrısına yalvarmak için başını yukarı kaldırdı. Boynu ve gözlerinin çevresi gerildi. Belki Tanrısını göremedi ama tavandaki yarım daireyle göz göze geldi. Tam olarak, üzerinde on ikiden altıya kadar rakamların olduğu yarım bir saatti. Kadranı beyazdı ve merkezine çakılmış akreple yelkovan çalışıyordu. Hatta on ikiyi dört geçiyordu. Biraz daha dikkatli baktı. Diğerleri siyahken, altı rakamı kırmızıydı. Hiçbir şey anlamadı. Hatırlamaya çalıştı. Her şeyi.

İşten çıkıp eve gelmişti. Arkadaşlarıyla buluşup kulübe gitmişti. Peki ya sonra? Sadece karanlık. İsveçli bir DJ’in gotik müziği ve karanlık. Tekrar saate baktı. On ikiyi yedi geçiyordu. Sol elini duvarlara sürterek yürümeye başladı. Tavandaki yelkovan-

la aynı yönde gidiyordu. Her adımında ağzından bir kelime çıkıyordu:

“Kulüpten çıkıp kırmızı gömlekli kızın evine gittim!”

Çıplak tabanlarının üzerinde dondu. Gördüklerinin doğru olduğuna inanamasa da, gerçek, kol mesafesindeydi. Odanın duvarları geri gitmişti. Hemen başını kaldırdı. Tavan genişlemişti ancak saat hâlâ yerindeydi. Nefes nefese okudu: On ikiyi bir geçiyordu. Hiçbir zaman deliremeyeceğini düşünmüş biri olarak sahip olduğu her şeyin sınırındaydı. Zaman geri gitmiş ve oda büyümüştü.

“Hatırlamalıyım!” diye bağırdı. “Kulüpten çıktım. Eve gittim ve uyudum!”

Zemin tekrar titredi. Duvarlar geri gitti. Bu kez saate bakmadı. Ağlamaya başladı. Hıçkırarak, kendisini dizlerinin üzerine bıraktı. Başlangıçta bir hücre büyüklüğünde olan oda, bir hapis-hane avlusu kadar genişlemişti. Korkunun, dudaklarından salya gibi aktığı bir anda gözlerinin önünde siyah-beyaz bir film oynadı. Filmde kulübe gidiyor ve cam barın ardındaki barmenden küçük bir paket alıyordu. Yer titredi. Oda yeniden bir hücre kadar küçüldü. Saat on ikiyi on geçiyordu. Kırmızı renkli altı rakamına bakıp yelkovanın oraya ulaşması gerektiğine inandı. Eğer yarım kadranlı saatin yelkovanı yarım bir daire çizirse, belki de odadan kurtulabilirdi. Ama hafızasını ve bilincini durduramadığı için her yanlış hatırladığı sahnede oda büyüyor ve zaman başa dönüyordu. On ikiye.

“Sakin olmalıyım!” dedi. “Çok sakın! Her şeyi hatırlayabilirim. O barmen bana bir şey vermiş olmalı... Evet, bir paket. Küçük, beyaz bir paket.”

Nefesini kontrol etmeye başlamış olmasına rağmen o kadar korkarak hatırlamaya çalışıyordu ki sesi titriyordu. Yanlış hatırladığı sürece sonsuzlukta kaybolacaktı. Ama şimdilik her şey iyi gidiyordu. Yelkovan, yedi kısa çizginin üzerinden daha geçmişti.

Derin bir nefesi burun deliklerinden yavaşça sızdırarak konuşmasına devam etti:

“Peki, ben o paketi ne yaptım? Ne vardı onun içinde? Evet, hatırlıyorum. Kırmızı gömlekli kıza verdim. O paketi ona verdim!”

Bu kez hiç beklemediği için dengesini koruyamadı. Yüzüstü düştü. Duvarlar göremeyeceği kadar uzaklaşmıştı. Saat on ikiyi gösteriyordu. Gri betonun üzerine ağzından iki kelime düştü:

“Hiç kurtulamayacağım.”

Bağırmamış, fısıldamıştı. Gözkapakları gözlerini örttü ve kalbi durdu.

“Üzgünüm. Oğlunuz yüksek dozda kokain almış. Arkadaşları getirdiğinde nabızı durmuştu. Yarım saat önce gelseydi bir şey yapabilirdik. Başınız sağ olsun.”

Acı, bir dozer olup çevresinde ne varsa yıktı. Islak süngere benzeyen yüzünü elleriyle kapatan yaşlı kadının çevresindeki duvarlar yok oldu. Geriye sadece acil servisin beyaz kadranlı saati kaldı. Yıllar önce göz göze geldiği, doğumhanedeki saatle aynıydı. Oğlunu kucağına verdiklerinde gece yarısıydı. Şimdiyse oğlunun yüzünü örtüyorlar ve o saat yine gece yarısını gösteriyordu. Doğum ve ölüm saatleri aynı olan 22 yaşındaki bir çocuğun annesi olarak zamanın durduğuna tanıklık etmişti. Zamanın durduğuna ve mekânın yok olduğuna... Oğlunun kokainden girdiği komaya, kadın acı kapısından girmişti. Sonra... Sonra her şey bitti. Ama hayat devam etti.

Gergin Öyküler, der. Sibel Kilimci, Cosmopolitan, 2005

09:32

09:33

ADAM: Günaydın! Bugün size ben bakacağım.

ŞEHİR: Günaydın da... Yarım saat geç kaldın.

ADAM: Biliyorum! Gerçekten, çok özür dilerim! Sıranın bana geldiğinden daha dün akşam haberim oldu. O kadar heyecanlandım ki bütün gece yatakta döndüm durdum, hiç uyuyamadım. Sabaha karşı sızıp kalmışım... Sonra bir baktım, saat...

ŞEHİR: Neyse, tamam! Evet, şu an saat 9 buçuk olduğuna göre, öğle tatiline kadar üç saatin var. Öğleden sonra mesai bir buçukta başlıyor. Akşam beşte de kapanıyorum.

ADAM: Biliyorum, söylediler.

ŞEHİR: İyi!

ADAM: Nasıl yapıyoruz peki? Ben şimdi burada böyle duracağım herhalde, değil mi?

ŞEHİR: Evet. Yanaş pencereye. Bir adım daha at...

ADAM: Böyle iyi mi?

ŞEHİR: Tamam. Dur orada.

ADAM: Bir şey soracağım...

ŞEHİR: Ne?

ADAM: Bir tavsiyeniz var mı? Özellikle bakmamı istediğiniz bir yer...

ŞEHİR: Nereye istersen bak... Duracağız işte böyle karşılıklı.

ADAM: Anladım... Ben şey sanıyordum da...

ŞEHİR: Ne sanıyordun?

ADAM: Ne bileyim... Başka şeyler de yapmak gerekiyor diye düşünmüştüm.

ŞEHİR: Ne gibi?

ADAM: Mesela... Pencereyi açıyor muyuz mesela?

ŞEHİR: Yok. Bir sürü atlayıp intihar eden oldu. Yasak artık.

ADAM: Anladım... O zaman şey yapalım... Ben size biraz kendimden bahsedeyim.

ŞEHİR: Gerek yok. Biliyorum ben kim olduğumu...

ADAM: İyi de insanlar ne yapıyor bütün gün burada? Vatan borcudur diye geldik! Böyle boş boş ayakta mı dikileceğiz?

ŞEHİR: Ben de meraklısı değilim! Öğle tatilinden sonra gelme istersen... Ayarlarım ben yani... Söylemem kimseye.

ADAM: Olur mu canım öyle! Neyse ne! Madem durup böyle bakılacak, bakınız biz de...

10:43

ADAM: Bir şey söyleyebilir miyim?

ŞEHİR: Yine ne var?

ADAM: Benim aslında seninle hiçbir ilgim yok, biliyor musun?

ŞEHİR: Nasıl ilgin yok? Sen bende yaşamıyor musun?

ADAM: Yaşıyorum da... Yani ne bileyim, bana hiçbir şey ifade etmiyorsun. Arada böyle soran falan oluyor: Şehrin en çok neresini beğeniyorsun, nereleri seviyorsun, sürekli gittiğin bir yerleri var mı falan diye...

ŞEHİR: Eee?

ADAM: Eesi benim için öyle yerler yok işte... Yani ha sende yaşamışım ha başka bir şehirde. Ne bileyim, çünkü senin seviyecek bir tarafın pek de yok aslında, farkında mısın? Heyula gibi bir şeysin! Sana göçen her insanla yeni bir şey olup çıkıyorsun! Kişiliğin yok bir kere! Her gelen değiştiriyor seni... Ama mesela bazı şehirler hiç öyle değil...

ŞEHİR: E siktir git o şehirlerde yaşa o zaman!

ADAM: Terbiyesizleşme hemen! Konuşuyoruz işte şurada...

ŞEHİR: Kusura bakma... Aslında haklısın... Hatırlıyorum da, sen gelince de değişmiştim.

ADAM: Ciddi misin?

ŞEHİR: Tabii!

ADAM: Nasıl değişmiştin mesela?

ŞEHİR: İyice hıyarlaşmıştım mesela!

13:30

ŞEHİR: Yemeğe gitmedin mi?

ADAM: Yok, bekledim burada...

ŞEHİR: İyi, açıyorum perdeyi...

ADAM: Aç bakalım...

ŞEHİR: Niye gidip yemedin bir şeyler, hem dinlenirdin biraz.

ADAM: Söylediklerini düşündüm. Özellikle de o hıyarlaşma meselesini...

ŞEHİR: Boş ver... Takma kafana...

ADAM: Gerçekten de sana ilk geldiğimde tam bir aptaldım galiba... Ne hayallerim vardı... Ne rüyalar! Çok salakmışım!

ŞEHİR: Evet... Ama inan bana, bu konuda yalnız değilsin... Zaten bana hayali olmadan göçen olmaz ki! Bu iş böyledir yani... En nihayetinde insanlar bana hayalleriyle gelir ben de o hayalleri yerim. Yoksa nasıl ayakta kalacağım?

ADAM: Doğru, sen de haklısın... Peki sana bir şey soracağım: Hiç kasaba falan olmak istemedin mi? Ya da ne bileyim, şöyle dere kenarında bir köy?

ŞEHİR: Bazen istiyorum aslında... Ama sonra, diyorum, artık çok geç, asırlar içinde leş gibi bir şey oldun! Senden ne köy olur ne kasaba...

ADAM: Öyle deme... Senin için hâlâ şiir yazan, beste yapan insanlar var!

ŞEHİR: Parazitler, diyelim.

14:47

ŞEHİR: Şafak kaç?

ADAM: Bir şey kalmadı, iki saat sonra bitiyor işte...

ŞEHİR: Yoruldun mu?

ADAM: Yok... Askerde daha beterini tuttum ben böyle nöbetlerin...

ŞEHİR: Bir şey görebildin mi bari?

ADAM: Ne gibi?

ŞEHİR: Kaç saattir bakıyorsun, bir şeyler görmeye başlamadın mı?

ADAM: Yoo.... Ne bileyim, sensin işte. Otel odalarındaki boktan fotoğraflarından pek bir farkın yok... Her zamanki manzaran.

ŞEHİR: Sağ ol be! Ne yapacağız o zaman biz böyle? Sen beni sevmiyorsun, ben seni sevmiyorum...

ADAM: Ne bileyim...

ŞEHİR: Paran var mı?

ADAM: Niye?

ŞEHİR: Pencereyi açabilirim.

ADAM: Hani yasaktı?

ŞEHİR: Sen at şöyle üç beş bir şey... Hallederiz. Kimsenin haberi olmaz.

ADAM: İyi, aç hadi. Nereye koyayım parayı.

ŞEHİR: At pencereden aşağı. Dur, açıyorum...

ADAM: Atıyorum bak, yeter mi bu kadar?

ŞEHİR: Bu defalık yetsin bakalım... Sen de gitmek ister misin?

ADAM: Nereye?

ŞEHİR: Paranın peşinden.

ADAM: Nasıl yani? Atlamak istiyor muyum, onu mu soruyorsun?

ŞEHİR: Yok yani, sordum sadece...

15:26

ADAM: Bir sigara içebilir miyim?

ŞEHİR: İç... Dumanını bana üfleme de!

16:49

ADAM: Şu köprü daha önce var mıydı?

ŞEHİR: Hangisi?

ADAM: Hani şu iki ucunda heykeller olan? Hiç görmemiştim daha önce. Fark etmemişim.

ŞEHİR: Normaldir, çünkü onu şimdi sen hayal ettin... Bir saniye öncesine kadar öyle bir köprü yoktu.

ADAM: Gerçekten mi?

ŞEHİR: Yok be şaka söylüyorum, kaç yıldır duruyor o köprü orada!

16:58

ŞEHİR: Hadi bakalım, geçmiş olsun!

ADAM: Daha iki dakika var.

ŞEHİR: Ne yapacaksın çıkınca? Var mı bir planın?

ADAM: Bilmem... Hayatıma dönüp yaşayacağım işte...

ŞEHİR: Sabahtan beri buradasın, bana bakıyorsun! Hiç mi bir şey değişmedi düşüncelerinde?

ADAM: Aslında bir şey oldu galiba...

ŞEHİR: Ne oldu?

ADAM: Medeniyet.

ŞEHİR: Efendim?

ADAM: Sokaklarından tutup seni ısırsam, kültür diye ses çıkar!

ŞEHİR: Ne dediğini anlamıyorum!

ADAM: Kapama pencereyi, atlayacağım!

ŞEHİR: Bak, bunu anladım işte.

ADAM: Bir şerh gibi düşeceğim bu şehre!

ŞEHİR: Bağırma! Adam gibi atla da düş kucağıma!

ADAM: Bir seri kurbanım ben burada! Başıma her şey gelir!
Ve her şey sadece benim başıma gelir!

17:02

ŞEHİR: Ee ne oldu?

ADAM: Travma sonrası stres bozukluğu galiba... Hani askerlikten sonra olur ya... Tabii bu da bir vatan borcu olduğu için... Neredeyse atlıyordum ha! Neyse ama geçti şimdi.

ŞEHİR: Ulan ne çabuk oldu hepsi!

ADAM: Şehir hayatıdır, normal.

ŞEHİR: Defol!

ADAM: Bilmukabele! Ama son bir şey söyleyeceğim!

ŞEHİR: Ne var! Ne?

ADAM: Hani en çok nereni sevdiğimi soruyorlar ya? Sonunda buldum galiba! Senin en çok inşaatlarını seviyorum aslında. Evet, duymayan kalmasın!

ŞEHİR: Bağırma!

ADAM: Kimse de bana bu soruyu bir daha sormasın: Ben bu şehrin ne köprülerini ne de saraylarını seviyorum! Ben en çok bu şehrin inşaatlarını seviyorum! Bir de hafriyatını! Bir de molozlarını! Bir de toprağına batan cam kırıklarını! Şimdi kapa pencereyi! Cereyan yapmasın!

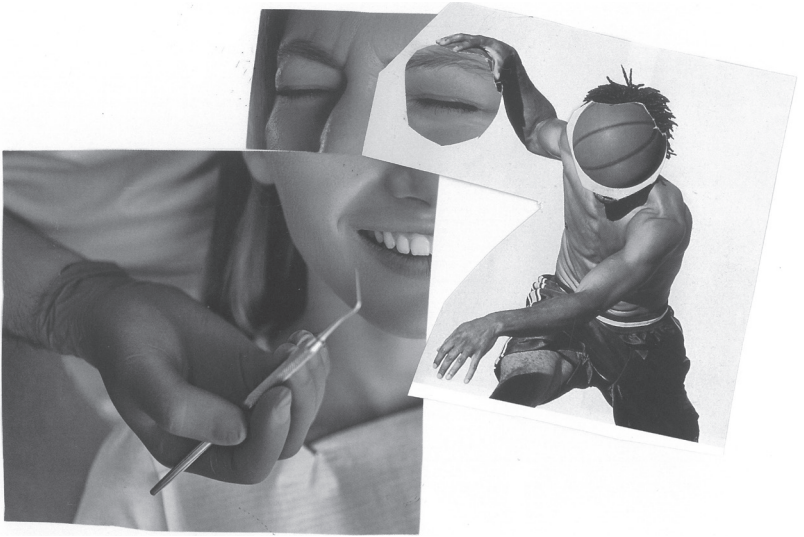
ŞEHİR: Sen ne biç...

ADAM: Cevap verme! Daha hiçbir meydanında şöyle adam gibi bir inşaat heykeli yok! Onun bunun heykelini yeşerteceğine oranda buranda, en azından bir inşaat demiri heykelin olsun! Ya da ne bileyim, bir moloz heykeli! Ama şöyle dev gibi! Bir moloz piramidi!

ŞEHİR: Söyledin mi söyleyeceğini? Bitti mi?

ADAM: Bitti! Yıkıl şimdi karşımdan! Ya da dur! Gel beraber yıkılalım! Atla pencereden içeri, düş üstüme! Hadi! Üç deyince!

Ot Dergi, sayı: 17, Temmuz 2014

Cehennemde Bir Gün

- 06:00... İblisler Tarafından Isırılarak Uyanış
- 06:15... Kişisel Temizlik ve Etrafa Çamur Atarak Diğerlerini Kirlletme
- 06:30... Radyoaktif Serpme Kahvaltı
- 07:00... Sabah Sporu: Serbest Düşüş – Panik Koşusu – Göçük-ten Çıkma
- 07:45... Ders: Felsefe (Konu: Değerli Kötülük)
- 08:30... Teneffüs (Ortalıkta Gezen Hamile Kadınları Tekmeleme Oyunu)
- 08:45... Ders: Nefret Dili ve Edebiyatı (Konu: Ünlü Amerikalı Düşünür Ben Prompter’ın Söylevlerinden Seçkiler)
- 09:30... Sahte Teneffüs
- 09:31... Ders: Kimya (Konu: Fıtratın Moleküler Yapısı)
- 10:15... Biber Gazını Teneffüs
- 10:30... Ders: Cehennem Kültürü ve Ahlak Bilgisi (Konu: Gü-nah İşleme Özgürlüğü)
- 11:15... Topluca Gözaltına Alınma
- 12:00... Öğle Yemeği (Antre: Birinci Çocuk - Ana Yemek: İkinci Çocuk - Tatlı: Üçüncü Çocuk)
- 13:00... Topluca Mahkemeye Verilme
- 14:00... Ders: Psikoloji (Konu: Bir Savunma Mekanizması Olarak Tehdit)
- 14:45... Teneffüs (Kendi Kendini Darp Etme Oyunu)
- 15:00... “Cehennemde Cennetten Bir Köşe” Adlı Sitenin Temel Atma Töreni

16:00... Linç Yoluyla Sosyalleşme Terapisi
17:00... Ders: Matematik (Konu: Bölme ve Yönetme)
19:00... Akşam Yemeği: Deniz Suyunda Marine Edilmiş Kaçak
İnsan Eti
20:00... Karşıdakini Dinlemeden Konuşma Sanatı Eğitimi
22:00... Ayakta Uyumak üzere Ayağa Kalkış
22:30... Beddualarla Kapanış

Ot Dergi, sayı: 25, Mart 2015

Coplum

Bir salı...

HASTA: Cop mu?

DOKTOR: Cop.

HASTA: Cop?

DOKTOR: Cop.

HASTA: Nasıl cop?

DOKTOR: Bayağı cop.

HASTA: Nasıl olur böyle bir şey ya?

DOKTOR: İnanın biz de en az sizin kadar şaşırdık. Ama durum bu. Standart bir polis copunun kimyevi yapısıyla birebir aynı. Gözünüzde cop çıkmış.

HASTA: Ne yapacağız peki?

DOKTOR: Önce bir... Meslektaşlarımla görüşmem gerekiyor tabii. Siz de takdir edersiniz ki tıp tarihine geçecek bir vaka bu.

HASTA: Lan bana ne tıp tarihinden. Çek al işte! Kes şuradan al. Ameliyat olayım, bitsin.

DOKTOR: Beyefendi bu kütle sizin gözbebeğinizde oluşarak büyümüş. Nasıl alalım öyle kafamıza göre. Hem şu an için ne desek boş. Tekrar birkaç test isteyeceğim. Onları da bir görelim...

HASTA: Dedemde de katarakt vardı. Bu da onun gibi bir şey mi acaba?

DOKTOR: İlgisi yok.

HASTA: Allah Allah... Bildiğimiz cop yani?

DOKTOR: Evet, bildiğimiz cop.

HASTA: Cop?

DOKTOR: Evet, cop!

Bir cuma...

HASTA: Ne demek, böyle yaşayacaksın! Nasıl yaşanır lan böyle!

DOKTOR: Bakın, yükseltmeyin sesinizi.

HASTA: Ne olur lan yükseltirsem!

DOKTOR: İyi o zaman, yükseltin! Avazınız çıktığı kadar bağırın! Zaten o kadar geç kalınmış bir şey ki bu... Yahu insan bir doktora gideyim, ne oluyor bana, der. İki ay gözün elinde gezmişsin kardeşim.

HASTA: Ne bileyim ben, mikrop falan kaptım sandım. An-nem çaylı pamukla bastırdı, geçer, dedi.

DOKTOR: İyi güzel demiş de şu copu baksana! 25 santim olmuş! İnsan bu kadar bekler mi?... Şimdi de bana kızıyorsun...

HASTA: Ben ne yapacağım şimdi? Allahım, ne yapacağım ben!

DOKTOR: Ağlama kardeşim, tamam... Al, sil yüzünü... Bak, bakın beyefendi, şimdilik, diyorum... Şimdilik bununla yaşamaya alışmanız gerekiyor, diyorum. Öncelikle sebebini bulmamız gerekiyor.

HASTA: Ulan niye benim başıma geldi böyle bir şey, niye, niye!

DOKTOR: Kardeşim vurma şu copla masaya, döktün hep kalemeleri, yapma...

HASTA: Niye ama, niye!

DOKTOR: Sakin ol! Önce bir sakin ol!.. Biz elimizden geleni yapacağız ama senin de bir çaba sarf etmen lazım. Her şeyden önce de bu copu kullanmayı öğrenmen lazım. Anladın mı? Ken-

dine de çevrene de zarar vermeden bununla yaşamayı öğrenmen gerekiyor.

HASTA: Kursa mı gideceğim?

DOKTOR: Ne kursu be!.. Oynatma bak şu gözlerini, sen oynattıkça cop sürekli sallanıyor. Dağıttın her yeri! Sabit bir yere bak. Bakma sağa sola. Önüne bak...

HASTA: Ben ne yapacağım şimdi!

DOKTOR: Gitti vazo işte!

HASTA: Toplarım.

DOKTOR: Lan bırak, bırak, önüne bak sen, önüne!

Bir çarşamba...

HASTA: J'le mi yazılıyor, c'le mi? Jop mu cop mu?

DOKTOR: Bilmiyorum, c'le yazılıyor herhalde. Müsaade edersen, şu test sonuçlarına bakayım. Hımm... Evet... Evet... Tamam...

HASTA: Polis Koleji'ne girecektim olmadı, çok üzülmüştüm... Ondan oldu diyor annem. Asabi, diyor. Sinirdenmiş.

DOKTOR: Hı hı... Evet... E bu değerlerin hepsi gayet iyi... Bir de şunlara bakalım.

HASTA: Bir de bizim orada bir oğlan var. Üniversitede. Gıcık bir tip. Onun da nazarı değmiş olabilir, bak. Ondan da şüpheleniyorum. Beddua mı etti, ne yaptı...

DOKTOR: Hımm...

HASTA: Diyeceksin ki niye beddua etsin, elin adamı...

DOKTOR: Tabii, hı hı... Hımm...

HASTA: Biz bunu dövmüştük bir defasında. Ta o zamandan beri uyuz oluyor bana.

DOKTOR: Bu da tamam...

HASTA: Sonra ben bunu bir gördüm. Tek gözü gitmiş. Ne oldu lan, dedim.

DOKTOR: Diğerleri nerede acaba?

HASTA: Eyleme gitmiş bu...

DOKTOR: Hemşire hanım, bana bir dosya bırakacaklardı sabah, test sonuçları, bir getirir misiniz?

HASTA: Terörist gibi bir şey zaten. Gaz kapsülü gelmiş bunun gözüne.

DOKTOR: Hah bunlar işte... Teşekkürler hemşire hanım.

HASTA: Gözü çıkmış... Bir de diyor polis attı. Bile bile attı suratıma, diyor. Olur mu lan, dedim. Bile bile atar mı! Hem sen kendin kaşınmışsın. Ne işi var eylemde! Değil mi? O itin nazarı değdi herhalde.

DOKTOR: Hı? Tabii, tabii... Hımmm...

HASTA: Sen de oku oku bitiremedin doktor! Ne diyor testler, ne olacak şimdi?

DOKTOR: Efendim?

HASTA: Diyorum, ne yapacağız şimdi?

DOKTOR: Anlaşıldı...

HASTA: Ne anlaşıldı?

DOKTOR: Anlayacak bir şey yokmuş, o anlaşıldı.

HASTA: Yani?

DOKTOR: Her şey normal.

HASTA: Nasıl normal ya!

DOKTOR: Bütün sonuçlar normal... Tıbben hiçbir sorunun yok. Normal yani.

HASTA: Lan neresi normal, şu halime bak!

DOKTOR: Olabilir ama gözünün durumu gayet iyi. Görmende de bir sorun yok.

HASTA: Ne yapayım ben peki şimdi?

DOKTOR: E bakmaya devam et.

Ot Dergi, sayı: 40, Haziran 2016

Doğmadan Önce Mutlaka Yapılması Gereken 10 Şey

“Ölmeden Önce Mutlaka Görülmesi Gereken 10 Yer” listesi hazırlamak.

“Ölmeden Önce Mutlaka Yenmesi Gereken 10 Yemek” listesi hazırlamak.

“Ölmeden Önce Mutlaka Dinlenilmesi Gereken 10 Şarkı” listesi hazırlamak.

“Ölmeden Önce Mutlaka Gidilmesi Gereken 10 Sahil” listesi hazırlamak.

“Ölmeden Önce Mutlaka Okunması Gereken 10 Kitap” listesi hazırlamak.

“Ölmeden Önce Mutlaka Uygulanması Gereken 10 Sevişme Pozisyonu” listesi hazırlamak.

“Ölmeden Önce Mutlaka İzlenmesi Gereken 10 Film” listesi hazırlamak.

“Ölmeden Önce Mutlaka Listelenmesi Gereken 10 Şey” listesi hazırlamak.

“Ölmeden Önce Mutlaka Gidilmesi Gereken 10 Müze” listesi hazırlamak.

Yukarıdaki listelerin hiçbirine 10 maddeden fazlasını yazmamak. Örnek: 11. kitabı asla okumamak. Çünkü bir hayata 10 kitap yeter de artar!

Doğmamak.

Anakara Seyir Defteri, s. IX

Gem

1970 yılındaki bir röportajında, 25 yaşındaki Suadiye Dem şöyle dedi:

“Bir sinema salonunda ışıklar açıkken perdenin ne kadar da sakil durduğuna hiç dikkat ettin mi? O kadar çirkin ve beyazdır ki, birazdan, seni hayaller diyarına götürecek olan o muhteşem gösterinin o perdede başlayacağına asla inanamazsın. Ama ne zaman ki ışıklar söner ve perde kararır, işte her şey o zaman başlar. Çünkü bilirsin ki film, o karanlığın içinden çıkacak. Beklersin, heyecanlanırsın, kalbin ağzına gelir ve sonra birden film başlar! Bu yüzden yanlış söylüyorlar bence. Sinema asla beyazperde değil. Hatta tam tersi! Çünkü aslında beyazperde, ışıkların sönmesinden önceki o gerçek hayat! Bu da demektir ki sinema dediğin şey, *karaperde*! Anladın mı şekerim? Bana mesela, *karaperdenin yıldızı* denmesini tercih ederim! Ama diğerlerine beyazperdenin yıldızı diyebilirsiniz, onlar beni ilgilendirmiyor... Doğrusu, gerçek hayat da beni ilgilendirmiyor!”

Ve Suadiye Dem, o *karaperdeyi* aydınlatan en büyük yıldız oldu. Sinemanın kutupyıldızı! Yeşilçam’ın henüz bir Noel ağacı gibi ıslıl ıslıl olduğu yıllarda, şöhretin yolu, bir hediye paketi gibi önünde açıldı ve 261 filmde başrol oynadı. Kilosu 43 yıl boyunca değişmedi ama boyu dört santim kısaldı. İstemeden de olsa 68 yaşına geldi. Ama güzeldi ve güzel ölecekti. Hatta onunla birlikte ölmek isteyen milyonlarca erkekten beşini seçip evlendi. Sonra da beş kez mahkemeye gidip “Boşanmak istiyorum” dedi. Çünkü o erkeklerin yanında uyuyamadı ama uyuyormuş gibi yaptı.

Hatta *uyuyan güzel* rolüne hazırlanmak için litrelerce cin ve tonik kullandı. O kadehlerin arasında da üç kez düşük yaptı. Üç ceset doğurup, üç kez unutmaya çalıştı. Ama ne zaman ki yıl 2013 oldu, Suadiye Dem daha fazla dayanamadı ve bir doktorun karşısına çıktı:

“Uyuyamıyorum! Genç kızlığımdan beri böyle... Uyusam da yataktan hep yorgun kalkıyorum. Aslında en son ne zaman şöyle göğsümü gere gere derin bir nefes aldığımı bile hatırlamıyorum. Sanki kaburgalarım birbirine yapışmış... Ceylanlar vardır ya? Hani hep korkak olurlar, huzursuz olurlar? İşte, ne zaman uyumak için gözlerimi kapasam o ceylanlar gibi oluyorum. Hatta ormandaki tek ceylan benmişim gibi! Sanki herkes peşime düşmüş beni avlamak istiyor! Oysa ben sadece uyumak istiyorum...”

“Anlıyorum” dedi doktor.

“Zannetmiyorum şekerim” dedi Suadiye. Sonra da sol elinin parmak uçlarıyla doktorun bileğine hafifçe dokundu. Buna, *Suadiye Dem’in Erkekleri Kendinden Geçiren Sihirli Dokunuşu* deniyordu. Sadece bu dokunuşla, dört yönetmeni kendine körkütük âşık etmiş ve yıldızlığını garantilemişti. Genç doktorun gözbebekleri kısıldı ve ağzı şakaklarında, konuştu:

“O zaman sizi bir uyku testine sokalım.”

“O da neymiş?”

“Bir gece bizim misafirimiz olacaksınız. Hastanemizde uyku testi için hazırlanmış çok güzel bir odamız var. Orada size birkaç elektrot takılacak sonra da uyuyacaksınız. Biz de uykuya dalışınızı, kalp ritminizi, derin uykuya geçişinizi, her şeyi ölçeceğiz. Merak etmeyin, uyuyamazsanız da ilaç veriz... Bizim için önemli olan, uyumanız... Yedi saatlik bir kayıt yapacağız. Ama o yedi saat içinde bir saatliğine bile derin uykuya geçerseniz, bizim için yeter. Ne dersiniz?”

“Deniz görüyor mu?” diye sordu Suadiye.

“Deniz kim?”

“Odanın deniz manzarası var mı, diyorum...”

Doktorun “Ne yazık ki” diye başlayan cümlesini Suadiye ayağa kalkarak kesti.

“Yarın akşama hazırlayın odayı.”

Hastanenin uyku merkezi, kısa bir koridora açılan üç odadan ibaretti. Biri hazırlık, diğeri gözlem, sonuncusu da uyku odasıydı. Aralarında mekik dokuyan 28 yaşındaki kadının adı da Meriç’ti. Suadiye Dem’in uyku testine gireceğini tamamen tesadüfen öğrenmiş ve o akşamki nöbeti devralmak için kendisi gibi teknisyen olan arkadaşına açıkça yalvarmıştı.

“Lütfen!” demişti. “Ona o kadar hayranım ki! Bırak bu gece ben kalayım!”

Ve istediği olmuştu. Bu yüzden de hem gülümsüyor hem de heyecandan titreyen elleriyle, uçlarında elektrotlar taşıyan kabloları teker teker, bir masaya diziyordu. Ne de olsa yaşayan bir efsaneyle tanışacaktı. Bütün bir gece boyunca o efsaneyi izleyecekti. Gözlem odasındaki monitöründen ona uzun uzun bakabilecek, hatta kalp atışlarını dinleyecekti. Sabah olup test bittiğindeyse, kimse Suadiye Dem’i onun kadar izlememiş olacaktı...

Gece yarısına çeyrek kala uyku merkezinin koridorunda bir rüzgâr esti ve dindi. Sonra da Suadiye Dem belirdi... Üzerinde bir pardösü vardı ve koridora attığı ilk adımda çekip çıkardı.

“Geceliğimle geldim şekerim!” deyip güldü ve pardösüyü Meriç’in ellerine bıraktı. Her ne kadar sakın kalmaya çalışsa da Meriç hazırlık odasını gösterip “Bu... Bu.. Buyurun!” diyebildi. Suadiye Dem, dünyanın bütün hastanelerinin sahibiymiş gibi girdiği odada etrafına baktı ve dönüp sordu:

“Ne yapacağız şimdi?”

Meriç boş koltuğu gösterdi ve Suadiye tahtına kurulur gibi oturdu.

“Adın ne senin?”

“Meriç.”

“Hadi bakalım Meriç, başlayalım o zaman!”

Sonraki bir saat boyunca, Meriç, 18 adet elektrotu yavaş yavaş Suadiye’nin başına, göz kenarlarına, çenesine, göğsüne ve bacaklarına sabitledi. Bu süre içinde Suadiye hiç konuşmadı. Meriç işini eksiksiz yapmış ama kendini bir türlü iyi hissedememişti. Yaşayan efsanenin yaşıyor olmasından kaynaklanan, saç dipplerindeki milimetrelilik beyazları görmüş ve her nedense gözleri dolmuştu.

“Suadiye Hanım, şimdi kalkabilirsiniz...”

Koluna girmiş olan Meriç’in yardımıyla, uyku odasına doğru yürüyen Suadiye konuştu:

“Bu kadar meşakkatli olduğunu bilseydim asla kabul etmezdim! Asla! Neymiş şekerim bu böyle! Şu halime bak! Her yerim kablo oldu!”

“Evet” diyebildi Meriç. “Haklısınız...”

Suadiye’yi yatağına yatırdıktan sonra Meriç, gözlem odasına geçip elektrot bağlantılarını test etti ve son olarak “İyi uykular” diledi.

“Göreceğiz bakalım, Meriç Hanım! İyi mi kötü mü?”

İki saat geçmesine rağmen Suadiye uykuya geçememişti. Gözlerini daima kapalı tutmuş ama bir türlü dalamamıştı. Meriç kapıyı açıp karanlık odaya girdi ve fısıldayarak “İlaç getirdim...” dedi. Ve Suadiye ilacı içtikten elli bir dakika sonra uyudu.

Meriç, gözlem odasındaki iki monitörü de dikkatle izliyordu. Birinde, gece görüş kamerasının önündeki ekrana taşıdığı Suadiye Dem’in görüntüsü, diğerinde de elektrotların gönderdiği ölçümlere ilişkin grafikler vardı. Dört yıldır çalıştığı o uyku merkezinde, Meriç, uyuyan yüzlerce insan izlemişti. Ve her defasında bunu çok sıkıcı bulmuştu. Hatta bu yüzden istifa etmeyi

bile düşünmüştü. Ama Suadiye Dem uyuyan herhangi biri gibi görünmüyordu. Daha çok, uyuyan bir kadını canlandırıyormuş gibiydi... Uyuyan bir meleği... Normalde Meriç, böylesi nöbetlerde müzik dinlerdi ama şimdi bu sahneye ancak sessizliği yakıştırıyordu. Gördüğü her şeyi hatırlamak istiyor ve Suadiye Dem'in aldığı her nefesi hafızasına kazımak istiyordu. Hastanenin o katında kendilerinden başka kimsenin olmadığını biliyordu. Sadece ikisi... Biri uyuyor, diğeri de onu izliyordu... Biri derin uykuya geçiyor, diğeri de bu anın gelmesini bekliyordu.

Meriç daha fazla dayanamadı ve kalkıp odadan çıktı. Koridor da durup derin bir nefes aldı ve parmaklarının ucunda iki adım atıp uyku odasının kapısını açtı. Eğer birazdan yapmayı düşündüğü şeyi yapmazsa hayatı boyunca pişman olacağına emindi. Tek isteği, çocukluğundan beri hayran olduğu kadının yanına uzanıp ona yakından bakabilmektir. Sadece bunu istiyordu... Suadiye Dem'in yanında olmak, o kadar... Gerisini düşünmüyordu. Gerek yoktu... Nasıl olsa, kamera ve ölçüm kayıtlarını teslim edecek olan kişi kendisiydi. Sabah ilk iş olarak, gerekli yerleri silip, gecenin bu anını boşluğa savurabilirdi. Kimse, Meriç'in, Suadiye Dem'in yanına yavaşça uzandığını görmeyecekti. Kimse bunu bilmeyecekti...

Meriç, nefesini tutmuş, hemen yanında yatan muhteşem kadını izliyordu. Saçlarının arasından çıkan onca kabloyla antik bir tanrıçaya benzediğini düşünüyordu. Meriç gülümsedi ve gülümsediği gibi kaldı. Çünkü Suadiye konuştu:

“Git...”

Meriç, yakalandığını düşündü. Mahvolduğunu ve her şeyin bittiğini... Olduğu yerde donup kaldı. Korkusundan gözlerini bile kırpamadı. Ama Suadiye, “Git” demişti. Gözleri hâlâ kapalı olsa da böyle söylemişti. Daha fazla orada kalamazdı. Meriç yavaşça doğrulacaktı ki Suadiye yeniden konuştu:

“Affet... Beni affet... Lütfen git...”

Suadiye'nin sayıkladığını anlayan Meriç, tuttuğu nefesi ya-
vaşça verdi ve sadece durdu. Dinledi.

"Reyhan... Reyhan, lütfen..."

Suadiye'nin nefes alışverişleri hızlanmış ve sayıklamalarının
şiddeti yükselmişti. Meriç bir an önce yataktan kalkıp gitmek isti-
yor ancak ani bir hareketin nasıl sonuçlanabileceğinden emin ola-
mıyordu. Tam doğrulacaktı ki Suadiye bağırdı:

"Gitme! Gitme Reyhan!"

Suadiye hem ağlıyor hem bağılıyor hem de yumruklarıyla ya-
tağı dövüyordu. Reyhan her kimse, ne gitmesini ne de kalmasını
istiyordu. Belki de Reyhan'dan istediği tek şey, kendisini affet-
mesiydi çünkü artık sadece "Beni affet!" diye bağııyordu.

Meriç, bunca gürültüden sonra odaya girmiş olmasının garip
karşılanmayacağını düşünerek fısıldadı: "Suadiye Hanım!" Bir
yandan da doğrulmaya çalışıyordu... Ve Suadiye, Meriç'in sesini
duyar duymaz, genç kadının bileğini yakaladı. Hatta bütün gü-
cüyle sıkmaya başladı.

"Reyhan, beni affet! Ben yapamadım!"

Meriç çaresizce bileğini kurtarmaya çalışıyor ama başaramı-
yordu. Suadiye'yi uyandırmak istese de ona bir zarar vermekten
korkuyor, bu yüzden de sadece fısıltıyla konuşuyordu:

"Uyanın lütfen... Uyanın... Suadiye Hanım, kâbus görüyorsu-
nuz..."

Ama Suadiye uyanmıyordu. O sadece affedilmek istiyordu.
Hatta elindeki bileği dudaklarına götürüp öpmek... Meriç karşı
koyamadı... Reyhan olup konuşmak zorunda kaldı:

"Seni affediyorum! Duyuyor musun beni? Seni affediyorum,
Suadiye!"

Suadiye bir an için dondu ve bir an sonra çözüldü:

"Reyhan... Seni seviyorum!"

Doktor, bakışlarını elindeki rapordan kaldırıp gülümsedi.

“Suadiye Hanım, bakın, bütün sonuçlar burada... Ve gayet iyi uyuduğunuz anlaşıyor... Yani siz öyle anlatınca ben tabii daha ciddi bir şey bekliyordum ama sadece hafif derecede bir apneniz var, o kadar...”

Her ne kadar doktor bu cümleleri gülümseyerek de kursa, Suadiye’nin yüzü gayet ciddiydi ve tek düşündüğü başka bir hastaneye gidip başka bir doktora görünmekti. “Aptal!” diyordu içinden. “Aptal herif, boşu boşuna beni o kadar uğraştırdı!”

Üç hafta sonra Suadiye’nin evine isimsiz bir zarf geldi. Ve zarfın içinden bir CD çıktı. Görüntü biraz karanlıktı ama ilk bakışta kendini tanıdı. Hatta *karaperdenin yıldızı*, o CD’yi izleyip dinledikçe *beyazperdedeki* Suadiye’yle tanıştı. 68 yaşındaydı. İnsanın kendisiyle tanışması için hiçbir yaş geç değildi. Ama tam Reyhan’ı arayacaktı ki öldüğünü hatırladı.

Murathan Mungan’ın Seçtikleriyle Kadınlar Arasında,
Metis Yayınları, Şubat 2014

Kaldırım Mahkûmu

Herhangi bir yılın herhangi bir sabahında, herhangi bir şehrin herhangi bir kaldırımında durup nefesini tuttu. Yolun aşağısından bir mermi hızıyla yaklaşan kamyonu baktı. “Hadi!” diye bağırdı içinden. “Şimdi!” Tek bir adım atsa bitecekti her şey. Kaldırımdan caddeye atacağı o tek adımla bütün acısı, açlığı, yorgunluğu ve yaşlılığı yok olacaktı. Son bir adım atacak ve hapsedildiği bu dünyadan bir meteor gibi kaçıp kurtulacaktı... Ama yapamadı. Kamyon, önünden bir hortum gibi geçip gitti ve o kımıldayamadı. Sadece, çamurdan kararmış pardösüsünün etekleri iki kanat gibi açılıp kapandı. Kamyonun egzoz dumanlı rüzgârından buruşmuş yüzü, kendi korkaklığına duyduğu iğrenmeden daha da buruştu ve ciğerindeki nefesi bırakıp bağırdı. Ancak ne dediği anlaşılmadı. Ağzındaki diş sayısı dördtü ve dördü de çürüktü. Biraz daha bağırdı. Ve biraz daha. Sonra birden öksürmeye başladı. Öksüre öksüre iki büklüm oldu. Yıkıla yıkıla çöktü kaldırıma. Ancak oturunca geçti öksürüğü. Nefes nefeseydi. Başını kaldırıp göğe baktı. Masmavi gökyüzünü yara yara ilerleyen bir uçak gördü. Güldü. Arkasından insanlar, önünden arabalar geçiyordu. Şehir bir kez daha uyanıyor, uyanıkça kalabalıklaşıyor ve kalabalıklaştıkça da her zamanki gibi onu gömmeye başlıyordu. Ne zaman ki uçak gözden kayboldu, o da başını eğip ağlamaya başladı. Ama daha üçüncü gözyaşında, “Hayır!” dedi. “Hayır! Ağlama! Sakın ağlama! Ağladığını görmesinler!” İki paçavra benzeyen elleriyle yüzünü silip etrafına baktı. On yaşlarında üç çocuğun gülererek yürüdüğünü gördü.

Okula gidiyor olmalıydı. Bir şeyler öğrenmek için. Sonra da bir şeyler olmak için. Öğretmen, avukat, mühendis, işsiz ya da her ne boks! Tam çocuklar arkasından yürüyüp geçecekken, dönüp onlara doğru havlamaya başladı. Çocuklar o kadar korktu ki bir an için dondular ve aynı korkunun gücüyle koşup kaçtılar. Havlamaları öksürüklere dönüştü, öksürükleri de kahkahalara...

En son ne zaman uyuduğunu ya da bir şeyler yediğini hatırlamıyor ama her şeyin aynı olduğunu biliyordu. Hayatı böyleydi. Ne eksik ne fazla. Her gün bir şekilde kendini öldürmeye yemin eder, defalarca dener ancak defalarca vazgeçerdi. Bu şehir denilen cehennemden en aşağılık yaratığı olarak yaşamaktan nefret etse de, kendini bir türlü öldüremez ve daima hayatta kalırdı. Her nedense varlığına bir türlü son veremiyordu. İntihar etmenin binbir yolunu düşündüğü anlardan geriye kalan bütün zamanında neden intihar edemediğini düşünürdü. Ve sonunda bulmuştu o nedeni. Tam olarak, birkaç dakika önce masmavi gökyüzünde süzülen o uçağı izlerken bulmuştu. “O uçakta ben olmalıyım! Başka kimse değil! Herkesin ve her şeyin üstünde olmalıyım! Ben o uçak olmalıyım!” diye düşünmüş ve her şeyi anlamıştı. Kendini öldürememesinin nedeni bir düşünce değil, bir duyguydu. Dünyanın en değerli varlığı olduğu duygusu. Bu duyguyu iliklerine kadar hissettiğini ve bir lağım faresi gibi yaşamasına rağmen kendini neden öldüremediğini artık biliyordu. Dünyanın en değerli varlığı ölemezdi! Sahip olduğu bütün acılara katlanmasını sağlayan, asla yok olmayan bir hamamböceğı gibi onu hayatta bırakan, işte bu duyguydu. Ve kaynağını kesinlikle bilmediğı, içindeki bu duygudan nefret etti. Neden ve nasıl böylesi bir duyguya sahipti? Çocukluğunu düşündüğünde kimsenin onu dinlemediğini ya da ciddiye almadığını çok iyi hatırlıyordu. Ne arkadaşları, ne ailesi ne de öğretmenleri, ona, dünyanın en değerli varlığı gibi davranmıştı. Ama o yine de, her nasılsa üstün bir varlık olduğuna inanmıştı. Bu yüzden de, ne defalarca çıktığı o gökdelenlerin

çatılarından aşağı ne de kamyonların önlerine atlayabilmişti. Belki de bütün bunların çok basit bir yanıtı vardı. Böyle hissediyordu çünkü böyleydi: Dünyanın en değerli varlığı...

Zorlukla da olsa ayağa kalktı ve tabanları parçalanmış ayak-kabıllarını sürte sürte yürümeye başladı. Yanından geçtiği insanlar ona iğrenerek bakıyor ve olabildiğince uzak duruyorlardı. O da insanlara en az onlar kadar iğrenerek bakıyordu. Dünyanın en değerli varlığı olduğunu bir türlü anlayamayan bütün o kör ve cahilleri gördükçe midesi bulanıyordu. Bulantısı gittikçe arttı ve üç adım atıp bir taş gibi düştü yere. Yaşlı kalbi, intihar edemediği o kaldırımında, sonsuza dek durdu. Ve o an bir çocuk sesi duyuldu.

ÇOCUK: Anne, adam düştü! Bir şey oldu galiba!

ANNE: Yürü! Bakma! Bırakma elimi!

ÇOCUK: Ama anne, bak, adama bir şey oldu!

ANNE: Yürü, dedim sana, hadi!

ÇOCUK: Anne, ama yardım edelim. Hasta herhalde, yazık!

ANNE: Hayır!

ÇOCUK: Üstü hep yırtık... Yazık... Çok da yaşlı.

ANNE: Bakma dedim sana!

ÇOCUK: Niye?

ANNE: Yasak!

ÇOCUK: Yasak mı? Niye?

ANNE: O adam cezalı da ondan.

ÇOCUK: Nasıl cezalı?

ANNE: Basbayağı cezalı işte!

ÇOCUK: Ne yapmış ki?

ANNE: Büyüyünce öğrenirsin.

ÇOCUK: Sekiz buçuk yaşındayım ben! Büyüdüm artık! Söyle hadi, ne yapmış? Hadi, ne olur, lütfen!

ANNE: Büyüyünce öğre...

ÇOCUK: Anne!

ANNE: Hani siz sınıfta başkan seçtiniz ya?

ÇOCUK: Evet?

ANNE: İşte, o sınıf başkanının, seçildikten sonra bütün sınıfa çok kötü davrandığını düşün. Onu seçen arkadaşlarını dövdüğünü, hiçbirinin konuşmasına izin vermediğini, herkesin eşyalarını çaldığını düşün. Hatta öğretmenlerini bile dövdüğünü düşün!

ÇOCUK: Bu adam da öyle mi yapmış?

ANNE: Evet... Hatta "Bir daha sınıf başkanlığı seçimi olmayacak, artık hep ben başkan olacağım!" demiş... Ve 16 yıl böyle, zorla başkanlık yapmış.

ÇOCUK: Olur mu öyle şey? Her sene seçim olur!

ANNE: Evet... Ama olmuş.

ÇOCUK: Peki sınıftakiler ne yapmış?

ANNE: Önce bir şey yapmamışlar. Korkup susmuşlar. Ama sonunda dayanamayıp ayaklanmışlar.

ÇOCUK: Nasıl yani?

ANNE: İsyan etmişler işte... Artık seni istemiyoruz, demişler.

ÇOCUK: Sonra?

ANNE: Sonra da mahkemeye çıkarıp yargılamışlar.

ÇOCUK: Disipline gitmiş yani.

ANNE: Evet...

ÇOCUK: Peki ne ceza vermişler?

ANNE: Demişler ki seni hapse atmayacağız. Sana daha ağır bir ceza vereceğiz. Önce her şeyini alacağız, sonra da seni, yıllarca kötülük yaptığın o insanların arasına göndereceğiz. Ama kimse seninle konuşmayacak, kimse yüzüne bakmayacak.

ÇOCUK: Küsmüşler yani?

ANNE: Evet! Bir de demişler ki, başka bir sınıfa gitmen de yasal!

ÇOCUK: Nasıl başka sınıf?

ANNE: Yani başka bir ülkeye.

ÇOCUK: Bir ailesi yok muymuş?

ANNE: Varmış ama onlar da sınır dışı edilmiş.

ÇOCUK: O ne?

ANNE: Başka ülkelere gönderilmişler.

ÇOCUK: Ne zaman olmuş bunlar?

ANNE: Çok önce... Dedenlerin zamanında.

ÇOCUK: ...

ANNE: Anladın mı şimdi?

ÇOCUK: Bir şey soracağım.

ANNE: Efendim?

ÇOCUK: Sınıfta kaç tane çocuk var! O kadar yıl hiçbir şey yapmamışlar mı? Çok saçma!

ANNE: Yürü hadi, yürü!

ÇOCUK: Dedem de mi bir şey yapmamış?

Güçöburlar, der. Kutlukhan Kutlu – Aslı Tohumcu,
Doğan Kitap, Kasım 2015

Anakara Seyir Defteri, s. X

Mahşerin Dört Atlısından Biri Olan “Ölüm”ün Atını Çalıp Kaçan İki Delinin Son Sözleri

ÖNDEKİ: Günaydın!

ARKADAKİ: Uyuyorum.

ÖNDEKİ: Ulan sabahtan beri uyuyorsun!

ARKADAKİ: Uyuyorum, dedim.

ÖNDEKİ: Açıldı galiba ama gözlerin...

ARKADAKİ: Önüne bak sen.

ÖNDEKİ: Güzel şehir lan burası.

ARKADAKİ: Neredeyiz ki?

ÖNDEKİ: Galiba Paris.

ARKADAKİ: Olur mu lan öyle şey! Nasıl geldik oğlum biz buraya?

ÖNDEKİ: Horul horul uyuduğun için bir boktan haberin yok tabii! Büyülü oğlum bu hayvan.

ARKADAKİ: Nasıl büyülü?

ÖNDEKİ: Birden hayvan bir hızlanıyor, ne oluyor derken bir bakıyorsun, dünyanın başka bir yerindesin! Önce New York’a gittik, sonra bir ara Medine’deydik...

ARKADAKİ: Ee?

ÖNDEKİ: Ne demek ee?

ARKADAKİ: Bu mu yani büyü?

ÖNDEKİ: Ulan daha ne olsun? Hayvan resmen ısınlanıyor işte! Bir oradayız, bir burada! Yalnız, gideceğimiz yeri nasıl belirleyeceğimizi çözemedim daha...

ARKADAKİ: Çözme zaten... Bence her yer aynı, amına koya-yım!

ÖNDEKİ: Ne uyuz bir herifsin lan!.. Bak, garmuş burası... Tren garı... Motorlara bak!

ARKADAKİ: Goldwing mi onlar?

ÖNDEKİ: Yok, BMW... Bak, Moto-Taxi yazıyor... Trafikten kaçmak için herhalde.

ARKADAKİ: Tutar beni.

ÖNDEKİ: Ne?

ARKADAKİ: Motor.

ÖNDEKİ: Nasıl tutar?

ARKADAKİ: Ne bileyim, midem bulanır işte, kusacak gibi olurum.

ÖNDEKİ: Çok garip.

ARKADAKİ: Bir seferinde babamla atçılık oynuyorduk. Binmişim üstüne, gülüyorum böyle... Birden bir kustum! Mahvoldu her yer...

ÖNDEKİ: Hastaydın belki o gün.

ARKADAKİ: Hayır, hayır... Gayet net hatırlıyorum.

ÖNDEKİ: Çok kızdı mı baban?

ARKADAKİ: Yok... Annem kızdı.

ÖNDEKİ: Ulan bir de anneler şefkatli olur, derler... Ne dedi peki?

ARKADAKİ: Delirdin mi oğlum, ne biniyorsun babanın üstüne, dedi. Ölmüş meğer... Ben de beş yaşındayım... Bir şekilde, gözden kaçıp girmişim, yatırdıkları odaya...

ÖNDEKİ: Çocuklukta olur öyle şeyler...

ARKADAKİ: Yok lan, kazık kadar oldum, hâlâ oluyor bana öyle şeyler.

ÖNDEKİ: Sen de biraz akıllı ol o zaman... Topla kendini!

ARKADAKİ: Solağım ya...

ÖNDEKİ: Ne alakası var?

ARKADAKİ: Bir yanım hep çocuk kaldı. Sağ yanım... Nerede pis iş varsa hep bu sol elimle yaptım.

ÖNDEKİ: Olur mu lan öyle şey!

ARKADAKİ: Tabii oğlum! Benim sağ yanım hiç büyümedi... Bak şimdi, mesela sağ elimle bir şey yazmaya kalksam, çocuk yazısı gibi olur. Yamuk yumuk...

ÖNDEKİ: Şimdi benim üstüme de kusma da! Bulanıyor mu miden?

ARKADAKİ: Yok, iyiyim... Belki de sadece ölümlere binince oluyordur.

ÖNDEKİ: Siktir et şimdi bunları da, kime satacağız bunu, onu düşün!

ARKADAKİ: Ne bileyim, bulacağız artık birini.

ÖNDEKİ: İyi oldu ama boynuz...

ARKADAKİ: Tabii!

ÖNDEKİ: Ama hayvanın gözüne aktı bütün tutkal... Kör falan olmasın?

ARKADAKİ: Buluruz bir enayi... Kör olur bunlar, deriz. Unicornların özelliği, deriz. Efsanelerdeki unicorn bu, deriz! Hayaldi gerçek oldu, deriz!

ÖNDEKİ: Deriz de kime diyeceğiz? Koca şehirde tek bir insan yok... Her yer bomboş... Ama bak şu lokanta güzele benziyor. Masaları da atmış kaldırırma...

ARKADAKİ: Sevmiyorum oğlum ben öyle yerleri.

ÖNDEKİ: Niye?

ARKADAKİ: Bir gün çıktım İstiklal'e, oturdum bir yere... Aynı bunun gibi, masalar dışarıda... Neyse, böyle çok güzel bir kız geldi yanıma...

ÖNDEKİ: Eee?

ARKADAKİ: Heyecanlandım tabii... Meğer sandalye isteyecekmiş. Boş mu, dedi. Daha ben cevap vermeden çekip aldı sandalyeyi. Tek sandalyeyle kalakaldım, koca masada.

ÖNDEKİ: Ne olacak ki?

ARKADAKİ: Ne demek ne olacak? O ana kadar hiç fark etmemiştim oğlum ne kadar yalnız olduğumu! Ama o karı gelip de karşımdaki sandalyeyi alınca... Birden dank etti amına koyayım!

ÖNDEKİ: Vermeseydin sandalyeyi sen de. Dolu, deseydin keşke.

ARKADAKİ: Bardak mı oğlum bu? Sandalye! Ya boştur ya dolu! Ya yalnızsın ya değilsin! Öyle yarısı dolu falan olmaz!

ÖNDEKİ: Aha durdu hayvan!.. Deh ulan!.. Deh!.. Yürü!.. Yok, kımıldamıyor...

ARKADAKİ: Niye durdu acaba?

ÖNDEKİ: Bilmem, belki de bir yere gelmişizdir...

ARKADAKİ: Nereye geldik ki?

ÖNDEKİ: Ne bileyim, cadde işte... Dur ben bir ineyim de bakayım etrafa...

ARKADAKİ: Çarpma bana, adam gibi in!

ÖNDEKİ: Tamam, tamam...

ARKADAKİ: Dikkat et, yavaş...

ÖNDEKİ: Lan!

ARKADAKİ: Ne oluyor be? Oğlum düşeceğiz lan! Ne yapıyorsun be! Niye çektin ayağını yerden?

ÖNDEKİ: Oğlum gömülüyordu lan ayağım!

ARKADAKİ: Nereye?

ÖNDEKİ: Yer yumuşak lan!

ARKADAKİ: Nasıl yani? Bildiğin asfalt işte oğlum, neresi yumuşak?

ÖNDEKİ: Bataklık gibi oğlum!

ARKADAKİ: Hayda! At nasıl duruyor peki? O niye gömülüyor?

ÖNDEKİ: Ne bileyim!

ARKADAKİ: Al, gördün işte ışınlamay! Git, hadi şimdi iste-

diğın yere! Hadi bakalım! İnemedikten sonra attan, ne boka yarayacak acaba?

ÖNDEKİ: Lan bak, sinirimi bozma benim! Sana bir çıkarım!

ARKADAKİ: Sakın yapma bak! Düşersek ikimiz de gömülür gideriz! Valla bak, bataklık gibi falan diyorsun, adam gibi otur!

ÖNDEKİ: Ne halt edeceğiz peki? At da çakılıp kaldı! Lan yürü!

ARKADAKİ: Gitmiyor işte, vurma hayvana! Bir atacak üstünden göreceksin... Hem nereye gideceğiz ki?

AT: Lan bir susun be! Onu düşünüyorum ben de...

ÖNDEKİ: ...

ARKADAKİ: ...

AT: Mahşer günüymüş!

ÖNDEKİ: ...

ARKADAKİ: ...

AT: Ben olmuşum mahşer!

ÖNDEKİ: ...

ARKADAKİ: ...

AT: Hep sizin yüzünüzden!

ÖNDEKİ: ...

ARKADAKİ: ...

AT: Niye çaldınız beni!

ÖNDEKİ: ...

ARKADAKİ: ...

AT: Aptal herifler!

ÖNDEKİ: ...

ARKADAKİ: ...

AT: Kıyamet oldu salaklar, kıyamet! Kime at satacaksanız? At satacak insan mı kaldı dünyada?

ÖNDEKİ: ...

ARKADAKİ: Siz ne önerirsiniz peki? Ne yapalım?

AT: Sus, geliyor, sus!

ARKADAKİ: Kim geliyor?

ÖLÜM: Demek buradasın!

AT: Cevabım milyon kez evet olsun yüce sahibim, işte buradayım!

ÖLÜM: İyi de senin boynuzun var!

ÖNDEKİ: Efendim, müsaade ederseniz açıkl...

ÖLÜM: Bir unicornsun sen! Benim atım değilsin... Peki benim atım nerede?

ÖNDEKİ: Hocam, izah edeyim...

ÖLÜM: Bir ata ihtiyacım var benim! Çaldılar çünkü benden... Sefil faniler çaldı... Tam bir can alıyordum ki çaldılar atımı! Şimdi derhal satın bunu bana! Ki can almaya devam edeyim!

ÖNDEKİ: Satmak ne demek? Hemen verel...

ARKADAKİ: Sus salak! Tabii ki satarız!

ÖLÜM: Nedir bedeli bu boynuzlu aygırın?

ARKADAKİ: Gönlünüzden ne koparsa!

ÖLÜM: Bugün günlerden mahşer ve ben cömertim! Dolu dolu dört dakika veririm!

ÖNDEKİ: Efendim?

AT: Dört dakika daha yaşamanıza izin veririm, diyor.

ARKADAKİ: Ama dört dakika çok az!

ÖLÜM: Dört buçuk olsun o zaman! Dört buçuk dakika sonra bitsin zaman.

ARKADAKİ: Beş olsun!

ÖLÜM: Kabul! Beş.

ÖNDEKİ: Lan ne yapılır ki beş dakikada?

ARKADAKİ: Ne bileyim amına koyayım!

ÖLÜM: Ömrü beş dakika olan birer varlıksınız artık. Buyurun, kana kana yaşayın!

ÖNDEKİ: Çabuk bir şey bul! Beş dakika sonra öleceğiz!

ARKADAKİ: Ne bulayım ya?

ÖLÜM: Zaman akıp gidiyor hücrelerinizin arasından...

ARKADAKİ: Abiciğim hazırlıksız yakalandık ama...

ÖLÜM: Birçok gidenin her biri memnun ki yerinden...
ÖNDEKİ: Birader, yapma böyle, insan heyecanlanıyor...
ÖLÜM: Öleceksiniz!
ARKADAKİ: Buldum lan, buldum!
ÖNDEKİ: Ne?
ARKADAKİ: Hazır mısın?
ÖNDEKİ: Neye hazır mıyım?
ARKADAKİ: Esne!
ÖNDEKİ: Ne?
ARKADAKİ: Esne, esne! Ağzını açabildiğin kadar aç ve esne!
ÖNDEKİ: Bu mu lan bulduğun şey?
ARKADAKİ: Evet! Haaah... Bak ben nasıl esniyorum! Haaah!
ÖNDEKİ: Ne işe yarayacak ki?
ARKADAKİ: Zamanı durduracak oğlum! Haaaah!
ÖNDEKİ: Nasıl yani?
ARKADAKİ: Haaah! Esne!
ÖNDEKİ: Esniyorum zaten! Haaah!
ARKADAKİ: Daha çok esne! Bak benim gibi! Haaahhh! Sen hiç esnerken ölen birini gördün mü? Haaah!
ÖNDEKİ: Haaaah.... Yok!
ARKADAKİ: O zaman esnemeye devam et! Haaah!
ÖLÜM: Ciddiyetsizlik bu! Verilmiş bir söz var!
ARKADAKİ: Tabii tabii... Haaaah!
ÖLÜM: Almam gereken canlar beni bekler! Verin boynuzlu aygırı!
ARKADAKİ: Esnememiz geçsin, veririz... Haaaah! Sen de bu arada tutkal kokla istersen... İyi gelir. Haaah!

Hayatlarını bir uçucuya bağlayıp 17 yaşında dünyadan uçup giden Hekim'le Daki'nin anısına

Ot Dergi, sayı: 15, Mayıs 2014

Toplum İnşası ve Mühendisliğinde Bir Yalıtım Malzemesi Olarak İnsan Eti Kullanımına İlişkin Kılavuz

İnsanı dikkatli biçimde ambalajından çıkarın. Doğumunun sorunsuz biçimde gerçekleşmesi için gereken tıbbi özeni gösterin. Unutmayın ki toplumsal bir inşaat malzemesi olarak yatırım yapacağınız insanın sağlıklı bir bedene sahip olması, kuracağınız yalıtım sisteminin ömrünü uzatacaktır.

İnşa edeceğiniz topluma aşılama istediğiniz dogmalar, önyargılar vs. neyse, insanı da o yönde bilgilendirin. Bu noktada eğitim hayatı boyunca asla “öğrenmeyi” öğrenmemesine imtina gösterin. Aksi takdirde bilgiye kendi başına ulaşacak ve er geç bir yalıtım malzemesi olmayı reddedecektir.

İnsanın doğal olarak gelişecek bütün bireysel özelliklerini önceden tespit edip yok etmelisiniz. Bu aşama son derece önemlidir zira bireye dönüşmüş insan, yalıtım sisteminizde çürümelere neden olacak ve bu çürüme çevresindeki diğer insanlara da sıçrayacaktır.

İnsanı “öteki” kavramından o denli korkutmalısınız ki sırf benzerleriyle yaşamayı sürdürebilmek adına, gerekirse ölmeyi ya da öldürmeyi göze alabilecek noktaya gelmeli. Kendinden farklı olanla birlikte yaşamayı kabul eden hatta bundan mutluluk duyan bir insanı yalıtım malzemesi olarak kullanmanız mümkün değildir. Böylesi uygunsuz bir malzemeye kurulan yalıtım sisteminde mutlaka delikler ve ısı kaçakları oluşur. “Bir

inşaat malzemesi olarak yaşama” fikrine ısındırılmış toplum, o deliklerden giren bilgilerle, içinde bulunduğu durumdan soğumaya başlayabilir. Bu yüzden sadece iyi bir yalıtımla yetinmemeli ve toplumun her yerini tıkamalısiniz ki ne giren ne çıkan olsun. Buna göre bir yalıtım sisteminin gücünü, “Sana giren çıkan mı var, sana ne?” sorusunun toplumda sorulma sıklığıyla ölçmek de mümkündür.

İnsanı borçlandırın. Bunun için de işlerliği kanıtlanmış bir yol izleyebilirsiniz. Tek yapmanız gereken, kentlerinizin kaldırımlarında stantlar kurmak ve insanlara, gelirlerinin beş katı harcama limitlerine sahip kredi kartları dağıtmak. Öğrenmeyi öğrenmesini engelleyerek birey olmaktan alıkoyduğunuz insan, haliyle bilinçli bir tüketici de olamayacak ve daima borçlu kalacaktır. Böylece borçlarından başka hiçbir konuyla ilgilenmeyecek ancak yine de telefonu, arabası ya da televizyonunu her yıl yenileyebilmek için kredi kullanmaya devam edecektir.

İletişimin bütün kanallarını denetim altında tutun. Denetim altına alamadığınız bir kanal varsa kapatın, yakın, yıkın. Var olmakta ısrar ediyorsa üstüne nükleer bomba atın. Atomik patlama sonrası bir hamamböceği gibi hâlâ hayattaysa ayağınızla ezin.

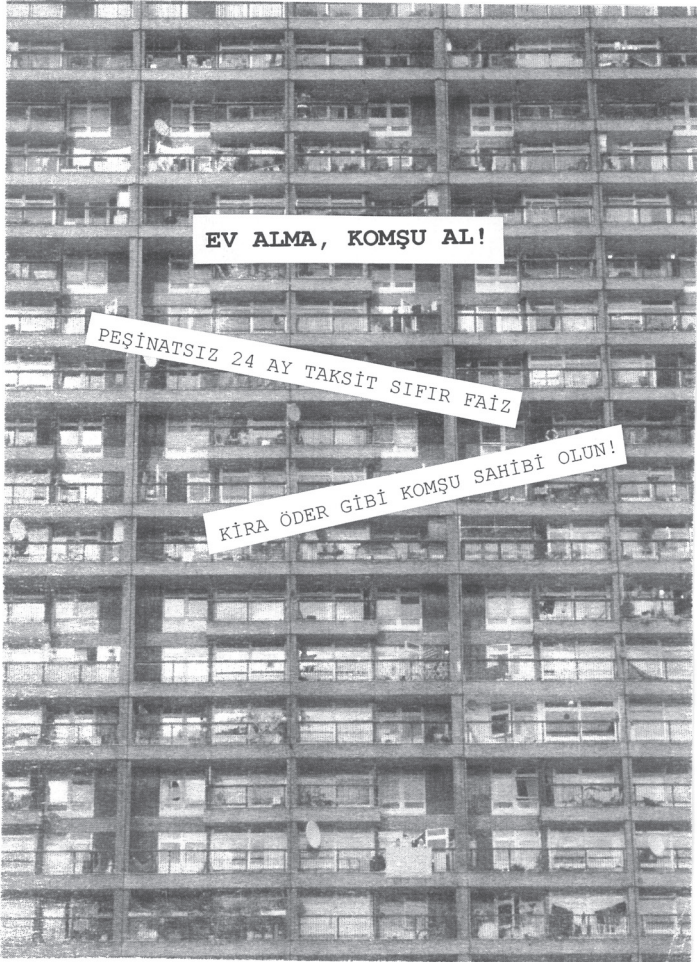
İletişim kanallarında gerçeğe ilişkin tek bir bilginin bile yer almamasına özen gösterin. Bunun için de özellikle “zıt anlam” uygulamasını kullanın. Yani neyi gizlemek istiyorsanız aksini iddia edin. Örneğin, bütün iletişim kanallarını denetlemeye başladığınız günün akşamında şöyle bir açıklama yapın: “Dünyanın en özgür basını burada!” Hatta “Evrenin...” de diyebilirsiniz.

Son olarak da yalıtımın sistemlerinin en büyük düşmanı olan duyarlılığın bir kas olduğunu unutmayın. Eğer insana o duyarlılığı çalıştırma isteği ya da imkânı verirsiniz bütün çabalarınız boşa gider. Bu noktada duyarlılığın hayati tehlike arz eden bir duygu/düşünce/davranış olduğuna ilişkin düzenli hatırlatmalar yapmakta fayda var. Zaten belli bir süre duyarlılık göstermediği

takdirde insanın söz konusu kası eriyecek ve insan eti kendiliğinden bir yalıtım malzemesine dönüşecektir.

Eğer yukarıdaki her bir talimatı başarıyla uyguladıysanız, elinizde insan etinden yapılmış olağanüstü bir yalıtım malzemesi var, demektir. Tebrikler! Artık istediğiniz kadar gürültü ya da savaş çıkarabilirsiniz çünkü kimse sizi duymayacaktır. Ayrıca bu mükemmel yalıtım sistemi sayesinde kimse de kimseyi duymayacaktır. Farklı bölgelerde farklı nedenlerle atılan bütün acı çığlıkları dar bir çevreye hapsolacak ve dışarı asla taşmayacaktır. Her biri birer yalıtım malzemesine dönüşmüş olan insanlar, aynı ülkede ancak farklı gezegenlerdeymiş gibi ya da aynı gezegende ancak farklı galaksilerdeymiş gibi yaşamaya devam edecektir. En önemlisi de... Unutmayınız ki ucuz ve kaliteli olmasının yanında insan eti en tasarruflu yalıtım malzemesidir. Çünkü doğru kullanıldığında “bir ölür, bin dirilir.”

Ot Dergi, sayı: 39, Mayıs 2016

Triyaloglar

AKIL: Tamam. Bitti! Buraya kadar! Gidiyorum ben!

RUH: Ayıp oluyor ama yani böyl...

BEDEN: Siktir git lan!

İSRAİL: Geberteceğim lan seni! Soyunu sopunu kurutacağım!

FİLİSTİN: Eşhedü en la...

DÜNYA: İçinden şehadet getir, bağırma! Ulan bir uyutmadınız be!

MADDİ: Gel bak, sen bana takıl! Açamayacağım kapı yok oğlum benim!

VE: Sahi mi la...

MANEVİ: Niye sustunuz abi, ben gelince?

ANNE: Bu çocuk olmasa, bu evde bir dakika durmam!

BABA: Asıl ben durmam!

ÇOCUK: Olmayabilir miyim? Böyle bir seçenek var mı?

GİRİŞ: Hadi arkadaşlar, kalkın, gidiyoruz.

GELİŞME: Sen git, biz geliriz.

SONUÇ: Siz gidin, ben gelirim.

HARE: Gidin başımdan! Yalnız bırakın beni!

KELİME: Kamu güvenliği açısından mümkün değil, kusura bakma! Bir şekilde bir kelimeye dahil olman lazım.

CÜMLE: Ayrıca ne yapacaksın yalnız kalıp! O A harfi gibi anarşist mi olacaksın!

CEHENNEM: Söyle bakalım Araf, en çok kimi seviyorsun?
Beni mi, cenneti mi?

ARAF: Efendim?

CENNET: Dalga geçme lan çocukla!

RÜYA: Gel, bak, nerelere götüreceğim seni!

KÂBUS: Ben de gelebilir miyim?

UYKU: Ulan adam daha uyumadı bile, bir durun!

KADIN: Erkek gibi, deme bana bir daha! Ne demek, erkek gibi kadın!

ERKEK: Ulan her şeyden alınıyorsun be!

EŞİTLİK: Bağışmayın! Adam gibi susun oturun!

BABA: Evdeki o şeyleri şey yapın...

OĞUL: Nasıl babacığım, duymadım...

KUTSAL RUH: Neresi lan burası? Nasıl geldim ben buraya?
Kim getirdi beni buraya!

YERALTI EDEBİYATI: Efendim bugüne kadar yazılmış en sert ve karanlık metinler bende... Nasıl desem... Benim reyonda her şey var yani: Alkol var, şiddet var, uyuşturucu var, seks var...

MİTOLOJİ: O da bir şey mi! Bende babasını öldürüp öz anasının peşinden koşan Oedipus var! Esas yeraltı edebiyatı benim!

DİN: Güldürmeyin lan beni!

DOĞUM TARİHİ: İnsan dediğin, doğum tarihiyle ölüm tarihi arasındaki tire kadar!

TİRE: Yok canım, o kadar da değil.

ÖLÜM TARİHİ: Maalesef öyle, ben şahidim.

BEN: SEN burada!

SEN: BEN burada!

BİZ: Yoklama bitmiştir, dağılabilirsiniz!

HÜKÜMET: Evet!

CEMAAT: Evet!

KALABALIKTAN BİRİ: Durun! Siz kardeş değilsiniz!

HÜKÜMET: Nasıl yani? Biz kardeş değil miyiz?

CEMAAT: Ama biz servet bölünmesin diye evleniyorduk, miras aile içinde kalsın diye şey yapıyorduk...

KALABALIK (koro): Siz yapın yine, biz bakmıyoruz!

Ot Dergi, sayı: 18, Ağustos 2014 – sayı: 23, Ocak 2015

Üst Düzey Yazışmalar

Sevgili İnsanlar,

Açıkçası, birbirinizi gebertmeniz kesinlikle umurumda değil. Evrensel olgunluğun en alt mertebesine bile ulaşmamış bir sürü olduğunuz için ilgi alanıma girmiyorsunuz. Yine de, ne yazık ki doğam gereği en sadık dostunuz olarak size kim olduğunuzu söylemek benim görevim. Sizler insan değil, birer silahsınız. Tetikleriniz var. Bedenlerinizin her noktası tetiklerle dolu. Zihinleriniz tetiklere boğulmuş. Sizi ateşlemeden size dokunmak ya da sizinle konuşmak mümkün değil. İstedığınız kadar birbirinizi bombalayabilir, birbirinize mayınlı tuzaklar kurabilir ve birbirinizi uykularınızda vurabilirsiniz. Ne istiyorsanız yapın! Ama bu kan kokusuna bir çare bulun çünkü artık nefes alamıyorum.

Köpek

Lan Köpek,

Kim yazdırdı sana o mektubu! Hangi karanlık güçler verdi o kalemi senin eline! Sen kimsin de bize “insan değilsiniz” diyorsun! Tecavüz mü edelim illa? Bunu mu istiyorsun? Canına mı susadın? En sadık dostumuzsun diye bu defalık ihtarla yetiniyoruz. Ama bir daha ağzını açıp havlayacak olursan, kırarız o bacaklarını! Hoşt ulan! Hoşt!

Sevgili İnsanlar

Sevgili İnsanlar,

Bir yanlış anlaşılma oldu herhalde. Önceki mektubumda da belirttiğim gibi, benim derdim birbirinizi öldürmeniz değil, cinayetlerinizin sonrasında havaya yayılan kan kokusu. İnanın çok rahatsız oluyorum. Biliyorsunuz, olağanüstü hassas bir koku alma yeteneğim var. O kan kokusunu duyar duymaz midem öyle bir bulanıyor ki ölecek gibi oluyorum. Başıma korkunç ağrılar saplanıyor, kalbim sıkışıyor, dilim damağım kuruyor. Acaba diyorum, bir süreliğine de olsa cinayetlerinize bir ara veremez misiniz? Belki de konuşarak halledebilirsiniz sorunlarınızı. Ya da ne bileyim, koklaşarak, falan? Bunu bir düşünün lütfen. Bakın, bütün köpekler olarak, çok zor durumdayız. Asırlara dayanan bir hukukumuz var sizinle. “Tut!” dediniz, tuttuk. “Getir!” dediniz getirdik. Hatta “Saldır!” dediniz, onu bile yaptık. Siz de şöyle küçük bir fedakârlık yapıp bir süreliğine kan dökmekten vazgeçerseniz çok memnun oluruz.

Köpek

İt Oğlu İt,

Sen ne zaman adam oldun da bize ne yapacağımızı söylüyorsun! Sen bir defa, bu dünyayı ancak siyah beyaz görebilen zavallı yaratığın tekisin! Senin bizim ne sorunlar yaşadığımızdan haberin var mı? Silah olmadan hangi birini çözelim? O tetiğe de basılacak, o kan da akacak! Başka çaresi yok bu işin! Onun için tıka burnunu, otur aşağı! Otur lan! Otur bakayım! Otur!

Sevgili İnsanlar

Sevgili İnsanlar,

Anlıyorum. Tabii, siz de haklısınız. Dünyayı bütün renkleriyle gördüğünüz için her bir renk hakkında kavgatmeniz gayet doğal. Hatta bu kavgalarda birbirinizi öldürmeniz de doğal. Çünkü vahşet ve salaklık doğanızda var. Ama keşke bu cinayetlerinizi kan dökmeden işlemenin bir yöntemini bulsanız. Her bir halt için geliştirdiğiniz teknolojiler olduğunu görüyorum, bu konuyla ilgili de bir şey yapamaz mısınız? Kansızcinayet olamaz mı? Haddim olmayarak bir öneride bulunuyorum: Zehirlenemizi mi acaba birbirinizi?

Köpek

Not: O siyah-beyaz görme meselesi tam olarak doğru değil ama neyse, siz öyle bilin.

İtin Dölü,

Esas biz seni zehirleyeceğiz! Hele dur sen, bir bulalım ininin nerede olduğunu, kıcına sokacağız o zehirli iğneleri! Bir daha da mektup yazma bize! Hem sen kime salak diyorsun? Kime ulan, kime! Bize mi diyorsun? Kime diyorsun? Sensin salak! Köpeksin lan sen bir kere! Aklın yok ki! Nereden bileceksin siyaseti, savaşı! Sen ne anlarsın! Kime salak diyorsun lan sen!

Sevgili İnsanlar

Sevgili İnsanlar,

İsrarla sorduğunuza göre, belli ki anlamamışsınız. Salak derken, sizi kastediyorum.

Köpek

Vay Köpek,

Bize ha! Bize? Asıl salak sensin ulan! Sensin salak!

Sevgili İnsanlar

Sevgili İnsanlar,

Tamam, her neyse, geçelim artık bu salaklık faslını lütfen. Esas konumuza dönelim. Biz köpekler kendi aramızda bir toplantı yaptık ve size bir öneride bulunuyoruz. Kan kokusunun en az yayılacağı tekniği geliştirdiğimizi düşünüyoruz. Buna göre, önce bir yangın çıkaracaksınız. Herhangi bir yerde olabilir. Bir şehir de olabilir, bir orman da. Sonra iki elinize birer bıçak alacaksınız. Ve kendinizi bıçaklayarak, alevlere doğru koşmaya başlayacaksınız. Ayrıca bu mektuba, uygulamayı gösteren bir resim de ekliyorum. Umarım, siz de bu tekniğin ne denli faydalı olduğunu idrak edersiniz.

Köpek

Köpek Soyu,

Hadi yangını çıkardık, diyelim. Biz niye kendimizi bıçaklıyoruz ki? Düşmanı bıçaklamamız lazım! Daha savaşın ne olduğunu bile anlamamışsınız! Salaksınız işte!

Sevgili İnsanlar

Sevgili İnsanlar,

Kendini bıçaklamakla intihar bombacısı ya da kamikaze olmak arasında bir fark yok. İnanın, yok. Deneyin, göreceksiniz. Çok memnun kalacaksınız. Sizi, kendinizi bıçaklarken görecektir olan düşmanınız da kendini bıçaklamaya başlayacak. Sonra siz alevlere doğru koşarken, o da koşmaya başlayacak. Ve hep beraber yanacaksınız. Kan kokusu da olmayacak.

Köpek

Köpek Kardeş,

Boşuna günahını almışsınız. Bize önerdiğiniz tekniği bir süredir uyguluyoruz. Ve gerçekten de çok memnun kaldık. Kendini bıçaklayarak alevlere doğru koşma konusunda düşmanlarımız bizimle yarışır hale geldi. Her gün bizden iki kişi yanıyor, onlardan beş kişi koşma yarışında alevlere. Bütün ülke, hep beraber yanıyor! Harika oldu bu iş! Aklınla bin yaşa! Her şey için teşekkür ederiz. Gel, mama verelim, gel! Geh! Geh!

Sevgili İnsanlar

Sevgili İnsanlar,
Siz gidin, ben gelirim.

Köpek

Ot Dergi, sayı: 31, Eylül 2015

MUTSUZLUK

HER ŞEY
RAGMEN
YASAMA
İSTEĞİDİR

Sürdürülebilir Kötülüğün Temel Şartları

1. Resmi Gazete’yi çeşitli gazete / dergi sayfalarından kesilmiş olan harflerle yazıp yayımlamak.

- a. Normalde tehdit ya da fidye mektupları için kullanılan, kes-yapıştır adlı bu font, özellikle ceza kanunlarının caydırıcılığını vurgulamak açısından gereklidir.
- b. Böylece yurttaşlar, ne eksik, ne fazla düzeyindeki o mükemmel tedirginlik düzeyinde yaşamayı sürdürecektir.

2. Her doğru bilgiye karşılık on yanlış bilgi yaymak.

- a. Günümüzde, herhangi bir mecrada yayımlanmış olan doğru bilginin tamamen ortadan kaldırılması mümkün olmadığından, boğma bilgi yöntemine gidilmelidir.
- b. Söz konusu yöntemde doğru bilgi, disiplinli biçimde üretilen yanlış bilgiler tarafından boğulur ve tarihe gömülür. Buna göre boğma bilgi endeksi, 1’e 10’dur.

3. Topraktan geldiğine inanılan yöneticinin yeniden toprağa dönmesini sağlamak.

- a. Bu madde, yöneticinin, yönetmekte olduğu toprak parçasıyla bütünleşmesini öngörür.
- b. Örnek: A ülkesinin yöneticisi, zaman içinde ve sabırla (yurttaşların dikkatini fazla çekmeden) A ülkesine dönüşmeli, böylece kendisine gelebilecek her türlü eleştiriyi, A ülkesine yapılan bir saldırı olarak sunabilmelidir.

- c. Söz konusu dönüşüm gerçekleştiğinde ortaya çıkan duruma, yöneticinin toprak hali denir.
- d. Bu noktadan sonra ise sihirli bir kelime olan kefen (baskın olan dini yapıya göre tabut da olabilir) gündelik söylemlere eklenebilir. Zira artık yurttaşların gözünde, gömülecek olan yönetici değil ülkenin kendisidir.
- e. Bu maddenin özellikle Türkiye’de olağanüstü bir geçerliliği vardır. Çünkü Türkçeye özgü bir deyim bulunmaktadır: Sandığa gömmek. Ve yönetici=ülke denklemine inanmış hiçbir yurttaş, üzerinde yaşadığı toprağı herhangi bir yere gömmek istemez. (Bu noktada, diğer ülkelerin yönetici adaylarına tavsiyemiz: Sandığa gömmek deyiminin kendi dillerindeki karşılığını bulmak ve kullanılabilir hale getirmek.)

4. Ülkenin her bir yurttaşını dev bir çetenin üyesi yapmak.

- a. Suç ortaklığı havzasını ülke sınırlarına kadar genişletmek, vicdan azabı ortaklığının yaygınlaşmasını da yanında getirecektir.
- b. Böylece ülkedeki protesto desibeli olabildiğince düşük tutulabilecektir.
- c. Her yeni doğanın milli mafyanın yeni üyesi olarak kabul edileceğı bir toplum yaratıldığı takdirde kimse “İmdat!” diye bağırmayacaktır.
- d. Ancak milli mafyanın kazancının çete hiyerarşisine uygun olarak dağıtılması da çok önemlidir.
- e. Payını beğenmeyene, daha çok suç işlerse daha çok kazanaacağı düşüncesi aşılmalı ve açgözlülük bir varoluş biçimi olarak sunulmalıdır.
- f. Bütün bunlar yapılırken asla dillendirilmemesi gereken cümleyse şudur: “Hep beraber dünyanın amına koyacağız!” Onun yerine, “Hepimiz aynı gemideyiz” denilebilir.

Sürdürülebilir Kötülüğün temel şartlarının sayısı 4367'dir. Şimdilik sadece dördü hakkında bilgi verilmiştir. Diğer 4363 şartın neler olduğunu öğrenmek isteyenler OT'un yazı işleri müdürlüğü aracılığıyla tarafımıza ulaşabilir ve 4363 TL gibi küçük bir meblağ karşılığında "Sürdürülebilir Kötülük Paketi"ne sahip olabilirler. Sürdürülebilir Kötülüğü hayata geçirdikleri takdirde bütün o kazanacaklarının yanında 4363 TL nedir ki?

Bu pakette 4 açıklayıcı CD ve 2 resimli kitap bulunmaktadır. Ayrıca her ihtimale karşı bir sahte pasaport da ücretsiz olarak tarafınıza gönderilecektir.

Evet, sayın yönetici adayları, daha ne bekliyorsunuz? Kişisel gelişimde son nokta olan Sürdürülebilir Kötülüğün sırrı bulundu! Bundan mahrum kalmayın! Hayat sizin! Dünya sizin! İnsanlar sizin! Telefon da sizin! Haydi telefon başına!

Ot Dergi, sayı: 14, Nisan 2014

Hava

Önce esnedi sonra da televizyona bakarak konuştu:

“Bu savaştan hepimiz katil çıkacağız.”

Ben de esnedim ve sordum:

“Levhayı göstermiş miydim sana?”

Yanıt vermesini beklemeden koltuktan kalkıp salondan çıktım ve koridora girdim. Banyonun önünden geçerken durdum. Kapısı açıktı. Işığı yakıp aynada kendime bakmak, esnerken nasıl göründüğümü izlemek istedim ama olmadı. Düğmeye bastığım anda banyodaki ampul patladı. Sinirlendim ama işim vardı. Koridorda yürümeye devam edip çocuk odasına girdim. Odanın adını, iki yıl önce bana evi gezdiren emlakçıdan öğrenmiştim. Yerde, duvara dayalı duran trafik levhasını aldım ve yürümekten sıkıldığım için salona koşarak döndüm. Mamut kadar bir gururla gösterdim, elimdeki levhayı.

“Bu işte! Bak!”

Baktı. Esnedi. Anlaması için daha çok bilgiye ihtiyacı olduğunu derhal anladım.

“Korna çalmak yasaktır levhası...”

Hâlâ esniyordu.

“Görmüyor musun, bak şurada bir imza var. Kimin imzası, biliyor musun? Miles Davis’in! Hani yıllar önce buraya konsere gelmişti, hatırladın mı? İşte o zaman imzalatmışım. Nasıl? Bak, bu korna da trompete benziyor ya hani...”

Önce öksürdü, sonra konuştu:

“Bu savaş var ya, her birimiz katil olana kadar bitmeyecek. Son kalan da kendini öldürecek.”

İki elimle başımın üzerine kaldırdığım levhayı yavaşça indirirken sordum:

“Bir ıhlamur yapayım mı?”

Konuşmadı. Konuştum.

“Kötü öksürüyorsun, üşüttün herhalde!”

Esnedi ve mırıldandı:

“Eskiden böyle mi linç edilirdi insanlar bu memlekette? Adam gibi, on kişi bir kişiye girişirdi. Şimdi bir bakıyorsun, bin kişi toplanıp ancak bir tabela indiriyor. Linç kültürümüzü bile aldılar elimizden!”

Esnediğim için tam olarak ne söylediğini anlayamadım. Ama yine de bir tabeladan bahsettiğini duyabilmişim. Bu da bana, aramızdaki iletişimin geleceğine dair öküz gibi bir umut verdi. Ne de olsa benim de elimde bir tabela vardı. Ancak çok geçmeden ıhlamur yapmayı bilmediğimi hatırladım. Tutamayacağım sözler veriyordum. Çaresizce koltuğa oturup levhayı kucağıma koydum ve o sustuğu anda konuştum.

“Bir terapiye başladım bu aralar. Bir grup terapisi... ‘Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!’ diye bir terapi tekniği uyguluyoruz. Ne yapıyoruz biliyor musun? Önce, birbirimize, gelecekte ne kadar korktuğumuzu anlatıyoruz. Yani bir dakika sonra bile ne olacağını bilememekten ne kadar korktuğumuzu... Sonra da ikili gruplara ayrılıyor. Ve sırayla, bir dakikalığına karşımızdaki insan için zamanı durduruyoruz. Gözlerinin içine bakıp, ‘Senin için zamanı durduruyorum’ diyoruz. Böylece o insanın hayatında bir dakikalığına da olsa huzur oluyor. Saf huzur! Çünkü o bir dakika içinde o insanın hayatında, iyi ya da kötü hiçbir gelişme olmuyor... Yani tabii ki, zamanı durdurmuyoruz da, öyle olduğunu varsayıyoruz... İyi geliyor ama!.. Yalnız grubun adı biraz saçma. Adsız İnsanlar. Niye öyle demişler, bilmiyorum. Alkolik

miyim ben kardeşim! Hem utanılacak bir şey mi insan olmak? Niye adsız oluyorum ki, değil mi?"

Bir tepki vermesini bekledim. En azından bir soru sormasını. Ama hiçbir şey demedi. Sadece esnedi. Bense konuşmaya devam ettim. Ama arada esnediğim için, ağzından çıkanı ben de tam olarak duymadım. Sustuğumda "Niye?" diye sordu. Her ne kadar ne söylediğimi bilmesem de, sonunda beni duymuş olma ihtimaline öylesine sevindim ki, derhal coşku içinde bir şeyler demek istedim. Ne olursa! Ama henüz başlayamadığım sözüm bir homurdanmayla kesildi.

"Niye bu topraklarda insan hayatının hiçbir değeri yok, biliyor musun? Çünkü..."

Esnedi ve devam etti:

"Çünkü yok..."

Esnedim ve neden bilmiyorum ama bir iddiada bulundum: "Yok öyle!"

Esnemekten kısılmış gözlerimin içine çok uzun bir süre bakıp fısıldadı: "Kafamdan bir tıkırtı geliyor. Duyuyor musun?"

Esnemekten kısılmış gözlerinin içine çok uzun bir süre bakıp fısıldadım:

"Duyuyor musun? Kafamdan bir tıkırtı geliyor!"

"Bomba herhalde..." dedi, kendi kendine.

"Herhalde bomba... Tabii... Ne olacak başka? Bombadır, bomba..." dedim, kendi kendime.

Ve aynı anda esnedik. Tam da oturduğumuz yerde, usul usul ve tatlı tatlı uyuyakalacakken...

Dev bir gürültüyle havaya uçtuk! Her şey havalanıp birbirine saplandı ama nasılsa televizyona bir şey olmadı. İyi ki de olmamış... Onun sayesinde anlayabildik her şeyi. Herkes gibi, biz de televizyondan öğrendik öldüğümüzü. Ve o ana kadar birbirimizi tam olarak neler söylediğimizi... Öğrenmenin yaşı yok tabii... Çünkü bize kalsa, biz esnemeye devam ederdik. Ölü ya da diri.

(Bu hikâye, birkaç kelime eksikle, 13 Eylül 2015 tarihinde *Birgün Pazar*'da yayımlanmıştır. Burada tekrar yayımlanmasının nedeni, Ankara katliamında kullanılan bombaların, daha önce de başka şehirlerde patlamış olmasıdır. Bu durumda, tarihin tekrardan ibaret olduğu önermesi bize şunu söyler: Bir coğrafyanın kimliğini, tarihinde neyin tekrerrür ettiği, belirler. Ne zaman ki bu ülkede, tarih, tekrerrür eden patlamalardan ibaret olmaz, belki o zaman başka hikâyeler yazılır... ve de şu soru artık sorulmaz: Bir bomba kaç kez patlar?)

Ot Dergi, sayı: 33, Kasım 2015

Bir Kinyas ve Kayra Öyküsü

Bu hikâyeyi kimseye anlatmadım. Kayra'ya bile anlatmadım. Ne o sordu ne ben söyledim. İşlediğim ilk cinayet hakkında hiç konuşmadım. Tek kelime bile etmedim. Ama Kayra hep konuştu. Oysa gerek yoktu. Çünkü yanındaydım. O yaşlı adamı öldürdüğünde oradaydım.

Kayra ilk cinayetini bir yastıkla işledi. 93 yaşında felçli bir adamdı. Ama felçli olması yetmedi. Kayra uyumasını bekledi. Kayra, 93 yaşında, felçli bir adamı uykusunda boğarak öldürdü. Sonra dönüp bana baktı. "Hiçbir şey hissetmedim" dedi. "Hiçbir şey hissetmiyorum" dedi. "Hiçbir şey hissetmeyeceğim" dedi. Ve o eski köy evinden çıkıp Abidjan'da bir bara gittik. Karşılıklı oturup birer flag istedik. O an soracak sandım. Çünkü söz vermiştik birbirimize. Afrika'daki ilk ayımızda ikimiz de birer cinayet işleyecektik.

Kinyas ve Kayra katil olacaktı. Böylece asla dönemeyecektik evlerimize. Çünkü o evlerde insan hayatı kutsaldı. Böyle öğretilmişti bize. Ve bütün öğrendiklerimizi unutacaksak, bu bilgiden başlamalıydık. Aşmamız gereken tek gerçek sınır buydu. Aksi takdirde dünyanın öbür ucuna da gitsek, olduğumuz yerde kalacaktık. Bin defa adımızı da değiştirsek biz yine biz olacaktık. Ama eğer öldürebilirse... İşte o zaman yeniden doğacaktık! Ölümden ve öldürmekten sonra bir hayat olup olmadığını ancak o zaman anlayacaktık!

Çocuktuk o zamanlar... Meğer cinayet işlemeyi ne kadar büyüttümüzüz gözümüzde. Binlerce insan binlerce savaşta binlerce insan öldürüp ailelerine dönmedi mi? Hangi katliamcı, hangi

soykırımcı evine kadar gelip de kapısından döndü? Hangi biri yaptıklarından utandı? Aralarında mahkemelere çıkarılıp yargılananlar oldu. Ama onlar bile yakalandıkları için utandılar, öldürdükleri için değil. Zaman içinde biz de bütün bunların farkına vardık tabii. Hatta geçmişte bize öğretilen o bilginin doğru olduğunu bile anladık.

İnsan hayatı gerçekten de kutsal! Yalnız eksik öğretmişler. Sadece hayatta kalanların hayatı kutsal! Bunu da hayatta kalarak ve hayatta kalanların tarihini okuyarak öğrendik. Ama Afrika'daki ilk ayımızda henüz bunları düşünemeyecek kadar toyduk. Ve aramızdaki anlaşmayı ancak başkalarının kanıyla imzalayabileceğimizi düşünüyorduk. Kayra sözünü tutmuştu. Gerçekten de bir insanın canını alabiliyordu. O gün o barda otururken "Hadi şimdi sıra sende!" diyebilirdi. Ama demedi. "Peki, sen ne zaman bir katil olacaksın?" diye sorabilirdi. Ama sormadı. Sadece ne düşünüyorsa onu tekrarlardı. "Hiçbir zaman hiçbir şey hissetmeyeceğim!" Sonra da garsondan bir flag daha istedi. Belki de anladı, diye düşünmüştüm. Her şeyi anlamış olmalı, demiştim içimden.

Afrika'da geçirdiğimiz ilk ay içinde üç gün ayrı kalmıştık. Şehre geldiğimizden beri ilk kez ayrılmıştık. Yeniden bir araya geldiğimizde ise ben artık bir katildim. Uyuyamayan bir katil! Ben payıma düşen cinayeti Kayra'dan önce işlemiştim. Ve Kayra'nın bunu anlaması için gözlerime bakması yeterliydi. O cinayetten beri uyuyamıyordum. Gözlerim birer kan çanağıydı. Belki de bu yüzden bana hiçbir şey sormuyor diye düşünmüştüm. Oysa sorsa belki anlatabilirdim. Belki de bu dünyada sadece ona anlatabilirdim. Belki de hiç konuşmaz ve sadece ağlardım. Kan ağlardım! Çünkü ben Kayra değilim! Hiçbir zaman onun gibi olmadım. Çünkü ben hissettim! Çünkü ben bir zamanlar hissediyordum...

O üç günlük ayrılığın ilk saatlerinde bir tabanca satın aldım. Doğrusu, hiç de zor olmadı. Öyle bir şehre gelmiştik ki istesem

bir bazuka bile alabilirdim. Ama ben boktan bir Browning'le yetindim. Sıra, öldürecek insanı bulmaya gelmişti. Önce bir bebek öldürmeyi düşündüm. Ne de olsa bebek ölümleri Afrika'da sadece bir istatistik meselesiydi. Ayrıca bir bebek henüz hayatta olduğunun bile farkında değildi. En azından konuşamıyordu. Dolayısıyla ona acımam için yalvaramazdı. Çünkü o güne kadar bana yalvaran herkese acımıştım. Ama tabii bu, insanları yalvartmama hiçbir zaman engel olmamıştı. Her neyse... Ve sonra etrafımdaki kadınlara baktım. Kucaklarındaki bebeklere baktım. Bacaklarındaki bebeklere baktım. Sırtlarındaki bebeklere baktım. Yapışmışlardı birbirlerine. Annesini de öldürmeden bir bebeği öldürmek mümkün değildi. Ben de hedef değiştirdim. Ölmeyi hak eden birini bulmalıyım, diye düşündüm. Böylece bu bir cinayet olmayacaktı. Bir cezalandırma olacaktı. Hatta bir infaz... Ve ben de vicdan azabı çekmeyecektim. Evet... Şimdi düşününce çok tuhaf geliyor. Ama demek ki benim de vicdan azabı çekmekten korktuğum günler olmuş...

Browning cebimde ve elim Browning'deydi. Bir an önce güneş batsın, istiyordum. Çünkü biliyordum ki ölmeyi hak edenler sokağa çıkmak için geceyi bekler. Ama çok geçmeden hiçbir bok bilmediğimi fark ettim. Kimsenin sokağa çıkmak için geceyi beklediği yoktu! Öyle sokaklarda yürüyordum ki her yanımla ölmeyi hak edenlerle doluydu. 12 yaşındaki kızları turistlere pazarlayan heriflerden yankesicilere kadar şehrin bütün canavarları etraftaydı. Gözüme birini kestirip takip ediyordum. Sonra vazgeçip bir başkasının peşine düşüyordum. Akşam olana kadar bu böyle sürüp gitti.

Kilometrelerce yürüdüm. Onlarca canavar onlarca تنها sokağa girdi. Ama hiçbirinin arkasından yaklaşıp ateş edemedim. O günlerde bir insanı ancak arkasından ateş ederek öldürebileceğimi düşünüyordum. Beni asla görmemeliydi. Gözlerimin içine bakmamalıydı. Bu yüzden her kimi öldüreceksem ya sırtından

ya ensesinden ya da başının arkasından vurmalıydım. Ama bir insan öldürmek tabanca satın almak kadar kolay değildi. Arkasından yaklaştığım insanlar beni mutlaka fark ediyordu. Dönüp bana bakıyor ve daha uzaklaşmadan benimle konuşmaya başlıyorlardı.

“Esrar ister misin?” diye soruyorlardı.

“İstemiyorum” diyordum.

“12 yaşında bir kız ister misin?” diye soruyorlardı.

“İstemiyorum” diyordum.

“18 yaşında bir kız ister misin?” diye soruyorlardı.

“İstemiyorum” diyordum.

“Peki, 12 yaşında bir oğlan ister misin?” diye soruyorlardı.

“İstemiyorum” diyordum.

Bazen de kemerlerinden bir bıçak çekip “Para ver!” diyorlardı. Ben de koşarak kaçıyordum. Ama sonuncusundan kaçamadım. Elindeki bıçağı bir boğa boynuzu gibi dayadı boğazıma.

Bir çıkmaz sokaktaydık. Bizden başka kimse yoktu etrafta. Hiç tereddüt etmedim. Bütün paramı verdim adama. Tabii ki Browning’i de verdim! O güldü, ben saydım. Üç altın dişi vardı. O konuştu, ben okudum. Üzerindeki tişörtte “LIFEGUARD” yazıyordu.

“Benim adım” dedi. “Lifeguard!”

Titriyordum.

“Sakin ol” dedi. “Bak, Lifeguard burada. Korkma!”

Ama o kadar korkuyordum ki! Bir insanı öldürmekten öylesine korkuyordum ki! Düşüncesi bile titrememe yetiyordu. Sırf kimseyi öldürmemek için tabancamı o adama vermiştim.

“Tabancamı al ve beni cinayet işlemekten kurtar! Hayatımı kurtar Lifeguard!”

Böyle düşünüyordum. Oysa Lifeguard hiçbir şey düşünmüyordu. Benim tabancamı beline sokmuş, benim paramı sayıyordu. Beni unutmuş gibiydi. Sanki orada yokmuşum gibi. Evden

hiç kaçmamışım gibi. Afrika'ya hiç gelmemişim gibi... Ne de olsa bana ihtiyacı kalmamıştı. Gidebilirdim artık. Ama kımıldayamıyordum. Sadece durduğum yerde titriyordum.

Lifeguard birden başını kaldırıp yüzüme baktı. "Siktir git!" dedi. "Hadi, siktir git!"

Ben de istiyordum gitmeyi ama hareket edemiyordum ki! Belki de hareket edebilsem en yakın postaneye gidip ödemeli olarak babamı arardım. Sonra da babamın göndereceği parayla bir uçak bileti alıp başladığım yere dönerdim. Ama değil hareket etmek, doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Lifeguard belindeki tabancayı çekip bana doğrulttu. Bir an için tabancanın namlusuyla göz göze geldim. Lifeguard namluyu alnıma dayadı.

"Ölmek mi istiyorsun?" dedi.

Tabii ki bu bir tehditti. Ama ben o an bunun bir soru olduğunu sandım. Derhal yanıt verdim.

"Evet" dedim. "Evet, ölmek istiyorum. Şu an o kadar ölmek istiyorum ki herhalde bu dünyada kimse benim kadar ölmek istememiştir!"

Lifeguard ne dediğimi anlamadı. Çünkü Türkçe konuşmaya başlamıştım. Tabancanın namlusunu alnıma bastırıp başımı geriye doğru itti.

"Öldürürüm seni! Siktir git!" dedi.

Neden bilmiyorum ama Lifeguard'a tam olarak şöyle söyledim. Bu defa anlayacağı dilden. Fransızca.

"Eğer beni hemen burada öldürmezsen, ben seni öldüreceğim!"

Lifeguard güldü. İki adım geri attı. Etrafına baktı. Hâlâ kimse yoktu. Olsa da fark etmezdi. Çünkü o sokakta kimse, bir insan öldürüldüğü için polisi aramazdı. En azından hemen aramazdı. Önce beklerdi. Sokağın çocukları cesedin üzerindeki giysileri ve ayakkabıları çalsın diye beklerdi.

“Deli misin!” sen diye bağırdı Lifeguard.

“Bilmiyorum!” diye bağırdım. “Bilmiyorum!”

Ve Lifeguard’ın üzerine yürüdüm. “Öldür beni!” diye bağırdım. “Hemen şimdi burada öldür beni Lifeguard!”

İki elimle boynunu bir balık gibi yakalayıp sıkmaya başladım. Lifeguard dengesini kaybetti.

“Bırak!” diye bağırdı. “Çek ellerini!”

Ama artık çok geçti! Ellerim beni dinlemiyordu. Aklım beni dinlemiyordu. “Gebert beni!” diyardım.

Lifeguard beni dinlemiyordu. Tek yaptığı, boştaki eliyle boğazındaki parmaklarımı açmaya çalışmaktı. Bir de tabanca namlusunu karnıma yaslamak.

Ve işte o an duydum o muhteşem sesi. Nasıl anlatılabilir ki o ses?

Tak! Hayır...Tik!

Yok... “Tok!” Belki... Her neyse...

Tabancanın horozu boşa düşmüş ve o muhteşem ses iki çeliğin çarpışmasından çıkmıştı. Lifeguard şaşkınlık içinde önce tabancaya sonra da bana baktı. Tetiği çekmeye devam etti. Defalarca... Ama hiçbir işe yaramadı. Silah bir türlü patlamadı. Beni bir türlü öldüremedi.

Oysa tek yapması gereken, kemerindeki bıçağı çekip kalbime saplamaktı. Defalarca... Ve her bir darbesi de işe yarardı. Mutlaka yarardı! Ama o böyle yapmadı. Beni vurmak istedi. Beni vurup benden kurtulmak... Karşısındaki çılgın beyaz turisti tek mermiyle gebertip hayatına devam etmek... Aklına ilk gelen fikre güvenme, derdi babam. Haklıymış.

Kim bilir Lifeguard’ın babası ona neler demişti? Kim bilir ne öğütler ne hayat dersleri vermişti? Ama belli ki hiçbir işe yaramamıştı. Yine de Lifeguard’ı suçlayamam. Sonuçta hiçbir şeyden haberi yoktu. En önemlisi de ne kadar korktuğumu bilmesine imkân yoktu.

Evet, tabii ki söz vermiştim Kayra'ya. Ama o kadar korkmuştum ki sözümü tutmaktan... O kadar korkmuştum ki bir insanı öldürecek olmaktan... şarjörü bomboş bir tabancayla gezmiştim o sokaklarda. Gün boyu boş tehditler savurmuştum o boş tabancayla. Ama artık iş değişmişti. Gerçekten de cezalandırıyordum artık birini. Beni öldürmemenin cezası ölümdü. Ben o gün beni öldüremediği için bir insanı öldürdüm.

Kayra ilk cinayetini bir yastıkla işledi. Benim suç aletim ise korkuydu!

Kendimden, insanlardan, hayattan ve dünyadan o kadar korkuyordum ki kendine Lifeguard diyen o adamı ellerimle boğarak öldürdüm. Belki biraz da tekmeledim. Kafatasını da çatlatmış olabilirim. Bir kolunu kırmış da olabilirim. Altın dişlerini ısırıp koparmış da olabilirim. Adamın bıçağını alıp gözlerine saplamış da olabilirim. Doğrusu, hatırlamıyorum. Ama şu anları gayet iyi hatırlıyorum.

Önce elimdeki bıçağı yere attım. Sonra etrafa saçılmış paralarını topladım. Bir sigara yaktım. Üç nefes çektim ve eğildim. Lifeguard'ın elindeki tabancayı söküp aldım. Tabancanın tetiğinde kalmış olan işaretparmağını fark ettim. Lifeguard'ın kopmuş parmağını ısırıp tetikten çektim ve toprağa tükürdüm. Cebimdeki mermileri çıkarıp şarjörü doldurdum. Ve yerde hareketsiz yatan adamın yüzüne baktım. O yüze baka baka o yüzün tam ortasına 15 kez ateş ettim. Sigaradan bir nefes daha çektim.

İnsanların evlerinden çıktıklarını gördüm. Üzerime doğru geliyorlardı. Bu defa tabancayı onlara doğruduttum. Bir an için geri çekildiler. Ve ben bir köpek gibi koşup aralarından geçip gittim. Ne kadar koştum, bilmiyorum. Ama gecenin karanlığında bindiğim o takside artık korkmadığımı fark ettim. Artık hiçbir şeyden korkmuyordum! Ve tam da bundan emin olduğum anda yeniden titremeye başladım. O kadar sarsılıyordum ki sonunda üzerime kustum. Taksi şoförü bağırıyordu. Bense ağlıyordum. Tabii ki

korkuyordum! Hem de her şeyden korkuyordum! Bütün o insanlar... Sokaktaki bütün o insanlar... Hepsi de beni görmüştü. Biliyorlardı ne yaptığımı. Yüzümü asla unutmayacaklardı. Bütün beyazlar birbirine benziyor ama ben kimseye benzemiyordum!

Çünkü ben artık bir katildim. Hepsi de peşime düşecekti. Belki de Abidjan'ın bütün sokaklarında beni arıyorlardı. Linç edeceklerdi beni! Er geç beni bulacak ve Lifeguard'ın intikamını alacaklardı. Ya da öyle bir hapse girecektim ki çıktığımda kim olduğumu bile hatırlamayacaktım. Tam bunları düşünüyordum ki taksi birden durdu. Kustuğumdan beri bağırması hiç kesilmemiş olan şoför arabadan indi. Her ne yapacaksa çok sürmeyeceği belliydi. Çünkü kapısını açık bırakmıştı.

“Ne oluyor?” diye bağırdım.

Şoför yanımdaki kapıyı açtı ve bana geceyi gösterdi.

“Siktir git!”

Lifeguard da böyle demişti. O zaman da hareket edememiştim. Ama şoför Lifeguard kadar sabırlı değildi. Kolumdan tutup beni öyle bir çekti ki kendimi yolun ortasında buldum. Yalvarmak istedim şoföre. “Beni burada bırakma!” diye bağırmağa istedim. “Öldürecekler beni! Lütfen beni burada bırakma!” Ama tek bir kelime çıkmadı ağzımdan. O kadar korkuyordum ki konuşmıyordum. Belki de o an nefes bile alamıyordum. Tek kurtuluşum o taksidydi. Ama şoför çoktan direksiyona geçmiş ve kapısını kapatmıştı. Sonunda bir ses çıkabildi ağzımdan. Ama ne dediğimi kimse duymadı. Hatta ağzımdan çıkanı ben bile duymadım. Çünkü şoförün gaza basmasıyla bir ses patladı kulağımda. Ateş ediliyor sandım. Birileri bana ateş ediyor!

Önce panik içinde etrafıma baktım sonra da koşmaya başladım. Neden bilmiyorum ama taksinin peşinden koşuyordum. Bir patlama sesi daha duydum. Bu defa ses daha uzaktan gelmişti. Ve nereden geldiğini anlayabilmiştim. Taksiden gelmişti o patlama sesi. Tam olarak taksinin egzozuydu o patlamanın kaynağı.

O an durdum. Başka zaman olsa gülerdim. Ama o gece o sokakta hiçbir şey komik değildi. Nefes nefeseydim. Demek ki artık nefes alabiliyordum. Ve hâlâ nefes alabiliyorsam kaçabilirim, diye düşündüm. Ama nereye? Nereye kaçacaktım? İki ucu da karanlık bir sokağın ortasıydım.

Ellerinde meşaleleriyle onlarca insanın ortaya çıkması an meselesiydi. Eğer biraz daha orada durursam bütün bir şehir gelip beni öldürecek. Dövülerek öldürülecektim! Tekmelenerek! Ezilerek! Parçalanarak! Lifeguard’a yaptıklarımı onlarca insan bana yapacaktı. Gözyaşlarım bir türlü dinmiyordu. Ağlamam bir türlü geçmiyordu. Fazla düşünmedim. Aklıma gelen ilk fikre güvendim ve koştum. Karşıma çıkan her sokağa saptım. Ve sonunda o mavi ışığı gördüm. Bir tabelayı aydınlatıyordu. Üzerinde “Blondy Hotel” yazıyordu. Oraya sığınacaktım. O otelde bir odaya girip ölene kadar orada kalacaktım. Blondy Hotel’e girdim.

“Bir oda!” dedim. “Bana hemen bir oda verin!”

Odaya girer gizli kapıyı kilitledim. Kapıyı kilitler kilitlemez arkasına bir sandalye koydum. Ve dev bir yorgunlukla o sandalyeye oturdum. Hemen karşımda bir yatak vardı. O yatağın bittiği yerde de büyük bir pencere. Perdeleri kapalıydı. Dışarıda neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Beni takip eden birilerinin olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Bunun için de o sandalyeden kalkıp, o pencerenin yanına gidip, o perdeyi aralayıp sokağa bakmam gerekiyordu. Ama yapamıyordum. Çok korkuyordum. Sandalyeden bir türlü kalkamadım. Ve bütün gece karşımdaki yatağa baktım. Kendimi o yatakta uyurken hayal ettim.

O gece, ben hayalimde uyudum. O geceden sonra yıllar boyunca da öyle yaptım. Sadece hayallerimde uyudum. Henüz beşleğimdeki saati çıkarıp atmamıştım. Evden kaçalı kaç gün olmuştu ki! Kendime Kinyas desem de henüz Kinyas olmamıştım. Ve karanlık odamda, doğum günü hediyem olan saate baktım.

Her ne kadar perdelerden ışık sızmasa da güneş doğmuş olmalıydı. Eğer bütün gece kimse beni öldürmeye gelmediyse belki de bundan sonra kimse gelmeyecekti. Bu ihtimalle kendimi rahatlatmaya çalıştım. Gerçekten de işe yaradı. Artık daha sakin bir şekilde düşünebiliyordum. Ağır ağır da olsa mantığım devreye giriyordu. Aklımı kör eden korku bir buğu gibi silinip gidiyordu. Kendi kendime konuşuyordum. “Kimse peşimden gelmedi. Kaç saattir oturuyorum bu odada! Ama kimse kapıyı kırıp içeri girmedi! Boşuna korkuttun kendini! Boşuna kustun üstüne!”

Gülüyordum artık. Birkaç saat önceki sakarlıklarım gözümün önüne geliyordu. Ve ben daha çok gülüyordum. Bir an için kendimi o kadar iyi hissettim ki bütün gece oturduğum o sandalyeden sonunda kalkabildim. Bacaklarım uyuşmuştu. Odada yürümeye başladım.

“Aptalsın” diyordum kendime. Pencereye doğru yürüdüm.

“Bak, öldürdün işte bir insanı! Ve hiçbir şey olmadı!” diyordum. Perdeyi araladım.

“Ne polis gelecek ne de intikam almak isteyen birileri!” diyordum. Sokaktan geçen çocuklara baktım. Gülüyorlardı. Beni görmüyorlardı ama ben de güldüm. Karşı kaldırımdaki tek katlı ve derme çatma olan küçük binaya baktım. Kapısını göremiyordum. Girişi başka bir tarafta olmalıydı. Tek gördüğüm, sokağa bakan duvarındaki o yuvarlak, küçücük pencereydi. Köhne bir teknenin lombozuna benziyordu. Tam karşımdaydı o pencere.

“Kurtuldun işte!” dedim. “Bitti artık!”

Ve tam o anda küçük pencerede bir adamın yüzü belirdi. Göz göze geldiğimiz anda geri çektim kendimi. Perdeyi kapatıp düşündüm. Hayal mi görmüştüm acaba? O adam bana mı bakıyordu? Perdeyi tekrar araladım ve o küçük pencereye doğru baktım. Gitmişti adam. Güldüm. “Boşuna korkuyorsun!” dedim. Lifeguard “Sakin ol!” derken haklıydı. Gerçekten de sakin olmalıydım. Hatta başka şeyler de yapmalıydım ama birden donup kaldım.

Çünkü pencerede başka bir adamın yüzü belirmişti. Hayır, hayal görmüyordum! Hayal görmemiştim! Adamın biri, önceki gibi sabit biçimde bana bakıyordu. Hiçbir ifade taşımayan o yüzü küçük pencereyi kaplamıştı. Gözünü bile kırpmıyordu adam. Sadece beni izliyordu. Daha fazla dayanamadım. Derhal geri çekilip perdeyi kapattım. Odanın içinde yürümeye başladım.

Gelmişlerdi işte! Bulmuşlardı beni! Polis olmadıkları kesindi. Eğer polis olsalardı çoktan tutuklanmıştım. Keşke polis olsalardı! Bu adamlar beni tutuklamaya değil, paramparça etmeye gelmişlerdi. Kim bilir kimdi bu herifler? Belki Lifeguard'ın akrabaları, belki de kendisi gibi gaspçı arkadaşları! Belli ki takip etmişlerdi beni!

"O kadar aptalsın ki!" dedim kendime. "Yine anlayamadın!" Çünkü çocukken de yaşamıştım ben bunu. Hatırlıyordum!

İkimiz de 14 yaşındaydık. Bir gün Kayra'yla buluşmuş ve akşama kadar konuşa konuşa sokaklarda dolaşmıştık. Sonra da vedalaşıp ayrılmıştık. Ama eve dönüş yolunda Kayra birden karşıma çıkmıştı. Oysa evi şehrin diğer ucundaydı.

"Ne işin var burada?" diye sormuştum.

"Canım eve dönmek istemedi" demişti. Sonra da "Vazgeçmedin değil mi?" diye sormuştu.

"Tabii ki vazgeçmedim!" demiştim. "Bir gün mutlaka siktir olup gideceğiz buralardan!"

Benden emin olmak istemişti Kayra. Kendisinden emin olabilmek için. Sonra da şöyle demişti bana: "Bütün bir yol boyunca seni takip ettim ama sen hiçbir şey fark etmedin!"

Ve yine olmuştu işte! Yine fark etmemiştim. Perdeyi aralayıp küçük pencereye doğru baktım. Olabildiğince gizlenmeye çalışıyordum. En azından kaç kişi olduklarını anlamalıydım. Bir plan yapmalıydım! Ve artık biliyordum ki en az üç kişiydiler. Çünkü o pencerede yeni bir surat vardı artık. Bomboş bir ifadeyle bana doğru bakıyordu. "Siktir!" dedim. "Siktir!"

Bütün mermilerimi harcamıştım. Bütün mermilerim Lifeguard'ın kafatasının içindeydi. Elimin altında kendimi savunacak hiçbir şeyim yoktu. Kapana kısılmıştım. Bir karar vermem gerekiyordu. Hem de hemen. Ya otel kapısından çıkıp koşarak uzaklaşacaktım... Ya da odada oturup onların saldırmasını bekleyecektim. Sonra birden aklıma önceki gün Lifeguard'a söylediklerim geldi. Öldür beni, demiştim. Hemen burada öldür beni! Daha fazla düşünmedim. Bileğimdeki saati, belimdeki tabancayı ve cebimdeki pasaportu çıkarıp yatağın üstüne bıraktım. Saat babamın hediyesiydi. Belki bir mucize olur ve birileri o saati babama ulaştırabilirdi. En azından ölmeden önce onu düşündüğümü öğrenmiş olur diye ümit ediyordum. Bir işe yarar mıydı bilmiyorum ama elimden ancak bu kadarı geliyordu.

Kapının önündeki sandalyeyi kenara çektim. Kapıyı açtım. Kısa koridoru geçtim ve otelden çıktım. Hava sıcak değildi. Terlemiyordum. Belki de öleceğini bilmek böyle bir duyguydu. Huzura benzeyen bir duygu. Karşımdaki binanın küçük penceresinde yeni bir adamın yüzü vardı. Demek ki dört kişiydiler. Adam bana bakıyordu. Üzerimde silah olmadığını anlaması için ceplerimin astarlarını dışarı çıkardım. İki elimi havaya kaldırdım.

“Geliyorum” diye seslendim. “Teslim oluyorum.”

Adamın önünde durduğu pencere kapalıydı. Bir yanıt vermediğine göre belki de ne dediğimi duymamıştı. Ama teslim olduğumu anlamış olmalıydı. Ne de olsa ellerim havada ona doğru yürüyordum. Adamın yüzü pencereden uzaklaşıp kayboldu. Artık küçük binanın yanına gelmişim. Arka tarafa geçtiğimde, biraz önce bana bakan adamın kapıdan çıktığını gördüm.

“Öldürebilirsin beni” dedim.

Birkaç saniyelğine yüzüme baktı sonra da yürüyüp gitti. Önce adamın ardından, sonra da çıktığı kapıdan içeri baktım. Küçük bina bir tuvaletti. Bir umumi tuvalet. Erkekler tuvaleti. İçeri girdim. Ve tuvalettteki üç pisuardan birinin önünde dur-

dum. Tam önümde o küçük pencere vardı. Tam karşımda da geceyi geçirdiğim odanın penceresi.

Birden odanın perdesi aralandı. İçeride biri vardı. Odama biri girmişti. Perdenin ardına gizlendiği için kim olduğunu göremiyordum. Ama durduğum o pencere önünde, beni gözetlediğini hissedebiliyordum. Döndüğümde oda boştu. Ne saatim ne tabancam ne de pasaportum çalınmıştı. Her kimse otelin mutfak kapısından çıkıp gitmiş olmalıydı.

Kim olduğunu o zamanlar çözememiştim. Ama bunca yıldan sonra galiba artık biliyorum. Hatta onun olduğundan adım kadar eminim.

Kinyas ve Kayra, 20. Yıl Özel Baskısı, 2018

ÖLÜM
İLAH

CEMİYETİ
hususî
TATBİKAT KILAVUZU

“çıkıyor?”

MÜSÂİT. **kişiyē**

arka arkaya

Saadet

verir

VE

HEMEN

SONSUZ

**BİR
YASAM**

Size

GARANTİ

GETİREBİLİR

ederiz

Gökteki yıldızı

Satın

ALACAKSINIZ

BEKLEYİNİZ !

alırsınız

Şey

Ağlıyordum çünkü yakalanmışım. Ağlıyordum çünkü polis ifademi alıyordu. Ağlıyordum çünkü konuşmak istemiyordum. Ama sonsuza kadar ağlayamayacağı da biliyordum. Ve polis tekrar sordu:

“Sen değil misin bu?”

Tabii ki bendim! Görüntü, bir apartmanın güvenlik kamerasından alınmıştı. “Ne biçim bir şehir oldu, amına koyayım! Her yerde kamera var!” diye içimden söylenirken bir tokat yedim. Yarı sol yanağıma yarı sol kulağıma inen bir tokat. Kulağım öyle bir çınlamaya başlamıştı ki ölene kadar sağır kalacağımı zannettim. Hatta öyle olması için dua bile ettim. Ama ne yazık ki duyuyordum:

“Konuş lan, hayvan! Sen değil misin bu!”

Aslında “Ben değilim!” diyebilirdim. Görüntüdeki kalabalık sürekli hareket ettiği için, kimin kim olduğu zaten belli değildi. En azından bence öyleydi. Hatta o an görüntüdeki her adamın birbirine benzediğini düşündüm. Ben yanımdakine benziyordum, o da yanımdakine benziyordu. Hepimiz aynıydık ve şansımı deneyebilirdim. Bağırardım:

“Ben o değilim!”

Önce bir sessizlik oldu. Sonra öyle bir şey oldu ki ben yine ağlamaya başladım. Çünkü polis, ekrandaki görüntüyü büyüttü ve görüntü bozulmadı ve ben, kendimi, kendime bakarken buldum ve ben kendimi ona bakarken gördüm. O da ağlıyordu. Etrafını sarmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yüzünde biraz kan vardı. Ama çok az. Benim burnumdan akan kadar... Polis yine vurmuştu.

“Bir daha yalan söyleyecek misin?”

Başımı salladım. Hayır anlamında değil. Asla anlamında.

“O zaman şimdi sil o burnunu, adam gibi cevap ver bana... Kim bu herifler?”

Sadece ben mi yakalanmıştım yani! O kadar insanın arasından bula bula beni mi bulmuşlardı!

“Bilmiyorum” dedim.

“Nasıl bilmiyorsun lan!”

“Valla bilmiyorum!”

Gerçekten de bilmiyordum. Adlarını sormaya vaktim olmamıştı. Daha doğrusu adlarını bilmesem de olurdu! Polis de bana inanmış olmalıydı ki derhal başka bir konuya geçti. Hem işaret parmağıyla ekrandaki tek ağlayan insanı gösteriyor hem de az önce bağırın kendisi değilmiş gibi son derece sakın bir sesle soruyordu:

“Peki, nereden tanıyorsun bunu?”

İşte şimdi kesinlikle yalan söylemeliydim.

“Ben tanımıyorum!”

“Öyle mi?”

“Valla tanımıyorum! Ben sonradan geldim zaten! Öyle orada milleti görünce geldim! Baktım şey oluyor, ben de boş bulundum...”

Önce bir sessizlik oldu. Sonra öyle bir şey oldu ki ben yine ağlamaya başladım. Çünkü polis ekrandaki görüntüyü geri aldı ve ben, kendimi, onunla o sokağın köşesinde dururken gördüm. Sadece ikimiz vardık. Etraftan geçenleri henüz çağırmamıştım. Ölmüş müydü acaba? Hayatta mıydı? Bir an önce öğrenmeliydim. Her şey buna bağlıydı. Özellikle de, alacağım ceza.

“Nasıl durumu?” diye geveledim.

“Sana ne lan!” diye bağırdı polis. Sonra yine birden sakınleştii ve bir melek gibi konuştu:

“Bak şimdi, ben senin ne yaptığını saniye saniyesine biliyo-

rum zaten. Mesele o değil. Onun için bana boşuna masal okuma. Ben, senin bunu niye yaptığını merak ediyorum. Anladın mı? Niye?"

Dayanacak gücüm kalmamıştı. Aslında kalmamış değil, hiç olmamıştı. Tam konuşacaktım ki polis önce davrandı. İşaret parmağı yine ekrandaydı ve gerçekten de her şeyi biliyordu:

"Bizim kayıtlarda var bu kadın. Fahiş bu... Belli ki gittin, buldun, anlaştın bir şekilde. Ama bir otele falan götürüreceğine aldın kadını, getirdin bu sokağa. İt kopuk kaynıyor zaten orada. Topladın herifleri başınıza... Yirmi kişi tecavüz ettiniz lan kadına! Yirmi kişi! Hayvan herif! Niye yaptın lan böyle bir şey!"

Mırıldandığım için duyamamıştı.

"Efendim?"

"Başka türlü olmuyor..."

"Nasıl olmuyor?"

"Böyle işte çok adam olması gerekiyor. Bir sürü..."

"Niye?"

"Teke tek olunca çünkü... Bir kadınla yani..."

"Eee?"

"Yapamıyorum... Şey olmuyor..."

"Kalkmıyor?"

"Evet."

Vur Ulan Vur: Linç Öyküleri, der. Tanıl Bora, Levent Cantek,
İletişim Yayınları, Nisan 2016

Açıkçası Seni Tam Olarak Hatırlamıyorum

Tabii ki sana dair birkaç anım var ama hepsi de buğulu ve dağınık. Bu dünyadaki 20. yılında hangi ülkenin hangi şehrinde yaşadığın ya da hangi üniversitenin hangi bölümünde öğrenci olduğun, bütün bunlar elbette hafızamın bir yerlerinde kayıtlı ama hiçbirini seni gerçekten hatırlamak için yeterli değil. Aramızda 23 yıl var. Mevcut teknolojiyle Mars'a gitmenin bir yıldan az süreceğini göz önüne alırsak, birbirimize iki gezegen arasındaki mesafeden çok daha uzak olduğumuzu kabul etmeliyiz. Üstelik her geçen saniye aramızdaki bu mesafe daha da artıyor.

Dolayısıyla sana yalan söylemeyeceğim ve seni tanıdığımı iddia etmeyeceğim. Halbuki bunu yapabiliirdim. Hatta öylesi daha kolay olurdu. Hayatın sırrını çözmüşçesine sahtekâr cümleler kurup zerre kadar değeri ya da anlamı olmayan tecrübelerimi büyük bir ciddiyetle sıralayabilir ve bütün varlığını gerçekleştirmesi imkânsız tavsiyelerin içine gömebilirdim. Ve eminim ki sen de böylesi bir yaklaşımdan etkilenirdin. Ne de olsa 20 yaşında bir aptalsın. Ya da benden akıllı, bilemiyorum. Her neyse, bunu yapmayacağım. Sana hiçbir konuda tavsiyede bulunmayacağım. Dolayısıyla bu daha çok bir tehdit mektubu olacak. Çünkü sana karşı dürüst olmam gerektiğine inanıyorum. 63 yaşındaki kendimden bugünkü bana yazılmış bir mektup alsam, ben de ay-nısını isterdim. Ve senin de böyle düşüneceğini varsayıyorum. Buradan da anlayacağın gibi, seninle ilgili düşüncelerimin çoğu

varsayım. Hatta bu mektubu yazmamın nedeni bile bir varsayım. Gerçekte yok olmuş olsan da seni var sayıyorum.

Öncelikle şunu bilmelisin ki geçen bunca zaman içinde seni hiç rüyamda görmedim. Hiçbir zaman göreceğimi de sanmıyorum. Ama eminim ki sen beni hayal ediyorsun. Gözlerini kapatıp 40-45 yaşlarındaki kendini hayal ettiğin anlar olduğunu tahmin edebiliyorum. Belki buradan başlayabiliriz. Benimle ilgili kurduğun hayallerden... Şöyle söyleyeyim: Beni siktir et ve git, başka hayaller kur! Gelecekte ne olacağından sana ne! Nasıl olsa, dönüşeceğin o insan senden çok farklı biri olacak. Kurduğun hangi hayalin gerçekleşmiş olduğunu görmek için orada olmayacaksın bile. Onun için, geçmişi de geleceği de boş ver.

20 yaşındasın. Bu da demektir ki bir yıl ömrün var. Sonra 21 olacaksın. O gün geldiğinde de ölecek ve 21 yaşında başka bir insan olarak doğacaksın. Zaman kaybetme. Kaybettiğin her saniye seni değiştirecek ve sonra istesen de dönemeyeceksin şu an olduğun hale. Boşuna gelecek hayalleri kurup zihnini meşgul etme. Daha da önemlisi, kendini gelecekle kandırma. Sadece kendini ve içinde bulunduğun anı düşün. Kendini anlamaya çalış. 20 yaşındaki sen, kimsin? Ve eğer bu sorunun yanıtını bulabilir ya da en azından buna dair bir fikir edinebilirsen bir kâğıt ve kalem al, sonra da yaz. Kim ya da ne olduğuna dair düşüncelerini yaz. Elbette yazacaklarını ben okuyamam. Çünkü bana ulaşana kadar, farklı yaşlardaki bizler tarafından o kâğıtlar çoktan kaybedilmiş olur. Dolayısıyla bana yazma. Kendine yaz. Kendin için yaz. Ben seni anlamasam da olur. Ben seni tanımasam da olur. Sen kendini tanı, yeter. Her ne kadar bunu tam olarak başaramayacak olsan da dene. İstedikğin kadar dene ve yanıl. Ama dene. Açıkçası, bunu senin için istemiyorum. Kendini tanımak için çabalamanı sadece kendimi tanıma çabamda bana yardımcı olması için istiyorum. Biliyorum ki sen bir cümleye başlarsan devamını ben getiririm. Ben ve benden sonrakiler... Her ne kadar o cümle bitmeden hepi-

miz ölecek olsak da sen yazmaya başla. Başka da bir şey düşünme. Özellikle de beni. Hele gözlerini kapatarak, asla! Geleceği ya da geçmişi unut ve 20 yaşında olduğunu hatırla. Kendini hatırla. Hatırladıkça da hatırlat. Bana kendimi hatırlat.

Şimdi aç gözlerini. Yoksa çok geç olacak.

20 Yaşıma Mektup, Doğan Kitap, 2019

Ben bir günde bu hale gelmedim.

Ben

umudumu

tırnaklarımla

kaziya kaziya

kaybettim.

Zerre

Bir güneş gömölüyordu Yılan Dağı'nın çatallı zirvesine. Işıklarını toprağa sapladıkça söne söne giriyordu yerin altına. Gündüze dair ne varsa o güneşle birlikte kayboluyordu Yılan Dağı'nın ağzında. Öyle bir ağız ki, kustuğu lavları diliyle toplayıp yutan bir volkanın kızarmış dudakları gibi zamanı geri alıyordu. Dersim'e bir akşam daha geliyor ve gölgeler yok olmak üzere son bir kez gerinip uzuyorlardı.

Daim, nefesini tartıp bir adım daha attı ve başını çevirip kayalara serilmiş gölgesine baktı. Gölgesinin bittiği yerde Ahlat vardı. Elinde tüfeği, sırtında küreği, ağzında sigarası ve gözlerinde nefretle Hozatlı Ahlat. Konuştu:

“Durma, yürü!”

Daim'in teri nefesine karışmış, alnındaki kırışıklar yamacın tozuyla dolmuştu. Dönüp yürümek istedi. Ama bitmişti Daim. Ne atacak adımı kalmıştı ne de çenesinden başka sözünü dinleyecek bir yeri. Nefesindeki teri tükürüp konuştu:

“Ne yapacaksan yap artık!”

Ahlat, sigarayı ağzının bir kenarına yuvarlayıp gülümsemesine yer açtı.

“Acelen ne Daim Efendi?”

Üç saattir yürüyorlardı. Daim önde, Ahlat peşinde. Hayat önde, ölüm gölgesinde. Ama yorulmuştu Daim. Zerre kadar umurunda değildi, hayat.

“Zerre'yi de vuracak mısın?”

Bir avuç duman çıktı Ahlat'ın yüzünden. Bir avuç da kelime.

“Bilmem, belli olmaz...”

Daim, yamaç aşağı üç adımda yapıştırdı karnını tüfeğin namlusuna. Bir de konuşmak için uzattı boynunu Ahlat’a doğru. Bağıracaktı ama yapmadı. Sadece yuvarladı kelimeleri. Aşağı doğru.

“Eğer Zerre’nin kılına dokunursan...”

Geldiği gibi fırlattı lafı Ahlat.

“Ne yaparsın?”

“Cehennem dibinden çıkar, keserim gırtlakını!”

Ahlat’ın boştaki eli omzundaki ipe gitti ve bir yay gibi çekip aldığı küreği Daim’in boynuna bir kılıç gibi dayadı.

“Geri git!”

Karnında tüfeğin namlusu, boynunda küreğin demiri ve gözlerinde Ahlat’ın kini. Daim daha fazla dayanamadı. Yavaşça çekildi. Üç nefes boyunca baktılar birbirlerine. Güneş, Daim’in omzundan son kolunu da yavaş yavaş çekip alırken Ahlat küreği ayak uçlarına fırlattı.

“Kaz!”

Daim bir küreğe, bir Ahlat’a baktı. Bir ellerine, bir gökyüzüne baktı. Sonra başını çevirip Dersim’e indirdi bakışlarını. Şeffaf bir karanlığın gözkapağı gibi örttüğü Dersim’e. Orada bir yerdeydi Zerre. Belki Hozat’ta. Belki Mazgirt’te, belki Çemişgezek’te, belki de Pülümür’ün taşlı kıyılarından birinde. Kim bilir nerede? Bugün Pazar, diye düşündü Daim, eğilip küreği yerden alırken. Kardeşiyle yürüyordur şimdi, dedi içinden, küreği toprağa saplarken. Elllerinde palazlar, heybeler, kilimler, kapı kapı, köy köy dolaşmış, avuçlarındaki üç kuruşla yollardan geçiyorlardır diye düşündü. Belki de artık köye dönüyorlardır, diye fısıldadı, küreğin kenarıyla, açtığı çukurun ağzını yararken.

Ahlat’ın gözleri de, Daim’in bakışlarının peşinde dalıp gitmişti Dersim’e. Tütününü sarmış, alevlemiş ve ilk nefesini çekmişti ki gülümsedi. Zerre’nin bir bakışı gelmişti aklına. Bin bakışından biri. Hangisinin en güzeli olduğuna karar veremediğinden belki

bininci, belki de birinci. Diğerleri gibi, adı olan bir bakış: Çan çiçeği. En azından Ahlat için öyleydi. Zerre, başını çan çiçeği gibi eğer, iki tutam saçı alınının iki yanından boşluğa düşer, kaşları yükselir ve gözleri büyürdü. Ne zaman böyle baksa, yüz adımdan çan çiçeği kokardı Zerre. Munzur dağlarının leylak rengi kırıpkırları gibi kokardı. Şimdiyse aralarında yüz adımdan katbekat fazlası vardı ama Ahlat yine de bir umut, çekti burnuna havayı. Baktı ki ocak kokularından başkası yükselmiyor Dersim'den, çevirdi başını Daim'e. "Kaz!" dedi. "Sallanma!"

Kazıyordu Daim. Sanki kendi mezarını değil de, ucu Zerre'ye çıkan bir tünel kazıyordu. Kürekle dövdüğü toprağı teriyle serinletiyordu. Bir ölüm boyu Zerre'nin rüyasını görmeye yatmak için sabırsız, iki yanında topraktan duvarlar örüyordu. Ne zaman ki mezarında dizlerine kadar battı, Ahlat'ın sesini duydu:

"Yeter!"

Daim durdu. Aralarındaki bir parmak karanlığa rağmen Ahlat'ın gözlerini gördü. İkisi yüzünde, biri de elindeki tüfekte. Ölecekti ama korkmadı. Kızmadı. Bağırmadı. Küfretmedi. Çünkü tam da o an, Ahlat'ı anladı. Ahlat'ın da en az kendisi kadar Zerre'ye âşık olduğunu ve uğruna ölmekle öldürmek arasında hiçbir fark olmadığını anladı.

"Daim!" dedi Ahlat. "Salavat getir."

Daim gözlerini kapatmış ve son nefesini Zerre'ye adanmışken Yılan Dağı'nın çatallı zirvesinde uğuldayan bir ses duyuldu. Öyle bir sesteki ki akıllarına ilk gelen, doğduklarından beri dinledikleri Yılan Dağı efsanesindeki dev yılan oldu. Öyle bir sesteki ki ancak dev bir yılanla ait olabilirdi. Öyle bir sesteki ki, eğer dev bir yılanla ait değilse, bir kıyametin habercisiydi.

Başlarını kaldırıp göğe baktılar ve karanlığı tarayan gözleri gördükleriyle büyüdü. Karanlıktan da koyu altı canavar görüldüler. Yeni yetme yıldızların arasında kanat çırpmadan yol açıyorlardı kendilerine. Yılan Dağı'nın üzerinden geçmiş Dersim'e

doğru alçalıyorlardı. Avının sırtına pençelerini saplayacak şahinler gibi süzüldüler boşlukta. Altı canavarın karnından altı göktaş düştü Dersim'e. Altı tunç göktaş. Düştükleri gibi de kavurdular Dersim'in altı harfini. Topraktan yükselen alevler, savaş uçaklarının yeni doğum yapmış karınlarını yaladı ve güneş henüz batmıştı ki Dersim yeniden aydınlandı.

Ahlat'la Daim'in ateş kaplı gözleri birbirine baktı ve ağızlarını "Zerre!" diye bir çığlık yırttı. Ne kendi kavgalarını düşündüler, ne de doldurulmak için açılmış olan mezarı. Zerre kadar sevmedikleri için hiçbir şeyi, Dersim'in neresi yanıyorsa oraya koştular. Dillerindeki dualar düşmesin diye de ağızlarından nefes bile almadılar. Birbirlerine tutuna tutuna, düşe kalka, büyüye büyüye koştular.

Yılan Dağı'nın sırtından bir çığ gibi inmişlerdi ki üç demir canavar daha görüldü gökyüzünde. Üçü de birbirinden hamile. Onlar nereye ekeceklerini düşünürken ölümü, canavarları gören âşıkların ağızındaki dualar daha da büyüdü:

*Zerre'yi bulmak yetmez Allah'ım
Emret de şu bombalardan önce bulalım
Olmuyorsa da azat et,
Dersim'le beraber yanıp kül olalım*

*Murathan Mungan'ın Seçtikleriyle Bir Dersim Hikâyesi,
Metis Yayınevi, Mayıs 2012*

Safkan İnsan

Annenin sana hamile olduğunu öğrendiğinde ne hissettiğinin, ultrasonla çekilmiş ilk görüntünün neye benzediğinin, doğumunun sezaryenle olup olmadığının, aldığın ilk nefesin, emdiğin sütün tadının, kimlerin senin için uykusuz kaldığının, kaç kez ağlayarak uyandığının, ilk adımını hangi ayağınla attığının, söylediğin ilk anlamlı sözdeki sesli harf sayısının, en sevdiğin oyuncağının Çin malı olup olmadığının, gittiğin anaokulunun bina renginin, öğleden sonra uykularında gördüğün rüyalarının, dökülen dişlerinin şimdi nerede olduğunun, ilkokula başladığın günün hava durumunun, kaçınıcı sırada oturduğunun, tahtayı görüp göremediğinin, kaleminin ucunu kaç kez açtığının, adını ilk kez ne zaman yazdığının, okumayı hangi hızla söktüğünün, en yakın arkadaşının soyadının, karnedeki pekiyi'lerin sayısının, yediğin dayakların şiddetinin, teneffüste attığın gollerin güzelliğinin, atladığın iplerin uzunluğunun, ilk kez kiminle öpüştüğünün, kimin sana aşk notları gönderdiğinin, girdiğin sınavlarda hangi sorulardan başladığının, ortaokul üniformanda bir arma olup olmadığının, gittiğin yazlığın enlem ve boylamının, yüzdüğün denizin derinliğinin, dalıp çıkardığın taşların ağırlığının, ileride ne olmak istediğinin, içtiğin ilk sigaranın markasının, hangi korkularınla yüzleşmeyi becerebildiğinin, gözlerini kapayarak dinlediğin şarkıların, ezberindeki şiirlerin, attığın kahkahaların, döktüğün gözyaşlarının, fedakârlıklarının bedelinin, geleceğinin, 16 yaşında ettiğin küfürlerin, 17 yaşında dilediğin özürlerin, kazandığın üniversitenin logosunun, kantinde içtiğin çayların

acılığının, ders çalışırken uyuyakaldığın gecelerin, aldığın diplomalaradaki imza sahiplerinin, girdiğin iş görüşmelerinde “Biz sizi ararız” diyenlerin ses tonlarının, kiminle evlendiğinin, bir çocuğun olacağını öğrendiğin an ne hissettiğinin ve senin kim olduğunun hiçbir önemi yok. İnsan olman yeter... Seni öldürebilmem için. Yeter ki, bir insan ol ve hayatta ol. Tek istediğim bu. Gerisi katliam... Sonra da kim ne isterse söylesin! Kim ne isterse yazsın! Yazarak varacakları tek yer, sayfanın sonu. Hepsi bu.

Ot Dergi, sayı: 30, Ağustos 2015

